

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

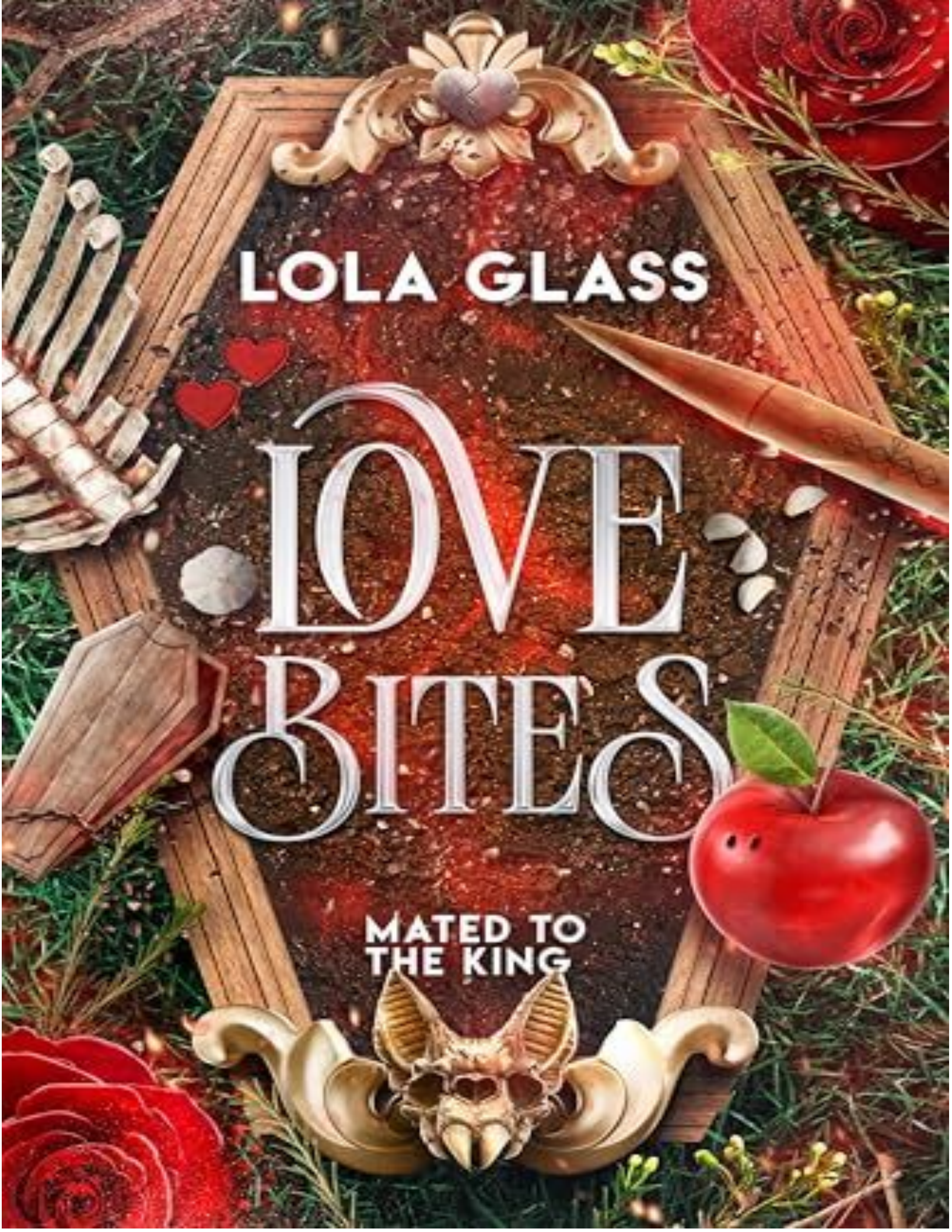
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a dark, textured background with a reddish-brown hue. A wooden frame, resembling a coffin, is centered on the cover. The frame is decorated with ornate, carved wooden pieces at the top and bottom, which appear to be animal skulls with large, pointed ears. The top skull has a purple gem on its forehead, and the bottom skull has a heart-shaped opening. The frame is surrounded by various objects: a wooden pickaxe on the left, a wooden knife on the right, a red apple with a green leaf on the bottom right, and several red roses. Two small red hearts are positioned to the left of the title. The author's name 'LOLA GLASS' is at the top, and the title 'LOVE BITES' is in the center. At the bottom, the text 'MATED TO THE KING' is written.

LOLA GLASS

LOVE BITES

MATED TO
THE KING



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

aşk ısırıkları

KRALLA ÇİFTLEŞTİ

LOLA GLASS

OceanofPDF.com

contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Sonsöz](#)

[Sonradan Düşünceler](#)

[İletişimde Kalın](#)

[Lola Glass'ın Tüm Serileri](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2024 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Francesca Michelon tarafından kapak

<https://www.merrybookround.com/>

OceanofPDF.com

Kocama
Vampirler ve sirenler hakkında saçmalamamı dinlediğiniz için ve en azından
komik olduğumu düşünüyormuş gibi yapmak

OceanofPDF.com

one

BLA IR

Kafamın içindeki ACHE, müziğin ritmiyle birlikte, her an beynimin derinliklerine çakılan bir çivi gibi çarpıyor gibiydi. Etrafımızda titreşen ışıklar, gece kulübünden ayrılabilmeyi dilememe neden oluyordu.

Ama yapamadım.

Kalabalığı yararak bara doğru ilerledim. Açlıktan fiziksel olarak hasta olmama rağmen, bir yabancıyla beslenme fikri her zamanki gibi iğrençti. Bunu elimden geldiğince erteledim, ama sonunda kız kardeşlerimden biri bir adam getirecek ve beni onunla birlikte olmaya zorlayacaktı.

Cinsel olarak değil.

Bir siren olarak, duygularından beslenmek için birini öpmek zorundaydım. Bu benim için genellikle tatsız bir durumdu ama hayatta kalmak istiyorsam bundan kaçınamazdım.

Bakışlarım tam önümdeki boş bir koltuğa takıldı. Omzuma dokunan bir eli ve arkamdan "Hey, sarışın!" diye seslenen birini görmezden gelerek oraya doğru yöneldim.

Siktirip gidebilirler.

Altın sarısı saçlarla doğmak benim suçum değildi. Genelde bu özelliğimden hoşlansam da, bunun beraberinde getirdiği varsayımlar beni rahatsız ediyordu.

Öte yandan, geçen ayın bir galon sütü gibi üzerimize yapışan ve her şeyi kokutan varsayımlar tüm ailemi rahatsız ediyordu. Siren olmak, insan ya da sihirli tüm insanlara fiziksel olarak çekici gelmek anlamına geliyordu ve bu kulağa geldiği kadar eğlenceli bir şey değildi.

Yaşadığımız şehir, Mistwood, büyülü dünyanın başkenti ve tek gerçek şehriydi. Bize gönderdikleri mallar dışında insanlardan tamamen gizliydik.

Kulüpteki herkes bizim gibi büyülüydü, ancak sirenler özellikle bizi birçok yönden savunmasız kılan büyüye sahip olmalarıyla biliniyordu.

En azından vampirlerin dişleri vardı.

Biz sadece onların daha zayıf, daha güzel eşdeğeriydik.

Vampirler çirkin olduğundan değil. Onlar da doğaüstü güzellikleriyle tanınırlardı. Sonra tekrar, tüm büyülü varlıklar öyleydi.

Koltuğuma çöktüm, vücudum açlığımın çok uzun süre savaştığım için bana bağırırken şakaklarıma masaj yaptım.

"İyi misin?" Yanımdaki koltukta oturan adam sesini müziğin üzerine yükseltti. O kadar yüksekti ki kulaklarım kelimeleri seçmekte zorlandı.

Ona bakma zahmetine girmeden, "Çok iyi," diye karşılık verdim. Hiç şüphesiz benim şirret büyümün etkisini çoktan hissetmeye başlamıştı.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu barmen.

Başımdaki keskin bir ağrı irkilmeme neden oldu. İstesem de ona cevap veremezdim.

Neyse ki çalan şarkı bitti ve biraz daha sessiz bir şarkı başladı. "Ona naneli bir bardak su getirin," dedi yanımdaki adam.

Bana sadece şirret büyüm yüzünden yardım ettiğini bilsem de, yine de bu jesti takdir ettim.

Haklıydı; suya ihtiyacım vardı. Ve nane yapraklarına. Hiçbir mantıklı sebep olmaksızın bir sirenin açlığını dindirebilen tek şeydi. Sihrimizin çalışma şekliyle ilgili bir şeydi.

Barmen bir an sonra bardağı bana uzattı ve bir elimle tuttum, diğer başparmağımla hala şakağıma sertçe bastırıyordum.

Yavaşça, uzun bir yudum aldım ve baş ağrım biraz olsun hafifledi.

Neredeyse iki haftadır kendimi naneye boğuyordum, bu yüzden etkisi olması gerekenin yakınında bile değildi. Gerçi bu benim hatamdı.

"Teşekkürler," dedim, sonunda bana yardım eden adama

bakarak. Onu görünce nefesimi içime çektim.

Büyülü varlıklar, genel olarak, insanlardan daha çekiciydi. Daha güçlüydük, erkeklerimiz daha uzundu ve gücümüz ne yediğimizden ya da egzersiz yapıp yapmadığımızdan bağımsız olarak bizi fiziksel olarak sağlıklı ve formda tutuyordu.

Ama bu adam tamamen başka bir şeydi.

Gözleri beni bir şekilde rahatlatan delici bir mavi tonundaydı ve yüzü mükemmel dengeliydi. Ne çok keskin ne de çok yumuşaktı. Açık tenliydi, koyu renk saçları özenle kesilmişti ve sanat eseri gibi şekillendirmişti. Üzerindeki mavi düğmeli gömleğin üst kısmı açıktı ve *DOUCHEBAG* diye bağırmadan çekici görünecek kadar açıktı.

Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama nedenini anlayamıyordum.

"Sorun değil. Eşleşmemiş bir sirenin gece kulübünde ne işi var?" diye sordu, her şeyden çok meraklı görünüyordu.

Evden her çıktığımda aynı soruyla karşılaşıyordum, bu yüzden onun merakı beni hiç şaşırtmadı. Çok fazla siren yoktu ve çoğumuza çoğu zaman insandan çok nesne gibi davranılırdı. Genellikle, kullanılmamızı ve istismar edilmemizi önlemek için çok genç yaşta güçlü insanlarla çiftleştirilirdik.

Diğer tarafımdaki kadın bana doğru döndü ve elini kalçama koydu. Onu ittim ve adama doğru yaklaştım. En azından büyüümün çekimine karşı koyabiliyor gibi görünüyordu.

İtiraf etmeden önce suyumdan uzun bir yudum daha aldım, "Beslenmeyeli neredeyse bir ay oldu. Buraya gelmekten başka çarem yoktu."

"Doğanızla savaşmak için çok uzun bir
süre." "Benim doğam siktir olup
gidebilir."

Bardağımı bitirdim ve tekrar tezgâhın üzerine koydum. Yanımdaki adam
barmene el salladı ve bana yeni bir bardak getirdiğinde ona teşekkür ettim.

Barmen gülümseyerek barın üzerinden bana doğru
eğildi. Sihrim onun üzerinde de işe yarayacaktı.

Eğildim ve yanımdaki adam barmenin koluna vurdu. "Bu benim, Thor. Başka
birini bul."

Normalde bu sözler kafamda bir alarm almasına neden olurdu ama adamın
beni korumaya çalıştığını anlayabiliyordum. Ve bunu takdir ettim.

Barmen homurdandı ama arkasını döndü.

"Teşekkrlar." İkinci bardak suyumu aldım ama hemen imedim.

"Sorun değil." Koruyucum beni inceledi. "Adın ne senin?" "Blair.
Senin mi?"

"Damian." İsim uymuştu. Hoşuma gitmişti. "Sana bir teklifim var, Blair."

"Vay canına. Ve sen çok iyi gidiyordun."

Kıkırdadı. "O tür bir teklif değil. Belli ki beslenmeyi sevmiyorsun. Ben de
Öyle." Bana dişlerini göstererek bir vampir olduğunu ortaya koydu. "Ben
bundan kaçınmak için kan torbalarından içebilirim ama sen . Eğer bu gece bir
besin kaynağına ihtiyaın varsa, o ben olabilirim. Hiçbir şartım yok ve hiçbir
beklentim de yok. Büyüm bunu senin için daha az tatsız hale getirecek."

Onu şüpheyle inceledim, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Haklıydı; vampirlerin büyüsü avlarını rahatlatırken, sirenlerinki besin
kaynaklarını harekete geçiriyordu. Benden imese bile, onun gücünden
faydalanabilir ve açlığımı da giderebilirdim.

"Senin çıkarın ne?" Sonunda sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Daha önce hiç bir sirenin büyüsünü hissetmemiştim."

Muhtemelen hayır demeliydim... ama kız kardeşlerimden birinin beni beslemek için birini sürüklemesini beklemekten daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Ben de iç çektim. "Tamam, anlaştık."

Bardağımı yerine koydum ve taburemden kayarak bir bacağıma onun kucağına attım ve oraya oturdum. Uzun boylu erkekleri ayakta öpmek rahatsız ediciydi, 1.80 boyunda olduğumu düşünürsek.

Ereksiyon olması beni hiç şaşırtmadı. Sihrimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. En azından Damian bu yüzden benden bir şey bekliyormuş gibi görünmüyordu.

"Seni daha rahat ettirecekse burada bir odam var," dedi ve bir elini yavaşça belimden yukarı kaydırды. Bu dokunuş onun büyüsünün içimde dolaşmasına neden oldu ve bedenimi anında rahatlattı.

Herhangi bir vampir, evrakları doldurduğu takdirde Mistwood'un gece kulüplerinden herhangi birinde bir oda bulabilirdi. Ne de olsa gece kulüpleri onlar için yapılmıştı. Sahipleri de onlardı. Liderleri -her ne kadar kimsenin ona böyle demesine izin vermese de bir kraldı- kulüplerini ve vampirleri kontrol etmesiyle tanınırdı. Onunla hiç tanışmamıştım ama korkunç biri olduğu söyleniyordu.

"değil. Etrafımızdaki herkes benim ne olduğumu biliyor," dedim.

Büyüsü karnımdaki sinirleri gevşetmeye devam etti. Sinirlerim gevşedikçe açlığım alevlendi.

Gömleğinin yakasından tuttum. Kumaş ellerimde hoş bir his uyandırdı ama bunu da onun gücüne bağladım. "Bir kız senin büyüünün hissine bağımlı olabilir."

"Doğru kız, belki."

Sözleri yerine oturmadı, çünkü o konuşmasını bitirir bitirmez ağzım onun ağzındaydı.

Dudakları tereddüt etmeden benim için ayrıldı. Dillerimiz hafifçe birbirine değdi ve ben onun tadıyla inledim. Ağzının tadı değil -gerçi bu da güzeldi- ama duygularının tadı.

Eğlence.

Heyecan.

Arzu.

Büyüm onları daha yükseğe çıkardı, yüzeydeki duyguları yuttu ve gerçekten arzuladığım şeyi bulana kadar daha derine indi.

Bitkinlik.

*Can
sıkıntısı.*

Yalnızlık.

Acı.

Bunalmak.

Biz öpüşürken ellerinden birinin belime bastırıldığını ve beni ona doğru daha sert çektiğini hissedebiliyordum. Diğeri saçlarıma uzanmıştı ve saç tellerimi sıkıca kavramak iyi hissettiriyordu.

Dudağıma ani bir acı saplandı ve duyguları aniden değişince inledim.

*Şehve
t.*

*İhtiya
cım
var.*

Zevk.

Umut.

Biri omzumu ama ben hissetmedim bile.

"Kurtlar burada Blair," diye seslendi tanıdık bir kadın sesi ve omzum tekrar sarsıldı. "Alfa Clem için geldi. Hemen gitmeliyiz."

Kurtlar.

Alfa.

Clem.

Ağzımı Damian'inkinden ayırdım.

Mavi gözleri kana susamışlıkla parlıyordu ve dudağımdaki kesiğin üzerinde gezdirdim. "Beni ısırdın."

"Sen-" diye başladı ama ben kız kardeşime döndüm. Avery yanımdaydı, yüz ifadesi karanlık ve endişeliydi. O benim dört kız kardeşimden biriydi ve kan bağımız olmasa da aileden sayılırdık.

"Gitmem gerek. Bunun için teşekkürler." Kucağından kaymaya çalışırken Damian'la aramda bir işaret yaptım.

Elini belime daha sert bastırdı ve saçlarımı serbest bırakmasına rağmen beni yerimde tuttu. "Yapamam-"

Avery tezgahın üstündeki nane suyu bardağına kaptı ve ona doğru sıçrattı.

Elini benden uzaklaştırmak için onun şaşkınlık anını kullandım ve o da beni kucağından çekmesine yardım etti.

Kendimizi kalabalığın içine atarken adrenalin pompalıyor, büyülü adamların yüksekliklerinin bizi mavi gözlü yemeğimden gizlemesine izin veriyordum. Beslendiğimizde vampirler kadar hızlıydık, bu yüzden ona izin vermezsek bizi yakalayamazdı.

Ama hiç kimse büyülü varlıklardan oluşan bir kalabalığın içinden geçemezdi. kovalama dürtüsüyle tetiklenirdi.

Artık aç olmamanın verdiği tatmin yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye yetti. Ve bir kez olsun, birini beslediğim için pişmanlık duymadım.

Damian çok lezzetliydi.

Nihayet kalabalığın arasından çıktığımızda Avery bana, "Diğer herkes arabaya bindi bile," diye seslendi.

"Ne kadar kötüydü?"

Yüzünü buruşturdu. Üzerimizde yanıp sönen ışıklar onun zeytin rengi tenini ve uzun, koyu kahverengi saçlarını vurguluyordu ama benim tek fark ettiğim gözlerindeki endişeydi. "Kötü."

Başka bir şey sormadım.

Yakında öğrenecektim.

Kız kardeşim için endişelensem de Damian'ın büyüü bir şekilde sistemimde kalmaya devam ediyor gibiydi. Mantıksal olarak durumun muhtemelen böyle olmadığını bilsem de her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordum.

Bu mantıklı gelmedi, bu yüzden bir aydır ilk kez aç hissetmediğimi düşündüm ve yoluma devam ettim.

Beni besleyen vampirden daha büyük sorunlarımız vardı.

OceanofPDF.com

two

BLA IR

DİĞER KIZLAR minibüsümüzü kulübün hemen dışındaki kaldırımında bekletiyorlardı. Çabucak bindik ve Izzy binadan uzaklaştı.

"Ne oldu?" Koltukta dönüp arkadaki kız kardeşlerime bakarak sordum. Clementine'in gözleri sulanmış, solgun teni kızarmış ve kızıl saçları yüzünün etrafında düzleşmişti. Bronz teni neredeyse Clem'inki kadar solgun olmasına rağmen Zora ona şiddetle sarılıyordu. Kıvrıcık, tarçın rengi saçlarını topuz yapmıştı.

Ve soruma rağmen, onları görür görmez cevabı biliyordum.

Çünkü Clementine'in boynunun ortasında büyük, kalın bir çiftleşme izi vardı.

Bir eş bağı kurmak kolaydı.

Gerçekten kolaydı.

Tek yapmanız gereken elinizi birinin boynuna değdirmek, biraz büyü yapmak ve üç kelimelik bir açıklama yapmaktı.

Sen benimsin.

Sihir kullanıcısı daha güzel bir işaret hayal etmediği sürece, ortaya çıkan varsayılan işaret, boynunuzu sihirli bir şerit gibi çevreleyen kalın, lacivert bir şeritti.

Gerdanlık. Yeni bir dövme gibi hissettiriyordu, deriden zar zor kalkıyordu ama çıkarmanın bir yolu .

Eğer bağı karşılık verilmezse, bütün bir yıl sonra kaybolurdu. Eğer karşılık bulursa, mavi siyaha döner ve kalıcı hale gelirdi.

Çiftleşme toplumumuzun evlilik versiyonuydu, ancak büyülü bağı bir yemin ve imzadan çok daha fazlasıydı.

Clementine'inki, tanıştığım birkaç çiftleşmiş varlıkta gördüğüm güzel, zarif işaretlerden biri değildi. Bu, "eşinin" boğazını ya da güvenini umursamayan bir adamın çirkin, basit işaretiydi.

Temel bir eş işareti, bir markadan biraz daha fazlasıydı.

Ve bu marka, çok uzun zamandır kız kardeşimin peşinde olan zalim, tehlikeli bir piçten geliyordu.

Clem'in gözyaşları daha sert akmaya başladığında Zora, "Onu arkadan yakaladı," dedi. Titriyordu ve ben onu suçlamıyordum. Ben de olsam titrerdim. "Onu uzaklaştırdık ama adam bağı çoktan başlatmıştı. İşaret minibüse giderken ortaya çıktı."

"Hâlâ orada mı?" Ben talep ettim. "Onu öldüreceğim."

"Yanında çok fazla kurdu var. Bize izin verdiği için kaçabildik," dedi Izzy sürücü koltuğundan. "Eğer oraya geri dönersen, onlardan biriyle çiftleşeceksin."

"Seninle olmalıydım," dedim yumruklarımı sıkarak.

Beşimiz arasında nasıl dövüşüleceği öğretilen tek kişi bendim. Yıllardır onlara öğretmeye çalışıyordum ama derslerim o kadar gençken olmuştu ki, her şeyden çok içgüdüsel. İşe yaramaz bir öğretmendir.

Ve halk derslerine kaydolmak, dünyadaki tüm büyülü varlıklara bizi nerede bulacaklarını söylemek gibi bir şeydi ki bu düpedüz aptalcaydı.

Sirenler zayıftı ama biz değerliydik. İnsanlardan beslendiğimizde, bu onları canlı hissettirirdi. Duygularıyla başa çıkmalarına da yardımcı olurdu. Ölümsüz varlıklar için bu paha biçilemez bir hediye idi.

En güçlü ve en kötülerin birçoğunun kendileri için talep etmek istediği bir şey. Bu nedenle türümüz için yaygın olan ayarlanmış çiftleşmeler.

Ama annelerimizin hepsi mutsuz eş bağlarına hapsolmuştu. Kendilerini tehlikeye atsa ve sonunda ölümlerine yol açsa da bizi aynı kaderden korudular.

Kız kardeşlerim ve ben, onlar öldürüldükten sonra hazırladıkları güvenli eve girmeyi başarmıştık ve o zamandan beri saklanıyorduk. On yıl boyunca evimizde iş kurduk ve sadece başka seçeneğimiz kalmadığında ayrıldık.

Ama yemek için dışarı çıkmamız gerekiyordu.

İşte o zaman kurtlar bizi buldu.

Dünyanın dört bir yanına dağılmış yüzlerce, hatta binlerce kurtadam sürüsü vardı, ancak bunların çoğu oldukça küçüktü. Ana kurt sürüsü Mistwood'daydı.

Ve diğerlerinden çok çok daha büyüktü.

Mistwood büyülü dünyanın başkenti olduğu için, en güçlü beş varlık (her türden bir tane) orada bulunuyordu. Onlar temelde dünyamızın krallarıydı, ancak *kral* terimini reddettiler ve kendilerine *lider* denmesinde ısrar ettiler.

Kaderin iğrenç bir cilvesiyle beşi de erkekti.

Görüntüleri sık sık dönüyordu ve gittikleri her yerde insanların onlara aşık olduğunu duymuştum. Gördüğüm fotoğraflarına hiç dikkat etmemiştim. Yine de herkes isimlerini biliyordu.

Talon ejderha kralıydı.

Curtis kurt adam kralıydı. Hale

vampir kralıydı.

Kai Fae kralıydı.

Ve Bane canavar kralıydı.

Curtis gerçekten tanıştığımız tek kişiydi ve insanlar kesinlikle ona aşıktı. Onunla ilk kez birkaç ay önce farklı bir gece kulübünde tanışmıştık ve o zamandan beri ondan kaçıyoruz. İlk başta bizi sürüsüne katılmaya ikna etmeye çalıştı, sonra bunun karşılığında bize para teklif etmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, "korunmamız" için çiftleşmeyi teklif etti.

Clementine sosyal açıdan aramızda en iyisiydi. Bir konuşmayı kendi istediği gibi yapmak için sihrini kullanması öğretilmişti. Izzy'nin de vardı ama o bunu yapmayı reddetti.

Curtis'in sırf içkisini yanlış yaptığı için bir barmeni öldürmesini izledikten sonra Clementine bunu *çok* kullanmıştı.

Her neyse, Clem en başından beri istediği kişiydi. Bu bizi ne kadar sinirlendirse de, bunu değiştirmek ya da durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ve biz onu geri çevirdikten sonra saldırıya geçti.

O zamandan beri ondan saklanıyorduk ama yine de beslenmemiz gerekiyordu. Ve görünüşe göre, bizi yakalamıştı.

"Hayır, yemek yemen gerekiyordu," dedi Clem sessizce, gözlerini silerek. "yok. Her şey yoluna girecek. Değil mi?"

"Elbette bulacağız," dedi Avery başını sallayarak. "Bir yolunu ." Bana baktı.

Izzy dikiz aynasından bana baktı, evimize çıkmayan bir sokaktan dönüyordu.

Bağ nedeniyle Curtis, Clem'in fiziksel konumunu takip edebilecekti, bu yüzden eve gidemedik.

Clem bana baktı, Zora da baktı.

Bakışları ve geçmiş deneyimlerimiz *bana* bu işi çözmemi beklediklerini söylüyordu. Annem anneler grubumuzun lideriydi, bu yüzden kız kardeşlerimden daha fazla istemesem bile bu rolün bana düşmesinin doğal olduğunu düşündüm.

Yavaş bir nefes aldım.

Eve gidemiyorduk ve gidecek başka bir yerimiz de yoktu.

Oteller sirenler için güvenli değildi. İnsanlar büyümüzü duvarlardan hissedebilir. Ve bu bir seçenek olsaydı bile, Curtis Clem'i orada takip edebilirdi.

Bu da bize tek bir seçenek bıraktı:

"gitmeliyiz." dedim. Malikane aslında

bir malikane değildi. Bir şato bile

değildi.

Her biri yüzlerce ila binlerce büyülü varlığı barındırabilecek büyüklükte *beş* devasa bina ve bunların ortasında hepsini birbirine bağlayan ve daha da fazla insanı barındıran devasa bir yapı vardı. Her sihirli varlık türü için, lideri tarafından yönetilen bir bina vardı.

Buraya *Malikane* adını kim verdiyse aptalın tekiymiş. Ya da ne isim vereceğini benden daha iyi bilmiyordu.

Mistwood'un tam ortasında konumlanmış, kendi başına bir şehir gibiydi.

"Başka seçenek yok," diye onayladı Avery, çenesi yüzünü buruşturarak.

"Ben Curtis'e gidebilirim. Siz de eve gidebilirsiniz," diye fısıldadı Clem. "Hayatta kalmak için en iyi şansınız bu. Malikâneye gidersek hepimizi ona teslim edebilirler."

Zora kesin bir ifadeyle, "Bunu yapmayacağız," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye kabul ettim. "Teknik olarak vampirler tarafından yönetiliyoruz, çünkü parazit büyüye sahip en güçlü varlıklar onlar. Clem'in eş bağı ne olursa olsun, bize ne olacağına Hale karar verecek. Onu tanımıyoruz, Curtis'ten daha iyi olabilir."

Ya da daha kötü olabilir.

Hiçbir fikrimiz yoktu.

Izzy bir elini uzun, dalgalı platin saçlarında gezdirdi. Teni açık kahverengiydi ve gözleri yeşilin derin, duygulu bir tonundaydı. "Bu bir risk."

"Ölüm cezası almaktansa risk almak daha iyidir," dedim.

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye mırıldandı Avery.

"Herkes hemfikir mi?" Minibüsün etrafına bakındım. En süslü araçlardan biri değildi ama işimizi görüyor ve kimsenin bize iki kez bakmasını engelliyordu.

"Evet," dedi Zora kararlılıkla.

Avery başını salladı.

Clementine, "Hâlâ beni bırakıp eve gitmeniz gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadı.

"Şu anda o sayılmaz," dedi Izzy çabucak. "Ve ben de varım."

Bir sokağa saptı ve Malikane'nin etkileyiciliği önümüzde yükseldi.

"Bunca zamandır oraya mı gidiyordun?" Zora homurdanarak sordu.

"Zaten bir planın varsa sorumluluğu kendin almanı kaç kere söyledim sana?" Ona homurdandım.

Izzy aynanın arkasından bana göz kırptı. "Bu işte daha iyisin."

Onu tersledim ve Clementine'den boğuk bir kahkaha kazandım. Sırf bu bile her şeye değdi.

Izzy, Malikâne'nin merkezine giden dramatik yürüyüş yolunun başlangıcındaki otoparka park ederken Zora, "Acele etsek iyi olur, belki de peşimizden geliyordur," dedi. Kimse oraya arabayla gidemezdi; krallar, kapılarına kadar bir milden fazla yürürken herkesin güçlerinin genişliğini görmesini istiyordu.

"gerek yok," dedi Avery, gözleri önümüzdeki binalara sabitlenmiş bir halde. "Onun tipini bilirim. Kazandığını düşünüyor. Korkmamızı ve ondan kaçmamızı istiyor ve biz ondan korkacak zaman bulana kadar yüzünü gösterme ihtiyacı hissetmeyecek."

Avery aramızda daha önce ciddi bir ilişki yaşamış olan tek kişiydi. Bu konuda pek konuşmazdı ama hepimiz temel bilgileri biliyorduk.

Adamın onu sevdiğini sanmıştı ama en başından beri onu kullanıyordu.

Neyse ki, adam onu işaretlemeyden önce kaçmıştı. Aksi takdirde geçmişte de benzer bir durumla karşılaşabilirdik.

"Katılıyorum. Hemen peşimizden gelirse çaresiz görünür ve sürüsünün onu bu şekilde görmesini istemez," dedi Clementine sessizce. Parmakları boynundaki izi okşadı ve gözlerinde acı titreşti.

Zora hemen bir kolunu, Avery de diğer kolunu tutarak ona yalnız olmadığını söyledi.

"Yine de kimsenin kovalama içgüdülerini tetiklemeden olabildiğince hızlı hareket etmeliyiz," dedi Izzy, bakışları etrafımızda gezinirken. Otoparkta birkaç grup insan vardı ve önümüzdeki geniş patikada daha fazlasını görebiliyordum. "Eğer bu insanlardan herhangi biri ne olduğumuzu anlarsa, fena halde boku yeriz."

Geri kalanımız da kabul etti ve yola koyulduk.

Ben grubun ön tarafındaydım, Izzy de arkada. O arkadan gelenleri izliyordu, ben de ön tarafa göz kulak oluyordum. Belli bir grup için endişelendiğinde, sadece adımı söyledi ve ben de birkaç dakikalığına arkada ona katıldım.

Neyse ki kimse bize karşı bir hamle yapmadı.

Sinir bozucu derecede yavaş insan hızımızla merkez binaya ulaşmak neredeyse yarım saat sürdü. Doğüstü bir hızla ilerlemek hepimizin takdir ettiği bir siren hediyesiydi ama kimsenin bizi takip etme riskini göze alamadığımızda bu hediyein bize hiçbir faydası olmadı.

Merdivenleri çıkıp Malikânenin merkezindeki binaya açılan devasa çift kapıdan geçmeyi başardığımızda rahat bir nefes aldım. Burası tarafsız bölgeydi ve bu nedenle güvenli olmalıydı.

Bizim dünyamızda hiçbir şey garanti değildi, ama bu bir garantiye yaklaşabileceğimiz en yakın şeydi.

Binanın içi bir kale gibi görünüyordu. Duvarlar bozulmamış bir krem tonundaydı, açık kahverengi taş döşeme ısıltı ısıltı. Odadaki sanat eserleri pahalı görünüyordu ve otuz ayak tavanlı geniş bir açık alanda akış yaratmak için stratejik olarak yerleştirilmiş büyük heykeller ve bitkiler vardı.

Tam karşımızda, yirmi kişiyi rahatça alabilecek büyüklükte bir resepsiyonist masası vardı. İçinde sadece üç açıklık gördüm, bu yüzden aslında sadece üç resepsiyonist için yapıldığını söylemek güvenli görünüyordu.

İçlerinden birinin önünde oturan adam şu anda orada bulunan tek kişiydi.

Kendimi bu durumda sahip olmadığım bir özgüvenle yürümeye zorlayarak odanın karşısına geçtim. Kız kardeşlerim de beni takip etti.

Adam sıkılmış bir ifadeyle, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Arkamızdan başka bir grup geldi, sağ tarafa, içeri girerken asansöre benzettiğim yere doğru ilerlerken bir şeye gülüyorlardı.

"Kız kardeşim zorla bir kurt adama bağlandı ve şimdi güvenliğimiz risk altında. Korunmak istiyoruz," dedim, duymak istediği şeyin bu olduğunu umarak.

"Sabah açıldıklarında eş komitesine başvuruda bulunun." Pencereye doğru işaret etti, hâlâ konuşmayla ilgilenmiyordu.

"Yapamayız. Biz eşleşmemiş sirenleriz,"

dedim. Birdenbire tüm dikkatini üzerime çektim.

"İşareti görmem gerek."

Clementine ona doğru bir adım attı ve o da bir el feneri çıkararak Clementine'in boğazında gezdirdi. Koyu çizginin mavisi ışığın altında daha çok göze çarpıyor ve henüz kalıcı olmadığını kanıtlıyordu.

"Bu Mistwood'da mı oldu?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Red Ring gece kulübünde."

El fenerini kapattı. "Hale'in yakın çevresindeki vampirlerden biriyle temasa geçmem gerekecek. Müdahale edip etmemeye sadece onlar karar verebilir. Bana numaranı bırakabilir ya da orada bekleyebilirsin." Dikkatlice dizilmiş sandalyelerden oluşan geniş bir bölümü işaret etti.

"Bekleyeceğiz," dedim. "Ne kadar sürer?"

Omuz silkti. "Vampirler diğer türlerin aksine genellikle hemen cevap verirler ama karar muhtemelen Hale'in olacaktır. Vampirlerin şu anda devam eden önemli bir yarışması ve bazı büyük çaplı tadilatları var, bu yüzden isteğinizi görmesi birkaç hafta sürebilir."

"Zamanımız yok," dedim. "Bunu için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır. Hızlı hareket etmenin gerekliliğini anlatmaya çalışacağım ama hiçbir şeyi garanti edemem."

"Teşekkür ederim," dedim ve birlikte sandalyelere doğru ilerledik.

Beklerken hiçbirimiz tek kelime etmedik.

Resepsiyonist Johnny'nin bir arama yapmasını izledik. Ve bir başkasını. Ve bir başkasını.

Bir saat geçmişti ki, boğazında bir eş işareti olan uzun boylu, zarif bir kadın Johnny'nin masasına geldi. Bize el salladı ve hepimiz geri döndük.

Kadın Clementine'e "Sihrini kanıtlamanı istiyorum," dedi, kibarca değil ama acımasızca da değil. Geri kalanımızı görmezden geldi.

Clem başını salladı ve onu havaya kaldırırken gücünün hafif fırçasını hissettim.

Kadın nefesini içine çekti. "Kesinlikle bir siren. Pekâlâ." Hepimize baktı. "Davanızı Hale'e ulaştırabilmem için birkaç hafta geçmesi gerekecek. Sirenler genellikle bölmeler halinde yaşarlar, bu yüzden beşinizin birlikte kalmak istediğini varsaymak doğru mu?"

Hepimiz başımızı salladık.

"Bunu istek üzerine not edeceğimden emin olabilirsiniz. Zoraki bir eş bağının hepiniz için yaratabileceği tehlikenin farkındayım," dedikten sonra Clementine'e baktı. "Hale durumu gözden geçirene kadar size malikânenin bizim kanadında bir oda verebilirim. Ne yazık ki o bir karar verene kadar kız kardeşlerinizin içeri girmesine izin verilmeyecek. Sanırım o zamana kadar kalacak güvenli bir yerleri vardır?"

Bana baktı.

Clem'i geride bırakma fikri midemi sıkıştırsa da başımı salladım.

"Peşimizdeki kurtlar gece kulüplerini izliyor," dedi Izzy. "Koruma olmadan orada beslenme riskini göze alamayız."

Bu da açlıktan ölmek demekti.

Ben buna alışkındım ama kız kardeşlerim değildi. Sirenlerin yapması gerektiği gibi genellikle her hafta beslenirlerdi.

"Anlıyorum ama Hale her şeye fırsatı bulana kadar yapabileceğimin en iyisi bu. Yiyecek olmadan bir buçuk ay hayatta kalabilirsin, değil mi?"

Hayatta kalmak gevşek bir terimdi ama teknik olarak bunu

yapabilirdik. "Evet," diye itiraf ettim.

"O zamandan önce halledildiğinden kesinlikle emin olacağım," diye söz verdi. "Şimdi, benimle gelersen..." diye Clementine'e işaret etti, o da başıyla onayladı.

Hepimize hızlıca sarıldı, sonra vampir kadını odanın yan tarafındaki büyük kapılara doğru takip etti.

Hepimiz gidişlerini izledik.

Johnny bize bir dosya numarası ve iletişim bilgilerini verdi ve bir şey duyup duymadığına dair bizi her hafta bilgilendireceğine söz verdi.

Endişelenmek için yepyeni bir sebeple dördümüz kapıdan geri döndük ve minibüsümüze doğru uzun bir yürüyüş yaptık.

Clementine biz dönmeden önce bize yeni odasının fotoğraflarını gönderdi, bu da moralimizi biraz düzeltti.

Ama uzun birkaç hafta olacaktı.

OceanofPDF.com

three

DAMIAN

Parmaklarımı masama vurdum, kanım hala pompalanıyordu ve burnum son dövüşümden dolayı hala kanıyordu.

Her yıl, hangi vampirlerimin yönettiğim koruma ekibine katılacak kadar güçlendiğini belirlemek için bir ay süren bir turnuva düzenlerdim. Ve her yıl, finalistlerin her biriyle dövüşürdüm.

Her dövüşü kazandım tabii ki.

Ama bu sefer dikkatim dağılmıştı.

Düşüncelerim altın saçlı bir sirenle doluydu.

Dövüşleri hala kazanıyordum ama kalbim dövüşlerde değildi ve herkes bunu anlayabiliyordu.

O kulüpte kaybolduğu anda Blair'i aramaya başlamıştım. Ekiplerim şehri taradı ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Kan zevkim onunla birlikte gitti.

Onun kanı dışında herhangi bir

kan.

Vampir olmak sürekli kana susamak demekti. Yoğun, vahşi bir kana susamışlık. Düzenli olarak, genellikle insanlardan çok daha hızlı iyileşen ve yenilenen diğer büyülü varlıklardan beslenerek bu açlığımızı doyururduk. Bu bizi güçlü de tutuyordu.

Hayatımda açlığımın azaldığı tek an onun tadını dilimde hissettiğim andı.

Sonrasında birkaç keyifli, huzurlu saat geçirmiştım ve buna geri dönmeyi o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu.

Bu da ona ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Kalıcı olarak.

Turnuva boyunca ayırabildiğim tüm vampirlere onu arattım ve hiçbirini bir şey bulamadı. Kamu kayıtlarında yoktu. İnternette yoktu.

Kadın bir hayaletti.

Güvenliğı için onlara onun bir siren olduğunu söyleyemedim, bu yüzden Mistwood'daki Blair adındaki her bir kadını araştırmak zorunda kaldılar.

Artık kavgalar bittiğine göre, nihayet tüm onu bulmak için harcayabilirdim.

Ofisimin kapıları açıldı ve kız kardeşim adım adım odaya girdi. "Bununla ilgilenmenin zamanı geldi," dedi, büyük bir evrak yığınının tepesine vurarak.

"Şimdi olmaz." Kelimeler hırıltılı bir şekilde çıktı.

Bana bir kutu mendil fırlattı ama ben onu geri attım.

"Burnun kanıyor, Hale."

"Bana ilk adımla hitap etmeni daha kaç kez söylemem gerekiyor Lou?" Homurdandım.

"Herkesin içinde ve özel hayatında geçiş yapmak çok zor ve herkesin sana Damian demesini istemiyorsun, bu yüzden senin iyiliğın için reddediyorum." Elindeki kâğıt yığınını masamın üzerine bıraktı. "Gizemli kadını aramak istediğini biliyorum ama bu daha fazla bekleyemez. İnsanların hayatı tehlikede."

"Başa ."

"Bu kadına neden bu kadar takıntılısın?" diye sordu daha da yaklaşarak.

Sonunda bakışlarımı bilgisayar ekranımdan kaldırdım.

Turnuva başladığından beri ikimiz özel olarak konuşma fırsatı bulamamıştık ve Blair'le ondan birkaç gün sonra tanışmıştım. Ben dövüşlerin tadını çıkarırken Louise benim için her şeyin yolunda gitmesini sağladı.

Ya da en azından denedi.

Malikane kanadımı ayakta tutan diğer birkaç kişi turnuva sırasında çeşitli nedenlerle işi bıraktı ve bu da bunu imkansız hale getirdi.

"Blair benim kan arkadaşım. Ve o bir siren," dedim açıkça. "Benden ne kadar uzun süre uzak kalırsa, onu başka birine kaptırma ihtimalim de o kadar artar. Bu hayatların risk altında kalması gerekecek, çünkü şu anda önemsemişim tek bir hayat var." Bilgisayar ekranıma yeniden odaklandım.

Bir vampirin sadece bir kan eşi vardı. O kişi, dünyada kanı bizi tüketen sürekli şehvet ve açlığı köreltebilecek tek kişiydi. Kana susamışlığımıza rağmen hayatımızı sürdürebilirdik ama açlığımız şiddetlenirken asla huzur bulamazdık.

Lou onunkini, Egan'ı, bir asır önce bulmuştu. Çok geçmeden en iyi arkadaşım ve yakın çevremdeki diğer tek üye olmuştu.

Ama ben turnuvayla uğraşırken o Lou ile çalışıyordu, bu yüzden ona da Blair hakkındaki gerçeği henüz söylememiştim.

"Vay anasını," dedi Lou, elindeki kâğıt yığını tekrar kaparken. Başından çekileceğini ve kadını bulmama izin vereceğini söylemesini bekledim ama kadın yerinden kıpırdamadı.

"Onu yakında bulamazsam kapıları çalmaya başlayacağım," dedim ekrana bakarak. "*Bir yerlerde* olmalı. Teknik ekibimize sürekli bir görsel arama yaptırdım, böylece halka açık bir kamera olan herhangi bir yere adım atarsa haberim olacak. Onu bulmak bu kadar zor olmamalı. I-"

"Onu buldum," diye tısladı Louise. Yığınının bir dosya çıkardı ve bana doğru itti. "Bak."

Klasörü açtım ve kişi listesini taradım, en üstte *Blair Davidson*'ı buldum.

"Onun bir siren olduğunu nereden biliyorsun? Bu, bulduğumuz diğer Blair'lerden herhangi biri olabilir," dedim. "I-"

"Davayı oku, pislik."

Okudum, acımasızca küfrettim ve ayağa kalktım. Kalbim göğsümde ve kulaklarımda davul gibi çarpıyordu.

Eşim sığınak arıyordu.

Saklanıyordu.

Kız kardeşlerinden biri zaten Malikâne'nin benim kanadımda yaşıyordu ve şerefsiz bir kurt değiştiriciden saklanıyordu.

Tehlikedeydi ve ben bilmiyordum.

"Burada kayıtlı bir adres yok. Onu nerede bulabilirim?"

"Sirenler adreslerini vermezler. Resepsiyonun onu aramasını sağlamalı, davasını daha önce okumadığınız için özür dilemeli ve durumu düzeltmek için elinizden geleni yapmalısınız," dedi Lou. "Eğer bu kadın seni geri çevirirse, boku yedin demektir. Hem de eğlenceli bir şekilde değil, Hale."

Dişlerimi sıktım. "Beni hâlâ reddedebilir. Benim olmayı kabul etmesini sağlamanın bir yolunu bulmam gerekecek."

"Resepsiyonda Johnny ile konuşun. Onların dinamiklerini benden daha fazla gördü ve onlarla iletişim halinde."

Resepsiyon görevlisinin arkadaşımınla düzenli olarak iletişim kurduğunu düşününce öfkem alevlendi.

Ondan her bilgiyi alırdım ve sonra Blair'i kendime bağlardım.

Kalıcı olarak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



Sırt üstü suyun içinde yüzüyor, telefonumun Johnny'den gelecek bir mesajla çınlamasını bekliyordum. Çaba sarf etmem gerekiyordu ama içimi kemiren ve kafama vuran açlığı görmezden geliyordum.

Kız kardeşlerimin hepsi kapalı havuzumuzun dibindeydi. Çok büyük değildi ama yaklaşık bir metre derinliğindeydi.

İnsanların denizkızı efsanesi sirenlere dayanıyordu, ancak aslında kuyruklarımız yoktu. Sadece suya ihtiyacımız vardı. Çok fazla suya. Havayı soluduğumuz gibi onu da soluyabilirdik.

Nane yapraklarına da ihtiyacımız vardı, ancak bu hikayelere girmemişti.

Aslında şu anda dilimin üzerinde bir yaprak vardı.

Clementine'i vampirlerin yanına bıraktıktan sonraki ilk gün dördümüz yoğun bir üretkenlik içindeydik. Paramızı birlikte işlettiğimiz bir avuç çevrimiçi mağazadan kazanıyorduk ve vampir kral bizi geri çağırmaya tenezzül ettiğinde hazır olmak için bir sürü siparişi halletmemiz gerekiyordu.

Beş gün içinde hepsini halletmiştik.

Ondan sonra, meşgul kalmak için birkaç şey daha yaptık ve olduğu gibi sattık.

Üçüncü hafta bittiğinde kız kardeşlerim işe yaramaz hale gelmişti. Açlıktan ölmeye alışık değillerdi. O kadar kendilerinden geçmişlerdi ki, havuzdan bile zar zor çıkıyorlardı.

Neredeyse beşinci haftaya ulaşmıştık ve ben de tükenmişim. Bir ay kadar beslenmeden yaşamaya alışmışım ama Damian'dan ayrıldığımdan beri kendimi yoksunluk içinde hissediyordum. Kız kardeşlerim bu konuda benimle alay etmişlerdi ama hiçbirisi bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini anlamamış gibiydi.

Sadece aç değildim, *onu* arzuluyordum.

Ve aşerme o kadar yoğundu ki, hiç geçip geçmeyeceğini merak etmeye başlamışım.

Havuzun kenarında telefonum çalmaya başladı ve umut doldu.

Malikânenen daha önce hiç kimse aramamıştı.

Johnny genelde sadece mesaj atardı.

Bilinmeyen bir numaradan gelen aramayı çalmayı bırakmadan hemen önce nefes nefese bir "Alo?" ile cevapladım.

"Blair Davidson'la mı görüşüyorum?" diye sordu erkeksi bir ses. Tanıdık geliyordu ama ne olduğunu çıkaramadım.

"Evet."

"Vampirler sizi görmeye hazır. Bir koruma ekibi sizi ve kız kardeşlerinizi Malikânenin otoparkında bekliyor olacak."

"Teşekkür ederim." İçimi saran rahatlama muazzamdı.

Kız kardeşlerim beslenmeden daha fazla dayanamazlardı ve benim de pek bir önemim yoktu. Damian'dan başka birinden tekrar beslenebileceğimden emin değildim ve onu bulmamın hiçbir yolu yoktu.

Belki şansım yaver gider ve o da malikanede falan yaşar.

Adam telefonu kapatmadan önce, "Çabuk gel ve eşyalarını toplamakla uğraşma," dedi.

Birbirimizi yüzeye çağırmak için kullandığımız boyalı taşlardan birini aldım ve suya attım. Kız kardeşlerim yukarı çıktılar ama çok hızlı hareket etmediler.

"Vampirler hazır," dedim kalbim hızla çarparak. "Çok şükür," diye inledi Izzy.

"Nihayet," diye mırıldandı Zora.

Avery havuzun karşısına geçti ve dışarı tırmandı. Kolları biraz titriyordu, ben de onu yukarı çektim. Şiddetli aşermelerime rağmen, kız kardeşlerim gibi açlıktan zayıf düşmemiştim. Bunu geçmişte yaşadığım açlık deneyimlerine bağlıyordum.

Hiçbirinin giyinecek hali yoktu, ben de mayolarını aldım. Ben de kendiminkini başıma geçirdim ve minibüsün anahtarlarını aldım. Kız kardeşlerimin hepsi kapılara ve pencerelere yığıldı, ben de sürücü koltuğuna oturdum.

"Bunu her zaman nasıl yapıyorsun?" Izzy yüzünü yolcu camına dayadığı yerden kelimeleri mırıldanarak bana sordu.

"Yabancıları öpmeyi sevmiyorum," dedim omuz silkerek. "Öpüşmek eğlencelidir," diye homurdandı Zora.

"Malikânede öpecek bir sürü vampir olacak," dedim.

Bu bir garanti değildi ama umutlu olmalıyım. Aksi takdirde korku beni yıkabilirdi.

Çok geçmeden otoparka vardık ve arabayı park ettiğimde gözlerim büyüdü.

Bizi bekleyen küçük bir koruma ekibi değildi; kaldırımında ve yolda en az üç düzine vampirden oluşan kuyruklar vardı.

Park yerine girmeden vampirlerden biri bana el salladı.

Tereddüt ettim ve Izzy homurdandı, "Piçi takip et. Onu yemeliyiz. Yiyin ondan. Ye-argh." Pencereye doğru inledi.

"Açlıktan ölmek üzeresin," diye söz verdim, adamın yanına yaklaştım ve elini uzattığında durdum. Boynunun etrafındaki zarif siyah çizgiyi fark ettim, bu onu çiftleşmiş olarak işaretliyordu. "Eşinin işareti Clem'i alıp götüren kadınınkine benzemiyor mu?"

"Kimin umurunda?" Zora

mırıldandı. Sırıtmamak için

kendimi zor tuttum.

Aç olmaları çok komikti. Günlerdir su altında olmasalardı, muhtemelen bundan sıkılırdım ama açlıkları başladığından beri onlarla neredeyse hiç konuşmamıştım.

Minibüsü park ettim ve camımı açtım. "Blair Davidson?" diye sordu. "Ve kız kardeşlerim," diye kabul ettim.

Bir elini kulağına götürdü ve bir tür iletişim cihazı olduğunu fark ettim. "Aldım, sakın ol," diye mırıldandı, sonra bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Aracınızı buradan alacağız. Devam edin ve dışarı çıkın."

"Teşekkürler." Kemerimi çözdüm ve kız kardeşlerimin mayolarını ayaklarının aldım. "Kız kardeşlerim açlıktan ölüyor, bu yüzden siz ve ekibinizin hissedeceği arzu sağanağı için şimdiden özür dilerim. Sadece görmezden gelmeye çalışın."

Adam yüzünü buruşturarak elini tekrar kulağına götürdü. "İyi," diye homurdandı nefesinin altından. "Sen de açlıktan ölmüyor musun, Blair?" diye sordu, sesi gergindi.

Alnım kırıştı. "Senin için neden önemli bilmiyorum ama onlar geldiğinden beri bir şey yemedim. Sadece aç olmaya alıştım."

Ve özellikle bir yemek için can atıyorum.

Arka kapıyı açtım ve Zora'yı oturduğu yerden sürükleyerek çıkardım. Küçük kırmızı bikinisini tamamen çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, ben de yere kadar uzanan örtülü elbisesini başından çektim.

Rahatladı. "Bildiğim iyi oldu. Bu arada ben Egan. Buraya son gelişinde arkadaşım Louise ile tanışmıştın."

"Senin eş işaretinin onunkine benzediğini sanıyordum." Zora kapıya yaslandıktan sonra Avery'nin elinden tutup dışarı çıkmasına yardım ettim. Mayosu daha fazla teni kapatan dar bir tek parçaydı, ama o da sersemlemişti, bu yüzden genellikle mayosuyla birlikte giydiği ekose düğmeli bluzunu giymesine yardım ettim.

Izzy neyse ki arabadan kendisi indi. Yine de minibüsün n tarafına ağır bir şekilde yaslanmıştı ve spor bikinisi onu a gözlerle kendisine bakan vampirlerin bakışlarından saklamak için çok az şey yapıyordu.

Vay be.

"Burada biraz yardıma ihtiyaım olacak," dedim özür dileyerek. "Tabii bizi burada beslemek için gönüllü olacak birileri ."

Mırıltılar hatlardan birinde yuvarlandı ve Egan tekrar yüzünü buruşturdu, elini kulağına götürdü ve "Kapa neni" gibi bir şey homurdandı.

Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Hale bu fikre pek sıcak bakmıyor. Eğer iiniz rahat edecekse, kız kardeşlerinizi taşıyabilecek birkaç çiftleşmiş erkeğim var. İyi grndğnz için yürümeniz daha iyi olur."

Yani hattın diğer ucundaki Kral Hale'di. İlginç.

Sağ kolunun ne kadar sinirli göründüğünü düşünürsek, bu muhtemelen bizim için iyiye alamet değildi.

"Bu harika olur, teşekkür ederim," dedim yine de. "Yürümek bana uyar ama şu anda vampirlerin hızına yetişecek enerjim yok."

Egan'dan Damian hakkında bilgi almaya alışacaksam iyi davranmam gerekiyordu ve denemek zorundaydım. Hayatta kalmaya çalışsam da bir an önce beslenmem gerekiyordu.

"Sorun değil. Malikâneye giden yolda vampirlerin hız yapması zaten güvenlik nedeniyle yasak."

"Kovalama içgüdüsü m?" Kontrol ettim.

"Evet."

Başımı salladım ve birkaç vampir kız kardeşlerimi kucakladı. Sonra patikadan aşağı indik.

Kaldırımında birkaç dakika ilerledikten sonra bacaklarım titremeye başladı. Ona sormadan önce daha fazla beklemeyi göze alamazdım.

"Şehirde yaşayan Damian adında bir vampir tanıyor musun?" Egan'a sordum ve birden fazla gözün üzerime çevrildiğini hissettim.

Yan gözle bana baktı. "Neden?"

Yüzüm biraz ısındı. "Onunla birkaç hafta önce bir gece kulübünde tanıştım ve uyumlu görünüyorduk. Beslenme açısından." Son kısmı, kulağa daha az tuhaf gelsin diye ekledim. Eğer onu bulacaksam gerçekten yardımlarına ihtiyacım vardı.

"Etrafa sorabilirim," dedi Egan belli

belirsiz. Umudum biraz azaldı.

Başka birinden beslenmek zorunda kalacaktım. Lanet olsun.

"Teşekkürler." Bu konuda duygusallaşmamaya çalıştım. Damian hiçbir karşılık beklemeyeceğine söz vermişti, bu yüzden muhtemelen beni tekrar beslemek istemiyordu.

Malikâneye vardığımızda, dik durabilmek için Egan'a iyice yaslanmıştım. Bana yardım etmek *istemiyor* gibi görünüyordu ama diğer seçenek beni kaldırımında kış üstü bırakmaktı. Neyse ki buna karşı gibi görünüyordu.

Vampirler resepsiyonun önünden geçerken Johnny bana el salladı. Ben de el salladım ve Egan nefesinin altında küfretti.

"İnsanlara el sallamamaya çalış," diye . Ona

bir bakış fırlattım. "Neden?"

"Sadece... boş ." Bir küfür daha mırıldandı.

"Başka birinden bana yardım etmesini

isteyebilirim," dedim.

"Hayır, yapamazsın." Sanki bu gerçekten imkânsızmış gibi konuştu.

Bunu yapmak için ağzımı açtım ama daha yapamadan kapılardan geçip Malikânenin vampir kanadına adım attık.

Aralarındaki duvarlarda pırıl pırıl beyaz boya olan delicesine uzun pencereler manzaramı dolduruyordu. Ayaklarımın altındaki taş karo neredeyse siyaha yakın koyu bir kömür grisiydi ve içindeki parıldayan obsidyen parçaları ona çılgınca bir derinlik veriyordu.

Önünden geçtiğimiz mobilyalar şıktı ama rahat ve yıpranmış görünüyordu ve koridordaki insanlar krallarının bir tiran olmadığını düşünmemi sağlayacak kadar meraklı görünüyordu. Eğer bir diktatör olsaydı, korkarlardı.

Ve muhtemelen bize yardım etmeyi teklif etmezdi.

Yine de bize yardım etmeyi teklif *etmemişti*. Sadece bizi çağırırdı.

Belki de çok erken heyecanlanmıştım. Hala bizi çevirebilirdi. Ya da Curtis'in istediği gibi bizi kullanabilirdi.

Sonunda bir dizi büyük kapıya ulaşmadan önce sonsuz hissi veren iki koridordan geçtik ve bir diğerinin yarısını indik.

Malikâne'de böyle bir düzen varmış gibi görünüyordu ama bu beni şaşırtmadı. Bu kadar görkemli bir bina, kapıların da buna uygun olmasını hak ediyordu.

Muhafızlardan ikisi kapıları açtı ve Egan beni sürükleyerek içeri soktu. Hâlâ ayakta olmama rağmen ağırlığımın çoğunu o taşıyordu.

Bakışlarım büyük ve çoğunlukla boş olan odanın üzerinde gezindi. Neden bu kadar boştu? Bir taht odasına benziyordu. Ama neredeydi...

Gözlerim birkaç basamak yukarı kalktı ve minivanımızdan daha değerli gibi görünen devasa bir sandalyeye takıldı.

Kesinlikle bir taht odasıydı.

Bakışlarım sonunda tahtın kenarında oturan adama takıldı ve yemin ederim kalbim karnıma düştü.

O siyah saçı tanıyordum.

O mavi, düğmeli gömlek. O

delici gözler.

"Damian?" Ben sordum.

"Damian *Hale*," dedi tahttaki adam, gözleri yavaşça vücudumda gezinirken.

"Ben de seni arıyordum, küçük siren."

Kahretsin.

Vay

anasını.

"Telefon numaramı almıştın ve kız kardeşlerimle beni *aç* bırakmıştın, demek ki çok dikkatli bakmıyordun," dedim sonunda.

Kıkırdadı, bir an bile gözlerini benden ayırmadı. "Egan, odayı boşalt."

"Ayakta zor duruyor, Hale. Kız kardeşleri yarım saat önce muhafızlarımızın kollarında bayıldı."

Gözlerini Egan'ın beni tuttuğu yere dikti.

Bir kalp atışında ayağa kalkıp merdivenlerden indi ve sonra kolları Egan'ın yerine benim belimdeydi. "Onları uyandır ve gönüllüler arasından seçim yapmalarına izin ver," dedi. "Odayı temizledikten sonra."

Egan hakarete benzeyen bir şeyler homurdandı ama o ve diğer herkes dışarı çıktı.

Onun yanından geçip kız kardeşlerimin gidişini izledim. "Beslendikten sonra onlara ne yapacaksın? Bizi korumayı hâlâ kabul etmedin."

"Oraya geliyorum."

"Senin için neden herkesin gitmesi gerektiğini anlamıyorum." Dudakları dudaklarımı yakaladığında ağzının içine doğru inledim. Büyüm hemen devreye girdi ve onun duyguları içime doldu.

Heyec

an.

Umut.

Arzu.

İhtiyacım var.

Çaresizlik.

Korku.

Tadı hâlâ harikaydı.

Büyüsü beni o kadar rahatlattı ki, yardım edemedim ama eğildim ve daha fazlasını alırken onu derinden öptüm.

Elimden geldiğince geri çekildim, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Parmaklarım yine gömleğinin içindeydi ve pürüzsüz kumaşı kırıstırıyordu. Onunki saçlarımdaydı.

"En azından bu sefer beni ısırılmamayı başardın," dedim derin nefesler arasında.

Kıkırdadı, sesi alçak ve gürdü. "Buna alışma." Alnım kırıştı.

"Sen ne-"

"Korunmaya ihtiyacın var," dedi. "Benim *sana* ihtiyacım var." Gözlerimi kırptım.

"Sen benim kan arkadaşısın, Blair. Kulüpte seni tattığım anda fark ettim ama seni durduramadan gittin."

Tekrar göz kırptım. "Kan arkadaşı, yani..."

"Yani, kanın beni bir vampir olarak sürekli hissettiğim çaresiz açlıktan kurtarabilir."

"Oh. Bu."

"Evet, o."

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Nefesim nihayet düzene girerken sordum.

"Bir eş bağı."

Kalbim neredeyse duracaktı. "Bir *ne*?"

"Bir eş bağı, Blair. Bir evlilik. Sen benim eşim olursun, ben de seni ve kız kardeşlerini sonsuza dek korurum."

Sikeyim.

"Peki ya reddedersem?"

"O zaman seni koruyacak kimse yok." Sözleri dikkatliydi. "Clementine'le peşinde kimin olduğuna dair yaptığım konuşmayı düşünürsek, başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Ben adil bir liderim; bunu sadece halkımdan bile öğrenebilirsiniz. Curtis ve ben anlaşıyoruz."

"Yani hayatımı seninle çiftleşerek geçirmek ya da kız kardeşimin sırf onu kızdırdığı için bir barmeni öldürmesini izlediğim bir kurt adam tarafından kullanılmasına izin vermek arasında bir seçim yapmam gerekiyor."

Bir an tereddüt etti.

kadar küçük bir andı ki, hayal görmüş olabileceğimi düşündüm.

"Evet," dedi.

"Siktir git." Göğsünü ittim.

Bir adım geri çekildi ama belimdeki tutuşunu bırakmadı.

"Hayatımın geri kalanında burada, seninle kapana kısılmış olurdum." "Olurdun."

"Peki ya kız kardeşlerim?"

"İstedikleri gibi gelip gidebilirler, ancak eş edinene kadar bunu yapmak asla tamamen güvenli olmayacaktır."

"Vampirlerinizden herhangi biriyle çiftleşmeleri için onları zorlayacak ya da manipüle edecek misiniz?" Ben talep ettim.

"Tabii ki hayır. Eğer vampirlerim siren eşler istiyorlarsa, onları kendileri kazanmalılar."

Sert bir nefes verdim. "Peki. Başka seçeneğim olmadığına göre, bunu yapacağım. Hadi yemin edelim." Elimi boğazına doğru kaldırdım ama bileğimi yakaladı.

Ben ona dokunamadan.

"Durumunuzu düşünmeniz için size biraz zaman tanıyacak kadar empati kurabiliyorum. İşaretimi kendi isteğinle boğazına takman şu anda benim için yeterli."

"İyi," diye tekrarladım, kelime kesik kesik çıkıyordu. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Ellerinden birini boğazıma doğru kaldırdı ve avucunu hafifçe tenime bastırdı. Eğildiğinde dudakları kulağıma değdi ve "Sen benimsin, küçük siren" diye mırıldandı.

Sözlere eşlik eden büyü boynumdan göğsüme doğru yuvarlandı. Yavaşça vücudumun geri kalanına yayılırken vücudum kavislendi ve beni az önce onun olarak işaretleyen adama doğru çekti.

Damian parmak uçlarını oradaki hassas derinin üzerinde hafifçe gezdirdi ve kalçalarım biraz sarsıldı. Yumuşak bir hırıltıyla beni kendine daha sert çekti.

Boğazımın kenarına doğru nefes aldı, sonra da hiç uyarmadan ısırdı.

Büyüsünün gelgit dalgası içime çöküp her yerimi sular altında bırakırken nefesim kesildi. Nihai rahatlama sıcak, yoğun bir zevkle birleşti ve kendimi tekrar sabitlemek için gömleğini kavradım.

Bu sefer acı yoktu.

Beni ilk ısırduğında kısa bir an bile olmadı.

Sakin bir arzu, korkunç bir ihtiyaç kabarması ve mutlak bir arzudan başka bir şey hissetmiyordum.

Tam olarak ait olduğum yerde olduğumu bilmenin

ateşi. Onun kollarında.

Dişlerinin altında.

Ona ihtiyacı olanı vermek.

Boynumu serbest bırakıp dilini üzerimde bıraktığı iz üzerinde gezdirdiğinde nihayet kendime gelmeye başladım.

Onu tekrar ittim. "Siktir git,

Hale," diye hırladım.

"Eğer bu bir davet ise, kabul ediyorum," dedi gözünü bile kırpmadan.

Damarlarımda öfke, kızgınlık ve biraz da üzüntü dolaşıyordu. "Beni istediğin zaman ısıramazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Ve benden beslenmen gerektiğinde sen de aynısını yapacaksın." "Cehenneme kadar yolun var." Ellerim titredi ve hışımla odadan çıkmak için döndüm.

Kapıya ulaşmadan önce beni yakaladı ve kaçış yolumla arama girdi. Gözleri her zamankinden daha parlaktı ve omuzları beni şaşırtan bir şekilde gevşemişti. "Yatak odamı paylaşıyorsun. Beni başka türlü ikna etmeye çalışma."

"Başka yararlı tavsiyen var mı?"

Isırarak . "Benden kaçma."

"Bunu planlamıyordum."

"Odamız en üst katta. Asansörlerden sadece biri sizi oraya götürebilir. Siyah olan, girişten en uzakta. On dördüncü kat. Kod 0615. Eğer ben yattığımda orada *olmazsan*, seni bulurum."

Homurdandım ama yine gereksiz bir tartışmaya girdim.

Tüm güç ondaydı.

Tekrar gitmek için döndüm ama elini kalçama koyarak beni bir kez daha durdurdu. Ben arkamı dönmedim, ama o da beni döndürmeye çalışmadı.

"Yakında havuzu görmeye gitmek isteyeceksiniz. Giriş on birinci katta."

Kalçamı bıraktığında nihayet taht odasından çıkmayı başarabildim.

Kapılar kapanır kapanmaz kapılara doğru çöktüm, nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Az önce neyi kabul etmişim?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



"BOYNUNDA NE VAR?" Izzy'nin sesi beni kapıya yaslanma ve vampirlerden nefret etme anımdan ayırdı ama gözlerimi açmadım. Henüz kız kardeşlerimle uğraşmaya hazır değildim. Ya da kendimle. Ya da başka bir şeyle.

"Bu bir eş işareti," dedi Zora. "Kesinlikle bir eş işareti." "Biz kör değiliz," diye homurdandı Izzy.

Biri ona tokat attı ve o da onlara homurdandı.

"Ne oldu?" Avery sordu ve bir an sonra elini omzumda hissettim.

Sonunda gözlerimi zorla açtım. "Bilmiyorum," dedim.

Hepsi bana saçmaladığımı söyleyen bir bakış attı.

Onlar da haklıydı.

İçimi çektim. "Hadi buradan uzaklaşalım. Muhtemelen bizi duyabilir."

Dikkatleri arkamdaki kapıya yöneldi ve Clementine kolunu benimkine doladı. "Sanırım eş işareti olan tek kişi ben değilim, gerçi seninki benimkinden çok daha güzel görünüyor. Şimdi de vampirlerden kaçmaya mı çalışmamız gerekiyor?"

"İstesek de vampirlerden kaçamayız," dedi Zora, diğer tarafıma geçip diğer kolumu tutarak.

"Doğru bir noktaya değindin," diye homurdandı Izzy.

Clem, "Ve vampirler aslında gerçekten çok iyi," diye ekledi. "Belki Hale hariç. Damian?"

Izzy, "Bu olay örgüsünü tahmin ettiğimi söyleyemem" dedi.

"Bunu görmeliydim. Küçük işaretler vardı. Barmene emirler yağdırdı ve kimse kılını bile kıpırdatmadı."

"Etrafında da bir sürü insan vardı," diye ekledi Avery. "Onun yanındaki koltuk boştu," diye itiraz ettim.

"Sanırım vampir kral yer istediğinde bir koltuğu boşaltabilir," dedi.

O haklıydı ve hepimiz bunu biliyorduk.

"Biraz benim odamda takılabiliriz," dedi Clem. "Louise bana sizi benim etrafımdaki odalara yerleştireceklerini söyledi. En azından sirenlerin birbirlerine ihtiyacı olduğunu anlıyorlar."

"Damian-Hale onun yatak odasında yaşayacağımı açıkça belirtti," dedim. "Ama en azından birbirinize yakın olacaksınız."

Birden fazla yüz buruşturması bana doğru geldi.

"Kurtadamlara gitmek için çok geç değil," dedi Clem hızla ve sesindeki suçluluk duygusunu duydum.

"Kurtadamlara gitmek için çok geç," diye düzeltti arkamızdan kadınsı bir ses ve omzumun üzerinden baktım. Daha önce tanıştığımız kadın, Egan'ın eşi, arkamızdaydı.

Louise, sanırım adı buydu.

"Hey, Lou," dedi Clem parlak bir gülümsemeye, diğer kadının yetişebilmesi için hepimizi durdurarak. "Millet, bu Louise."

"Onun Hale'in *kız kardeşi* olduğunu söylememiş miydin?" Zora mırıldandı.

Clem karnıma dirsek attı, sonra homurdandığımda "Tüh," diye fısıldadı. Onun yerine Zora'ya dirsek atmak için etrafımdan dolandı.

"Göründüğü kadar kötü biri değıl," dedi Lou, gözleri boynumdaki işarete takılmıştı. "Ama kan arkadaşının Curtis'e gitmesine kesinlikle izin vermez. Curt sırf onu kızdırmak için eşini parçalar halinde ona geri gönderir."

"*Kan* arkadaşı mı?" Izzy sordu ve hepsinin gözü yine benim üzerimdeydi.

"Size onu arzuladığımı söylemiştim," dedim zayıf bir sesle.

"Eğer onun kan eşiyse, onu arzulamanız mantıklı olacaktır." "Hala bir *eğer* var mı?" Izzy umutlu bir şekilde sordu.

"Yine senden içti mi?" Louise bana sordu. Başımı salladım.

"Peki sonrasında seni hâlâ istiyor muydu?" Yüzümü buruşturdum ama yine başımı salladım.

"O zaman hayır, *eğer diye* bir şey yok." Izzy yenilgiyle iç çekti.

Clem kolumu yeniden yakaladı ve hepimiz yeniden hareket etmeye başladık. Lou, Zora'nın diğer tarafına geçti ama Zora ona pis pis bakmaya devam ediyordu.

Ailemizin en sevgi dolu üyelerinden biriydi. Sizin tarafınızdayken, sizin için her şeyi yapardı. Ama birinden hoşlanmadığında, onun başarısız olması için her şeyi yapardı.

Avery, muhtemelen barışı korumak için Zora ve Lou'nun arasına girdi.

"Seni işaretleyip işaretleyemeyeceğini sorduğunda konuşma tam olarak nasıl geçti?" Lou merakla sordu.

Muhtemelen koridordaki rastgele vampirlerden birkaç çift gözün üzerimizde olduğunu hissettim, ancak kendimi bilinçli izin vermedim

ilgi hakkında. Bu Damian'ın, Hale'in *hata*sıydı, benim değil.

Alay ettim. "O *sormadı*. Kız kardeşlerimin güvenliğini garanti altına almak için onunla çiftleşebileceğimi ya da ayrılıp Curtis'in bizi almasına izin verebileceğimizi söyledi."

Clem nefesini içine çekti.

Izzy küfretti.

Avery, Zora'ya bir şeyler mırıldandı.

Lou içini çekti. "Çok güzel. Onunla

konusacağım."

"Konuşmanın yardımcı olacağını sanmıyorum. Kararları kendisinin verdiğini ve benim onun merhametine kaldığımı açıkça belirtti."

Lou, "Eşler arasındaki bağ böyle ," diye karşı çıktı.

Avery elini Lou'nun koluna koydu. "Bunu kardeşine söyle."

"Söyleyeceğim."

Hepimiz yürümeye devam ederken Avery diğer kadını serbest bıraktı. "Özür dilerim, seni tutmak istememiştim. Alınganız."

"Fark ettim. Clementine senden ayrıldığından beri bana en az yüz kez sarıldı." Lou gülümseyerek bunun onu rahatsız etmediğini anladığımızdan emin oldu.

"Sirenler sarılmayı gerektirir," dedi Clem omuz silkerek.

Bir kapının önünde durduk ve Clementine "Bu benim" dedi.

"Diğer odalarınız da buralarda olacak. Aslında stil tercihleri için sizi bulmaya geldim." Cebinden telefonunu çıkardı. "Odaları üç farklı şekilde dekore ettik, bu yüzden hepiniz resimlere bakabilir ve odaları atamadan önce hangisini en çok beğendiğinize karar verebilirsiniz."

Fotoğrafları çekerken kız kardeşlerim eğildi.

Yavaş yavaş incelemeye başladıklarında midem çok fazla duyguyla sıkıştı.

Farkında olmadan bir adım daha . Yüzmeye gitmem gerekiyordu.

Evet.

Kesinlikle yüzmeye ihtiyacım vardı.

Avery'nin bakışları telefonda benimkilerle buluştu ve elimle su işareti yaptım. Başını salladı ve ben uzaklaşmadan önce bana iki kelime söyledi.

"Teşekkür ederim."

Koridorda insan hızıyla ilerlerken gözlerim acıdı. Tamamlanmış bir eş bağına sahip olsaydım, bunun büyüğü eşiminki hariç diğer herkesin kovalama içgüdülerini bastırırdı, ama bende yoktu.

Şükürler olsun.

Ama şükürler olsun ki hızlı hareket etmek istediğimde öyle *olmadı*.

BİR ASANSÖRÜ KOLAYCA BULDUM. O gece bulmam gereken siyah asansör değildi ama asansör asansördü.

İçeri girdim ve tam kapıların önünde donup kaldım.

Arkamdan kapandılar ama ben fark etmedim bile.

Çünkü duvarda bir ayna vardı. Büyük bir ayna. Parmaklarımı

boynumdaki işarete doğru kaldırırken titredim.

Clementine'inki gibi bloklu ve iğrenç değildi.

Muhteşemdi.

Dalgalı, koyu mavi bant bana suyu hatırlatıyordu, hafifçe dönüyor ve kıvrılıyordu. Bazı yerlerde daha koyu, bazı yerlerde daha açıktı. İstemesem de hoşuma gitmişti.

Asansör arkamda çınladı ve kapılar tekrar açıldı.

Aynadan uzaklaştım, bir çift adam içeri girdiğinde yüzüm kızardı.

İkisi de nefes aldı ve büyüm onlara ulaştığı anda bunu gözlerinde gördüm.

Damian'dan kendimi doyuracak kadar uzun süre beslenmemiştim. Bunu başarabilecek kadar gerginliğimi atar atmaz geri çekildim.

"Kaçınca kat?" On birinci katın düğmesine basarken gülümsemeye zorlayarak sordum.

"Altı," dedi adamlardan biri, bir süre sonra beni çekiştirmekten vazgeçerek.

Ben de o düğmeye bastım ve kontrolü yeniden ele geçiren adam diğerinin koluna vurdu. Kendine gelmeyince boğazının yan tarafına yumruk attı.

Ben yüzümü buruşturdum ama ikinci adam sadece başını salladı. "Kahretsin. Özür dilerim. Bakmamam gerekiyordu."

"Bu kuralı kim koyduysa siren büyüünden pek anlamıyor," dedim, gözlerimi kat numaralarına kaldırarak yukarı çıkmamızı izleyebilmek için.

2...

3...

4...

5...

Adam sonunda, "Bu Hale'in kuralı," dedi.

"Siren büyüünden anlamadığı *kesin*," diye mırıldandım. Sonunda altıncı kata ulaştığımızda asansörün sesi duyuldu.

Çocuklar vedalaşmadan çıktılar, ama içlerinden biri kapı kapanmadan hemen önce elini içeri soktu. Ani kesinti karşısında irkildim ve yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi.

"Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama bu kurallardan biri, aç olduğunu anlaması için büyünü ne zaman hissedebileceğimizi ona söylemeyi gerektiriyor."

"Tabii ki . Bu sefer bunu kendine saklayabileceğini sanmıyorum?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Yapabilseydim yapardım ama Hale'e bunun için çok fazla saygı duyuyorum. Havuzun keyfini çıkarın."

Asansörün kapanmasına izin verdi ve rakamların tekrar yükselmesini izlerken iç çektim. 7...

8...

9...

10...

On birinci kata ulaştığımızda kapılar tekrar açıldı ve dışarı çıktım.

Hale ortaya onu öpmemi istemeden önce yüzmenin tadını çıkarmam için bana ne kadar süre tanıyacaktı?

Bilmek istediğimden bile emin değildim.

Koridorun aşağısından klor kokusu geliyordu ve burnum kaşınıyordu. İğrençti.

Siren büyü suyu doğal olarak temizler ve arıtır, bu yüzden kimyasallara ihtiyacımız yoktu. Pompa odalarının nerede olduğunu öğrenir ve oradayken onlardan kurtulduğumdan emin olurdum. Ya da en azından birinden onlardan kurtulmasını istemek için bir not yazardım.

"Neden on katlı bir havuza ihtiyacımız var ki?" diye sordu kadınsı bir ses, açıkça sinirlenmişti. "Hale bize destansı bir mini golf sahası sözü verdi."

Bir başka kadın, "Birisi bunun barındırdığımız sirenlerle bir ilgisi olduğunu söyledi," dedi.

"Sirenlerin canı cehenneme," diye

homurdandı ilk kız. "Muhtemelen öyledir."

"Benim Hale'im değil," diye karşı . "O damardan kan bile içmez. Bir sireni becermekle ilgilenmiyor."

Damarlarım aynı fikirde değildi ama bunu yüksek sesle

söyleyecek değildim. "O senin değil, Missy."

Geniş, açık bir odaya adım attım ve bakışlarım hemen havuza gitti.

Vay anasını.

Sadece havuz değildi... Bir sanat eseri idi.

Muhteşem, kaba taşlar, Malikâneye doğanın bir parçası inşa edilmiş gibi görünmesini sağlıyordu. Bir tarafta bir kemer, diğer tarafta ise devasa bir şelale vardı. Dışarıda da tembel bir nehir olması gereken suyun hareket ettiğini gördüm.

Ayaklarım beni kenara kadar taşıdı ve dibi zar zor görebildiğimi fark ettiğimde çenem düşmek üzereydi.

"İşte siren sürtüklerinden biri," diye fısıldadı ilk kız. "Onun sürtük büyüsünü bile hissedebiliyorum."

"Daha güçlü yapmamı ister misin?" Başımı sudan kaldırmadan sordum. "Eğer gerçekten denersem muhtemelen kıyafetlerini çıkarmanı sağlayabilirim. Sirenlerin duyma yetisi vampirlerinki kadar iyidir bu arada."

Missy huffed.

İkinci kadın güldü. "Bunu hissetmek istiyorum."

"Delirdin mi sen?!" Missy itiraz etti.

Onlara bir gülümseme gönderdim ve sihrimin daha fazlasını yüzeye çıkardım. de ürperdi ve ilk kız diğerinin kolunu can havliyle tuttu.

Onları bir şey yapmaya zorlamadan büyüyü serbest bıraktım. Birini asla bu şekilde ihlal etmezdim. En azından bilerek. Bazen gücümü hiç kontrol edemiyordum.

"Vay canına, bu çok ," dedi ikinci kız, sesinde hayranlık vardı.

"Hale bunu duyacak," dedi Missy, sesi titreyerek. "Çiftleşmek üzere nişanlandık. Ailelerimiz bunu biz çocukken planlamıştı."

"Tebrikler." Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Ve devam et ve *nişanlını* söyle. Eminim bunu duyan tek kişi sen olmayacaksın." İkinci kıza baktım. "Pompa odasının nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kapı orada. Roscoe işletiyor. Onu gördüğümde seninle bu konuda konuşmasını söylerim. Missy ve ben dışarı çıkıyoruz." Clementine'in benimkini tuttuğu gibi o da diğer kadının kolunu tuttu. Onlara bakınca kardeş olma ihtimallerinin yüksek olduğuna karar verdim.

"Teşekkürler."

"Kiminle çiftleşiyorsun?" diye sordu, dışarı çıkarken merak içindeydi.

"Bilmek istemezsin." Bakışlarım Missy'ye kaydı ve kız kardeşinin gözleri irileşti, sonra da ağzını açarak onu kapıdan dışarı fırlattı,

"Teşekkür ederim."

Ona başımı salladım ve pompa odasına doğru yöneldim.

Kapının kilidi açılmıştı ve birçok farklı düğme ve şalter arasında boyumu aşan bir işe fark etmem sadece üç saniye sürdü.

Yine de üzerinde birkaç not olan bir kâğıt gördüm ve yanındaki kalemi aldım, üst sayfayı katladım, böylece onların hiçbir şeyini karıştırmadım.

Hızlıca bir not yazdım.

*Roscoe ya da bu odayı kim yönetiyorsa,
Lütfen patronunuzdan onay aldıktan sonra her
şeyi kapatın. Ben ya da kız kardeşlerimden biri
haftada bir ya da fazla uğradığı sürece su istediği
gibi akacaktır,*

ve bundan çok daha fazla burada olacağız. Büyü yaparken pompalarınızı açık bırakırsanız pompalarınız zarar görebilir.

Gücümüz sudaki kimyasalları temizleyecek ve suyu da saf tutacaktır. Daha fazla klor koymayın yoksa Izzy muhtemelen sizi öldürür.

Klor, bir sirenin cildini temizlemek için çok zordur. Biz dibe çöken her şeyi temizleriz, böylece sizin temizlemenize gerek .

Ayrıca, birimiz suyun içindeyken bir taş atarsanız, çıkmamızı istediğinizi anlarız. Bunu neden başlattığımızı sormayın ama bu bir şey.

Teşekkür

ler, Blair

<3

Notun düşündüğümde daha sert çıkma ihtimaline karşı sonuna bir kalp ekledim.

Damian'ın hıyarlığına maruz kaldıktan sonra, bunu başkasına yaşatmak istemedim.

Yavaş bir nefes aldım.

Hale.

Adı Hale'di.

Onun kulüpteki adam olmadığını kabullenmeli ve hayatıma devam etmeliydim. Hayatıma devam etmek, kendimi içinde bulduğum bu yeni ve benzersiz duruma alışmamı kolaylaştıracaktı.

Çünkü kaçış yoktu. İyiydim ve kapana kısılmıştım. Diğer seçeneğim Curtis'ti, beni *parçalar halinde Hale'e* geri gönderecek olan piç kurusu.

Tüylerim ürperdi.

Yani benim durumum iki seçenekten en iyisiydi.

En azından kız kardeşlerim güvende ve mutluydu.

Ve ben de... muhtemelen görebileceğim en muhteşem havuzun tadını çıkaracaktım.

İki avantajı vardı.

Havuzun kenarına geri döndüm ve mayo örtüsü olarak kullandığım büyük boy tişörtü başımın üzerinden sıyırdım. Ben suya dalarken yere düştü.

Su beni içine çekti ve derin bir nefes aldım.

Cennet.

Cennetteydim.

...tadı ve kokusu klor gibi olsa bile.



Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek ofisime doğru ilerledim. Tekrarlayan hareketler yüzünden jöle saçlarımı garip şekillerde kurutmuştu ama umurumda değildi.

Kadınımın izini sürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Acıkmıştı, iki farklı kaynaktan bunu duymuştum. Küçük sirenim benden yeterince almamıştı.

Ve kana susamışlığım tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı. Ondan daha uzun süre beslenmeliydim ama ona zarar vermekten korkuyordum.

Böyle bir mazereti olamazdı.

Bununla birlikte, onunla ince buz üzerinde olduğumu biliyordum. Hatta onunla buzlar kırılmıştı.

Onu kaybetmekten korkmuştum ve bu yüzden tam bir aptal gibi davranmıştım. Onu tehdit etmek kesinlikle doğru yol değildi. Sadece sonrasında bana bir canavarmışım gibi baktığı için değil, kendimi canavar gibi hissetmeme neden olduğu için de.

Genelde hiçbir şey hissetmeden istediğim her şeyi yapabiliyordum. Kaç tane vampir olduğumu düşünürsek, bu şekilde bölümlere ayırabilmeliydim.

bana güveniyordu.

Ama onunla yapamadım. Denemek

bir hataydı.

Nasıl düzeltereğimi bilemediğim bir tane.

Özellikle de başa çıkamayacağım şeyler yapmak istediğinde, örneğin büyüğü herkesi kendi tarafına çekerken Malikânemde dolaşmasına izin verdiğimde.

Birisi ofisimin kilitli kapısını açmaya çalıştı ve ben de bir küfür savurdum.

Eğer eşimi arzuladığını söylemek için gelen başka bir vampirse, birileri aklını kaçıracaktı.

Kapı tokmağı tekrar hareket etti ve rahatlardım. Sadece iki

kişide anahtar vardı.

Louise ve Egan.

Onlarla başa çıkabilirim.

Louise'den azar ışıtmeye hazırdım ama Egan içeri girip kapıyı arkasından tekrar kilitleyince rahat bir nefes aldım.

Piç kurusu bir sandalyeye oturup beni izlerken tek kelime etmedi. "Ne?"

Homurdandım

"Bir şey yok. Bana odayı boşalttırdıktan sonra neler olduğunu duymak için bekliyorum."

Sert bir nefes verdim. "Özür dilerim. Düzgün düşünemiyordum. Dürüst olmak gerekirse hâlâ düşünemiyorum."

"Neredeyse eşinin büyüğünün diğer erkekleri onu becermek için aktif olarak çektiğini hissediyor gibiydin?" Egan çizdi.

Benden sert bir kakhaha kaçtı. "Evet, neredeyse öyle."

Kıkırdadı. "Büyüleri çok güçlü. Bana dokunmasını engelleyen bir bağa sahip olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Bunun için seni suçladığımı söyleyemem." Sandalyeme oturdum ve sırtımı kalın mindere yasladım. "Yanlış ele aldım."

"Bu durumla başa çıkmanın doğru bir yolu var mı?" "Benimkinden daha iyi bir yol olmalı." "Ne oldu?"

Yüzümü buruşturdum ve ona verdiğim ültimatomu kabul ettim. Kesinlikle yerine getiremeyeceğim bir şeydi.

Onu ya da ailesini Curtis'e teslim etmektense, aç küçük kıcını yanıma zincirler ve hayatımızın geri kalanında bir sürü erkeğın ona asılmasını izlerim.

Egan'a olan biten diğ  her şeyi de anlattım. "Daha iyi bir şey bulmalıydım," diye homurdandım.

Egan güldü. "Alternatifi neydi? Eğ  o kadın senden içmeden ve seni beslemeden odadan çıkıp gitseydi aklın başında olmazdı. Eğ  bir eş işareti bırakmadan gitseydi, onu arzulayan ilk kişi ölürdü."

"Eğ  ortaya çıkıp ona söyleseydim-"

"O tüm hayatını eş bağından kaçınmak için saklanarak geçirmiş bir siren. Sırf çiftleşme çılgınlığı yüzünden kendi halkını öldürmekten kaçınmana yardım etmek için sana isteyerek söz vermezdi," dedi açıkça.

Yüzümü buruşturdum.

Haklıydı, mantıklı bir açıklama yeterli olmazdı.

"S ylediğın şey onun duymak istediğı şey değıldi ama gerçekti. Eğ  o senin yatağında değılse, çiftleşmiş başka bir erkekten daha fazla onu avlamaktan kendini . Ben de dahil. Onun şehveti seni geçirecek. O senin üzerinde kendini tatmin etmeli, sen de onun üzerinde kendini tatmin etmelisin."

"O zaman onu kendime nasıl aşık edeceğım?"

Egan sırtıttı. "Eşinin sana aşık olmasını *sağlayamazsın*. Yanında kalıp ona gerçeği söylersin ve sonunda senin inatçı kışın olmadan yaşayamayacağını, senin de onunki olmadan yaşayamayacağını fark eder."

Bir kahkaha attım. "Romantik."

"Romantizm bir yalandır. Gerçek aşk güçlü ve kararlıdır. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın bırakmayı reddettiğin bir tutuştur. İnatçı ve kanlı olabilir ve bazen acıtır - ama onu yaptığınız kadar iyidir. Ve onu gerçekten iyi bir hale getirebilirsiniz."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sadece onu görmem gerek." "O zaman git bul onu. Muhtemelen onun da seni görmeye ihtiyacı vardır." "Ya görmezse?"

"Etrafta takıl ve onu rahatsız et. Sonunda, tüm hayatını yalnız geçirmektense senin tarafından rahatsız edilerek geçirmeyi tercih edeceğini anlayacaktır."

"Kulağa hüsnükuruntu gibi geliyor."

"Hayatında anlayabileceğin kadar yalnızlık yaşadığını düşünüyorum."

Haklıydı.

Eskiden yalnız uyanmak iyi hissettirirdi. Keyif aldığım şeylerle dolu huzurlu bir hayatım vardı.

Ama bu yenilik yıllar önce kaybolmuştu.

Ve öyle de oldu, orada mükemmelliği bozacak birinin olmasını çok isterdim. Sevdikleri şeyleri getirmek için. Biraz gürültü yapmak için.

"Lou'da işe yarayan bu muydu?"

Bir kahkaha attı. "Ne kadar iyi olduğunu bilmek istemezsin."

"Muhtemelen doğru." Bacaklarımı masanın altına uzattım. "Pekâlâ, onu bulmaya gidiyorum. Ama eğer yüzüme patlarsa, gözyaşlarımı silmesi gereken kişi sensin."

Homurdandı. "Defol git buradan."

Güldüm. "Lou'ya dağ gibi evrak işleriyle uğraştığımı söyle. Ve sirenleri kızdırdığım için benden nefret etmemesini söyle. Onlara karşı zaafı olduğunu söyleyebilirim."

Beni selamladı. "Emredersiniz efendim."

Gözlerimi devirdim, o da sırttı.

OceanofPDF.com

seven

BLA IR

İlk ayakkabı yanıma battığında havuzun dibinde uzanmış, günün duygularını bir ömür boyu yaşamış gibi hissediyordum.

Gözlerim muhteşem kaya oluşumlarını ve mücevherlerle süslü duvarları geçerek havuzun zeminine kadar takip etti.

Bir erkek ayakkabısıydı.

Nasıl olur da biri havuzun yanında yürürken ayakkabısını düşürür? Vampirler arasında bir sakarlık olmamalıydı.

Bir dakika geçmeden bir ayakkabı daha geldi. O

da göğsüme indi.

Öfkeli bir ses çıkardım.

Bir ayakkabının kaza olduğuna inanabilirim ama iki ayakkabı?

Hiçbir erkek vampir *yanlışıklıkla* iki ayakkabısını da havuza düşürmez. Biri beni çağırmaya çalışıyordu.

Beni bu şekilde çağırabilecek tek bir adam olduğunu fark ettiğimde yaşadığım heyecan ve korku dalgasına engel olamadım.

Hale.

Kızgın bir kadının tüm öfkesiyle iki ayakkabıyı da yakaladım ve yüzeye doğru sertçe yüzerek önce iki ayakkabıyı da sudan dışarı attım.

"Ne tür bir pislik ayakkabılarıyla bir kadını çağırır?" Kendimi usulca sudan çıkararak talep ettim. Muhtemelen üzerimden büyü yayılıyordu ama umurumda değildi. Hale'in daha önce hissetmediği bir şey değildi bu.

I-

"Özür dilerim," dedi tanımadığım bir adam ve bakışlarım yukarı doğru kaydı.

Oh, kahretsin.

O Hale *değildi*.

Kesinlikle Hale
değil.

Ben de ona ayakkabı fırlatmıştım.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Seni Hale sandım."

"Sorun değil. Suratına bir ayakkabıyla vurulmak bir erkeği diken üstünde tutmak için iyi bir yoldur," dedi adam, bakışları göğüslerime yapışmıştı.

İçimi çektim ve büyümü geri çekmeye çalıştım. Hale'den yeterince almamıştım ve üstüne üstlük fiziksel olarak da açtım, bu yüzden kontrolüm neredeyse hiç yoktu.

"Bana bir ayakkabı daha fırlatmalısın. Belki sana bakmayı bırakmamı kolaylaştırır?" diye mırıldandı.

Güldüm, ayakkabıyı kaptım ve ona fırlattım.

Şikâyet eder gibi bir ses çıkardı. "İşe yaramaz. Yine Hale'mişim gibi fırlat."

"Benmişsin gibi *ne* yapıyorsun?" hırıltısı, Hale'in odaya hızla girip yabancının yanında durmasından önceki tek uyarıydı.

"Bana ayakkabı fırlattı," diye açıkladı hızla, gözlerini benden kaçırmak için umutsuzca mücadele ediyordu. "Beni sen sandı. Suyun altındayken dikkatini çekmek için kullandım, çünkü hiç taşımız yoktu."

Yerden büyük boy tişörtümü alabilmek için usulca ayağa kalktım ve odayı geçtim. Su vücudumdan aşağı yuvarlandı ve klorun cildimde oluşturduğu parlıtı tabakasını kaşıma dürtüsüyle .

Bilimsel olarak, klorun parlıtı yaratmasının bir parça bile mantıklı olduğunu düşünmüyordum. Ama siren büyüü de mantıklı değildi, o yüzden öyle oldu.

"Neden parlıyorsun?" Hale bana sordu, gözleri artık bana da yapışmıştı.

"Klor ve siren büyüü iyi karışmaz." Kolumu salladım ve derimden az miktarda parlıtı döküldü. Ben ovalayana kadar çoğu çıkmadı. O zaman bile, birçoğu birkaç gün boyunca yerinden oynamayı reddedecekti. Yine de bu iyiydi. Sirenlerden iyi disko topu olurdu.

"Notta yazıyor ama bunun parlıtı yaratacağını düşünmemiştim... büyüleyici." Yeni adam not almak için yeni bir sayfaya geçmeye başladı ama Hale not defterini elinden çekip aldı ve yazdığım kelimeleri taradı.

"Neden eşin olmayan bir adam için kalpli bir not imzalıyorsun?" hırladı bana.

"Normal bir sesin var mı ki senin? Tek yaptığın bana hırlamak." Saçlarımı sıktım ve altlarında parlıtlı suların birikmesini izledim. "Kalpler her şeyi daha güzel yapar. Romantik olmak zorunda değiller. Bunu herkes bilir."

Yüzlerindeki şaşkın ifadeler bana aslında herkesin bunu bilmediğini söyledi.

"Boş ver. Burada mutfağınız falan var mı? Bir seks partisine neden olmadan önce yemek yemem lazım."

Bunu bir şaka olarak söyledim ama Hale'in yüzündeki ifade, böyle bir şey olursa bu işe karışan herkesi kesinlikle öldüreceğini söylüyordu.

"Bunun komik olması gerekiyordu. Daha önce hiç olmamıştı ve sihrimin çalışma şekline dayanarak bunun gerçekten mümkün olduğunu sanmıyorum. Nefes al, Hale. Sadece aç olduğumu söylüyordum."

"Seni besleyeceğim," diye ağzından kaçırdı yeni adam, sonra Hale ona hırlayınca irkildi. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Seni o besleyecek. Beni değil. Benim bir kız arkadaşım var."

"Bu benim büyümün hatası. Şu anda kontrol edemiyorum," diye özür diledim. "Endişelenirse kız arkadaşına açıklayabilirim."

"Onunla zaten tanıştın. Anlıyor ve beni uyardı," diye itiraf etti, yüzü kızarmıştı.

"Oh, kız arkadaşın nişanlısının kız kardeşi mi?" Alnı kırıışmış olan Hale'e elimle işaret ettim.

"Evet, ben Roscoe." Sesini alçalttı ve Hale'e fısıldadı, "Missy hâlâ insanlara nişanlı olduğunuzu söylüyor."

Yüzünü kızgınlık kapladı. "Bu konuşmayı daha kaç kez yapmam gerekiyor?" Telefonunu çıkardı ve parmakları ekranda gezindi.

Roscoe omzunun üzerinden okuyarak, "Bu bile onu durduramaz," diye uyardı. Hale durakladı ve düşündü.

Gözleri hınzır bir parıltıyla doldu ve telefonunu bana doğru kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum.

Fotoğraf çeken bir kameranın sesini duydum.

"Bu resim insanları edecek," dedi Roscoe kesin bir ifadeyle.

"Onun varlığı onları tahrik ediyor." Ben aceleyle odanın karşısına geçerken bir şeyler yazdı.

"Oh, bu iyi," dedi Roscoe, ben mesajın gönderilme sesini duymadan önce mesajı onaylayarak.

"Ne yaptın, Hale?" Ben talep ettim.

"Bana Damian demeni söylemiştim, küçük siren."

"Damian, beni kendisiyle çiftleşmeye zorlamayacak birinin adı."

"Bağa karşılık vermeni engelledim, değil mi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ama cevap vermek yerine telefonunu alıp mesajını okuyarak dikkatimi dağıttım.

Grup sohbetinin etiketinde şöyle yazıyordu: VAMPIR

MALİKÂNESİ KANKALARI. "Kankalar mı?" Ben çizdim.

"Grubu başka biri oluşturdu. Kimse bana kim olduğunu söylemiyor," diye homurdandı.

Islak tişörtümle çekilmiş bir fotoğrafımı gördüğümde neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı; kumaş kıvrımlarıma yapışıp tenimdeki parlıltıyı ortaya çıkarırken saçlarım damlıyordu.

Altına da bir mesaj yazmıştı.

HALE

Millet, bu benim dostum Blair. Görünüşe göre sirenler parlıltılı olabiliyormuş. Bu gece onu yalayarak temizleyeceğim. Ona dokunan elini kaybeder.

"Neyin var senin?" Tısladım. "*Hiçbir yerimi* yalamıyorsun. bu gece."

"Etkisi yine de aynı," diye açıkladı Roscoe. "Seni tüm Malikâne'ye ve tanıdıkları diğer herkese her yönden kendisinin olarak işaretledi. Missy bile bu deklarasyona itiraz edemeyecek."

"Beni zaten olduğumdan daha da fazla hedef haline getirdi," diye itiraz ettim.

Roscoe, "Hayır, Hale'in eşini hedef alacak kadar cesur olanlar sadece diğer krallar," dedi.

"Daha kaç kez kral olmadığımızı söylemem gerekiyor?" Hale

homurdandı. Karnım guruldadı ve büyüm alevlenirken iki adamın da gözleri büyüdü.

Hale beni belimden yakaladı. "Havuz ne isterse yap. Havuz onun."

Sesindeki sahiplenici hırıltıya rağmen, sözleri tahrik ediciydi. Ciddi bir tahrik.

"Bunu da mesaja eklemelisin," seslendi Roscoe arkasından. "Böylece insanlar neden oy verdiğimiz mini golf sahası yerine bunu koyduğunuzu merak etmezler."

"Mini golf sahası mı olması gerekiyordu?" Köşeyi dönerken Hale'in omzunun üzerinden bağırdım.

"Destansı bir tane!" Roscoe karşılık verdi.

"Mini golf sahasını neden öldürdün? Herkes mini golfü sever," dedim, kaburgalarımın acımaması için omzundaki pozisyonumu ayarlamaya çalışarak.

"Arkadaşım bir siren. Mini golfü siktir et."

"Benim için havuz mu yaptın? Bugüne kadar beni tanıımıyordun bile!"

"Sana söyledim, seni arıyordum. Bunu sessizce yapmalıydım, yoksa tüm şehir etrafta dolaşan çiftleşmemiş bir siren olduğunu fark edecekti. Kanını tattığım anda benim olduğunu biliyordum."

Alnım kırıştı. "Sihrimi hissettiğin an değil mi?"

Bir koridordan döndü ve parlak, siyah bir asansöre doğru yürüdü. Bizi odamıza götüreceğini söylediği asansör bu olmalıydı.

"Tabii ki hayır. Büyün güzel hissettiriyor, ama bu lanet golf sahasından daha fazla umurumda değil."

"Yani beni siren olduğum için mi istemiyorsun?"

"Hayır. Rakun değiştiren biri olsaydın şu anda hayatım çok daha kolay olurdu."

Bir kahkaha attım. "Nedense bu bana şimdiye kadar söylediğin en romantik şeydi."

"Romantizm saçmalıktır."

"Sen nasıl istersen." Asansörü çağırmak için düğmeye bastığında ıslak saçlarımdan bir tutamı yüzümden sıyırdım. "Yemeğe giden yolun burası olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ama seni bu kıyafetle yemeğe götüremem. Sana bir dalgıç kıyafeti falan almam lazım."

"*Dalış kıyafeti* mi?" Yüzümü buruşturdum. "Ben bir sirenim, Hale. Çıplak ve özgür yüzmemiz gerekiyor, böylece suyu çıplak göğüslerimizde hissedebiliyoruz. Ya da buna benzer bir şey. Bu bikini bana giydirebileceğin en yakın şey."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Kesinlikle *yapamayız*. Mayom hakkında tartışmaktan bıktım." "O zaman benimle ismim hakkında tartış."

Bu iyi bir geçişti. Gerçekten iyi bir geçiş.

Asansörün sesi duyuldu ve bana verdiği kodu yazarak içeri girdi. 0615.

Haziran 15^{inci}.

Birkaç hafta öncesinden bir randevu.

Zihinsel olarak geriye gittim ve gece kulübünde tanıştığımız gün olduğunu fark ettiğimde biraz kaşlarımı çattım.

Neden bunu seçmişti?

Soracak kadar yakın ama belki bir noktada sorabilirdim. "Sana ne dediğim neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Malikânenin vampir kanadını devralmadan önceki halimden uzaklaşmak için Hale adını kullanmaya başladım. Sen benim eşimsin. Seninleyken o versiyonum olmak istemiyorum."

Bu itiraf ve kırılganlık midemi gerdi. "Beni eş işaretini takmaya zorladıktan ve dalgıç kıyafeti giydirmekle tehdit ettikten sonra bana böyle şeyler söyleyemezsin," dedim sonunda.

"Elbette yapabilirim."

"Bu durumda ne düşünmem gerekiyor?" Ona içimde kabaran hayal kırıklığıyla sordum. "Ben bir eş istemiyorum, tamam mı? Hiç istemedim. Annemin eşi onu o kadar çok sevdi ki ailesi olan kadınları öldürdü ve kazara onu da öldürdü. Eş bağları saçmalaktır. *Aşk* saçmalaktır. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Bu psikoza benziyor, aşka değil." Asansör bizim katta çaldı. "Ve ben aşk teklif etmedim. Karşılıklı olarak ikimize de fayda sağlayacak bir eş bağı önerdim. Kana susamışlığımı gidermek için senin kanına ihtiyacım var. Senin de benim duygularıma ihtiyacın var, böylece artık aç kalmak ya da yabancıları öpmek zorunda kalmayacaksın. Bu bir kazan-kazan durumu."

"Beni zorla soktuğun bir tane," diye hatırlattım ona.

"Sana bir seçenek sundum. Sen de en makul seçeneği seçtin."

"Oh, siktir git," diye homurdandım, odasını görmeye çalışıyordum.

Efsanelerin vampirler hakkında doğru bildiği çok az şey vardı ama tabut meselesinin bunlardan biri olduğunu biliyordum. Vampirler genellikle tabutlarda uyurlardı. Tipik bir korku filmi tabutu değil, uyumaya hazır olduğunuzda üstünden geçtiğiniz bir çeşit kapağı olan bir şilte.

Bunu biliyordum, çünkü.

Çünkü sirenler temelde duygusal vampirlerdir.

Onlarla o kadar yakın akrabayız ki tabutlarda da uyuyoruz. Kulağa garip geliyor ama çok rahat.

Ve biz onlara tabut demiyoruz, sadece gölgelikli yatak diyoruz. Gölgelikler aşağıya iner ve rahat bir kaleye dönüşür.

Beni yatağın kenarına yatırdı, sonra gözlerinde bir parıltıyla üzerime eğildi. "Akşam yemeğinde palto ve kar pantolonu giymeyi kabul et, ben de siktirip gitmeyi kabul edeyim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmayacağım."

"O zaman ben de değilim. Şimdi, beni öpmeden önce mi yoksa sonra mı üzerini değiştireceksin?"

"Burada hiç kıyafetim yok."

"Benimkini giyeceksin. Seninkini yarın alırsın."

"Güvenlik ekibinizin evimin nerede olduğunu bilmesini istemiyorum," diye karşı çıktım.

"Güvenlik ekibimi *getirmeyecektim*. Sadece sen ve ben. Ve Clementine dışında gelmek isteyen kız kardeşleriniz."

"Curtis onu senden almaya çalıştı mı?" Ondan ne kadar hoşlanmadığımı bir an için unutarak sordum.

"Hayır. Malikânenin benim kanadıma girmek bir savaş sebebi olur ve Curtis bile bunu riske atmayacak kadar akıllı. Kimse onu savaşacak kadar sevmiyor."

"Hiç kimse, yani..."

"hiçbiri." "Diğer *krallar* mı?"

"Liderler," diye düzeltti. "Biz kral değiliz."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu doğru değil."

Gözlerini devirdi.

"Diğer *liderlerle* arkadaş mısınız?"

"Evet. Pislik herifler ama bu da işin doğasında var." "Hangileri seni dövüşte yenebilir?"

"İyi bir günde, hiçbiri" "Peki kötü

bir günde?"

"Herhangi biri," diye itiraf etti. "Her ne kadar sinir bozucu olsa da eşit durumdayız. Sen kendi tarafındaki eş bağını mühürledikten sonra seni onlarla tanıştıracam."

"Daha önce değil mi?"

Gözleri karardı. "Hiç şansın yok. O kara kara düşünen piçlerden bazılarının hayatlarında bir sirene ihtiyaçları var ve sana sahip olamazlar. Ya da kız kardeşlerine."

"Şimdi de kız kardeşlerimi mi sahipleniyorsun?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Sen paketlenmiş bir anlaşmasın."

"Bu doğru." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Zaten buradayız, o yüzden seni öpebilirim."

"Her erkek bu kadar isteksiz bir kadın tarafından öpülmeyi hayal eder," dedi. Gülümsedim. "Aramızdaki şey asla şehvet olmadı, Damian."

Dudaklarını boğazıma indirip boynumdaki bandın üzerinde hafifçe gezdirirken gözlerindeki takdiri görebiliyordum. "Belki de *değildin*."

"Beni o gece kulübünde istemedin."

Bir kahkaha attı. "Sanki ben yapmadım." Dişlerini boğazıma geçirdi ve ben nefes nefese kaldım, sırtımı kamburlaştırdım. Büyüsü beni rahatlatırken ve aynı zamanda onu umutsuzca istememe neden olurken bacaklarım kalçalarına dolandı.

"Bugün zaten benden içtin," diye nefes aldım, tüm vücudum kızarmıştı.

"Yeterli değil," dedi boğazıma karşı.

"Bunun sadece benim sihrim olmadığına emin misin?" İnledim, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve onu kendime daha çok çektim. Dişleri daha derine battı ve orgazmın eşiğinde haykırdım.

Daha sözümü bitiremeden, boğazıma bir öpücük kondurup dilini geçirerek beni serbest bıraktı. Yaralarımın çoğunun aksine onun ısırıkları anında iyileşiyor gibiydi. Bir insandan çok daha hızlı iyileşiyordum ama çoğu zaman anında iyileşmiyordum. "Büyün seni ısırarak değil, becermek istememe neden oluyor küçük siren. Ve kana susamışlığın apaçık ortada."

"Nasıl bir his?" Fısıldadım, acı karnımı sıkarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Bir rahatlamaya fena halde ihtiyacım vardı.

Ve hala bacaklarımı onun belinden sıyırmayı başaramamıştım.

Gözleri biraz bulutlandı. "Sanki kan içmezsen ölecekmişsin gibi. Ama ne kadar çok içersen, o kadar çok ihtiyacın olur. Bu sonsuz bir döngü."

"Kanım seni nasıl hissettiriyor?"

"Özgür." Kelime basitti ama göğsümü ağrıtmaya yetmişti. Bu arzuyu anlayabiliyordum.

Bu ihtiyaç.

Kahretsin, bunu ben de istedim.

Boğazımı tekrar öptü. "Tadı çok güzel ama."

Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ve ben de bunu takdir ediyordum. Ama ilgilenmem gereken daha büyük, daha önemli şeyler vardı.

"asla izin , değil mi?" Sessizce sordum, elim hala saçlarına gömülüydü ama sıkıca kavramamıştım.

"İstesem bile yapamam." Bu itiraf çiğ ve dürüsttü. "Sen istiyor *musun*?"

"Hayır."

Saçlarını sıkıca kavradım. "Bağı mühürlemek seni öpmeden duygularını içmeme izin verecek. Bu benim için de özgürlük demek. En azından şu anda sahip olduğumdan daha fazla özgürlük."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. "Gerek yok-"

Boşta kalan elimi boğazına götürdüm, tıpkı onun benimkini sardığı gibi ben de onunkini sardım ve "Sen benimsin Damian," dedim.

Aramızda filizlenen büyü, nefesimi ciğerlerimden söküp atacak kadar şiddetliydi. Güç azalmadan önce ağzı benimkinin üzerindeydi, beni daha yükseğe kaldırıp bana daha sert bastırırken iki eli de kıcımdıydı.

Onun duygularını içtim, ihtiyacım olanı ve çok daha fazlasını aldım.

"Becer beni," diye emrettim, sonunda ağzını bıraktığımda çılgınca doymuş ve umutsuzca azgındım.

Mayomu kenara itti ve bir kalp atışı sonra parmaklarıyla içimi doldurarak beni zevkten ağlattı.

Başparmağı klitorisimi buldu ve beni paramparça etmesi için ona sert bir fırça atması yetti.

Yüksekten aşağı inerken sertçe nefes aldım, sıcak bakışları içimde yanıyordu ve başparmağı hala klitorisimi okşuyordu.

"Bu-" diye kestirip , nasıl bitireceğimi bilemeden. "Yapabiliriz-"

"Açsın. Eş bağının yarattığı duygular hâlâ yüksek. Pişman olma ihtimalin varken seni ilk kez almayacağım."

"sanki birden fazla kez olacakmış gibi söylüyorsun."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gülümsemesi hınzırcaydı. "Bu bağ benden başkasını istemeni engelleyecek, küçük siren. Sonunda beni becerecek kadar çaresiz kalacaksın. Ve bana sahip olduktan sonra, benimle asla işin bitmeyecek."

"Bu bir meydan okumaya benziyor," diye karşılık verdim.

"Hayır, bu bir söz." Boğazımı öpmek için eğildi ve göğsüm daraldı. "Ben çekilmeden önce tekrar boşalmak ister misin?"

"Evet." Fısıltıyla söylediğim bu itiraf kendimi durduramadan ağzımdan kaçtı.

"Zavallı küçük şey." Sözleri şakacıydı. Ama başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirme şekli bundan başka bir *şeydi*.

"Eğer Missy'yi bu parmaklarla becerirsen, sikini koparırım" diye inledim.

"Sen benimsin, unuttun mu? Dolduracak seksi küçük bir dişi istersem, buna sahibim."

"Siktir, senden nefret ediyorum."

"Nefret aşka çok benziyor, öyle değil mi?"

Elini klitorisime bastırıp kalçalarımın daha sert sallanmasını sağladığında nefesim kesildi. "Kapa çeneni ve beni çıkar, Damian."

Kıkırdadı, sesi alçak ve gürdü. "Bu gece bu kelimelerle mastürbasyon yapacağım."

"bile geçirme."

"Beni durdurduğunu görmek isterim. Şimdi, konuşmayı bırak ve benim için gel, küçük siren."

Nefes nefese güldüm - sonra beni daha sert çalıştırdığında çığlık , kontrolümü tamamen kaybettiğimde onun etrafında sıkılana kadar.

Tekrar boğazımı öptü, ben yüksekliğimden aşağı inerken klitorisimi hafifçe kızdırmaya devam ederken düzeldi. Sonra dizimi öptü.

"Dudaklarında parıltı var," dedim, nefes alışım hâlâ dengesizdi.

Dizimi yaladı. "Şimdi benim dilimde de var."

"İnsanların benimle yattığını düşünmesini gerçekten istiyorsun."

"İnsanların senin alındığını bilmesini istiyorum." Başparmağını klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirerek kalçalarımın sarsılmasını sağladı. "Peki bu gerçekten seninle yatmaktan o kadar farklı mı?"

Hayır, değildi.

"Kızarmış bu soruyu benim için cevaplıyor." Diğer dizimi yaladı, sonra elini yavaşça dışarı kaydırmadan önce klitorisime son bir vuruş yaptı.

Çekirdeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, bedenim o gittiği anda onu özlemeye başlamıştı bile.

Elini dudaklarına götürdü ve zevkimi parmaklarından yaladı, parıltısı ve her şeyiyle. Nefes alışım tekrar hızlandı.

Üç orgazm istemeliydim.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim. "Hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum ve hâlâ bir eş istemiyorum."

Parmaklarını yalamayı bitirip iç kısmında gezdirirken bakışları benim üzerimdeydi. "Hiçbir şeyin değişmesini beklemiyorum ama bu

kalıcı, küçük siren." Kaygan parmaklarını boğazına koyduğum işarete doğru kaldırdı. "Sen bana aitsin."

"*Ve sen bana aitsin,*" dedim.

"Bu doğru. Aksini söyleyen birini duyarsanız, bunu açıkça belirtin."

"Missy ile en son ne zaman seks yaptınız? Bunun dikkate alınması gereken önemli bir husus olduğunu düşünüyorum."

"Onunla hiç seks yapmadım."

Gözlerimi ona diktim.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim. Zaten benden hoşlanmıyorsun, Blair. Sana gerçek dışında bir şey söylemem için hiçbir neden yok."

Bu... aslında geçerli bir mantıktı.

Verdiği cevap, o sabah onu becerdiğini söylese bile onun hakkındaki fikrimi değiştirmezdi.

"O zaman neden bu kadar ısrarcı?"

"Ailelerimiz biz çocukken bir evlilik ayarladı. Ben gençken reddettim ve onlar da sözleşmeyi yırtıp attılar. Missy yine de konuyu açıp duruyor."

"Ailen hala hayatta mı?"

"Hayır, elli yıl önce vefat ettiler."

Yüzümü buruşturdum. "Kaç yaşında olduğunu bilmek

istediğimi sanmıyorum." Kıkırdadı. "Muhtemelen

istemezsin."

Midem tekrar guruldadı ve o ayağa kalktı. O muhteşem mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bakışları gerçekte. "Ailen için üzgünüm."

"Çok uzun zaman önceydi."

"Zaman acıyı silmez."

"Belki de değil." Dizimi sıktı. Defalarca yaladığı dizimi. "Sana giymen için birkaç kıyafet getireyim."

Bununla birlikte, ereksiyonu kot pantolonundan taşarak dolaba doğru yürüdü.

"sim var," diye seslendim arkasından. "Ve ellerinde.

"Ben de sikimde olmasını isterdim," diye karşılık verince güldüm. "O zaman sürtünmeye başlasan iyi olur."

Homurtusu içimi ısıttı.

Pisliğin tekiydi... ama belki ondan nefret etmediğim zamanlarda arkadaş olmanın bir yolunu bulabilirdik.

OceanofPDF.com



Yemek odasına indiğimizde kız kardeşlerim etraflarında oturan küçük bir vampir grubuyla fırtına gibi esiyorlardı.

En azından bazıları öyleydi.

Tamam, *Clementine* öyleydi.

Zora sinirli görünüyordu.

Izzy uyuyordu, başı masanın üzerindeydi ve önündeki tabak temizlenmişti.

Avery başını sallıyordu ama konuşmadan son derece rahatsız görünüyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, konuyu kapatarak kimsenin duygularını incitmek istemiyordu.

Hiçbirimiz, bir gece kulübü söz konusu olmadığı sürece, ailemiz dışındaki insanlarla herhangi bir sıfatla konuşmaya alışık değildik. O zaman bile, bu sadece bizi hayatta tutmak içindi.

Malikânede, vampirlerle çevrili bir ortamda yaşamayı öğrenmek ciddi bir alışma süreci gerektirecekti.

Vampirler yemeklerini restoran tarzında servis ediyorlardı, ancak işleri basitleştirmek için sadece iki yemek seçeneği vardı. Malikânede yaşayan herkesin bir

ve yemek odası bunların önemli bir kısmını oluştıuruyordu. Damian bunu bana odamızdan aşığı inerken açıklamıştı.

Vardıktan sonra telefonlarımızdan siparişlerimizi verdik, sonra da kız kardeşlerimin yanına gittik.

Masalarında oturan vampirlerden ikisi benim ve Damian'ın geldiğimizi görünce kalkıp gittiler. Bunu bize yer açmak için yapıyorlardı ama Avery'nin gözlerindeki mutlak sefaleti düşününce, sadece sohbetten uzaklaşmak istemeleri beni hiç şaşırtmazdı.

"Hey," diye mırıldandı.

"Güzel kıyafet," dedi Zora homurdanarak. "Görünüşe göre sen de biraz klora maruz kalmışsın."

"Modanın timsaliyim," dedim altı beden büyük gelen uzun kollu gömleğimin kollarını bir kez daha sıvarken. Pantolon sadece belimde duruyordu çünkü Damian bel bandına bir düğüm atmıştı. "Ve parıltı buna değdi. Buradaki havuzu görmelisin. Çılgınca."

"Klorun ne kadar var?" Zora kontrol etti. Omuz

silktim, Damian'a baktım. O da omuz silkti.

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç gün onsuz acı çekmeye çalışacağım. Senin büyüeninde sonunda onu temizleyecektir."

Clementine neşeyle, "Ben de seninle birlikte simlere göğüs gereceğim," dedi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Malikâne'de simler çok moda olacak."

Telefonunu Zora'ya uzattı, Damian'ın gönderdiği fotoğrafımı görünce kaşları kalktı.

İçimi çektim.

Avery'ye uzattı, o da gülümsemekten kendini alamadı.

"Ee, Hale," dedi Zora, adamı yeni gözlerle inceleyerek. Kuşkusuz resmin altındaki mesajı görmüştü. "Eşleşme işaretleri konusunu açacak mıyız? Çünkü bu konuyu açmaya değer bir şey gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Avery ona, "Kaç," diye mırıldandı ve Damian .

"Bence tek yeterli bir ifade, değil ?" diye sordu.

"Elbette, eğer yapmak istediğiniz açıklama, *bir sireni benimle çiftleşmeye zorladığımsa.*"

Avery yüzünü ellerinin arasına

aldı. Clementine iç çekti.

"Olan , değil mi?" Zora dürttü. Damian'ın burun delikleri

alevlendi ama bana baktı.

Kız kardeşimle burun buruna gelmeden önce benden izin istedi. Ben de ona izin verecektim... ama yemek odası sessizleşmişti.

İnsanlar izliyordu.

Bu konuşma önemliydi. Kız kardeşlerim ya da benim için değil, Malikânenin istikrarı için. Kaç vampir barındırdığı ve bizi de koruduğu düşünüldüğünde, bu istikrar önemliydi.

"Çok eğlendik. Saçındaki simlere baksana. Yüzündeki pırıltıya bile bulaşmış," diye belirttim, daha fazla görebilmesi için uzanıp saçlarını karıştırdım. "Aslında bana hazır olana kadar bağı mühürlemememi söyledi ama ben onu öpmeden duygularını içebilmek istedim. Bu yüzden mühürledim. Onu sorgulamakta özgürsün ama sakın onu bana zarar vermekle ya da özgürlüğümü elimden almakla suçlama. Eğer böyle bir şey olursa, onu kendim öldürürüm."

Odada normal tartışma yavaş yavaş yeniden başladı ve umarım cevabımla herhangi bir olumsuz sonuçtan kaçınmışımdır.

Kalçamı hafifçe sıktı ama tabaklarımız geldiğinde bıraktı. "Havuz tam

olarak ne kadar büyük?" Avery sordu.

"Çok büyük," dedi Clementine, gözleri parlayarak. "Ama Hale bugüne kadar kimsenin içinde yüzmesine izin vermedi, o yüzden ben sadece baktım. O şeyi inanılmaz hızlı inşa etmişler."

Kaşlarımı çattım.

Diğer kız kardeşlerim ona meraklı bakışlar fırlattı.

"Havuzu Blair için yaptım. O gelene kadar açmayacaktım," dedi basitçe. "Ve ekip daha birkaç gün önce bitirdi, bu yüzden herkesi diğer havuzda yüzdürmek büyük bir mesele değildi."

Başımı çevirip onunla yüzleştim. "*Başka bir* havuz daha mı var?"

"Evet."

Clementine'e baktım.

"Çok güzel," diye beni temin etti. "Muhteşem mavi fayanslar. Devasa bir dalış tankı. Harika bir tur alanı." Parmaklarıyla tamam işareti yapıp öptü ve Zora'nın homurdanmasına neden oldu.

"Saçmalıyorsun," dedi Zora, sözcükler şakacı olsa da.

"Biliyorum." Clem başını Zora'nın omzuna yasladı.

Avery, "Şimdi bir şeyler kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum," diye takıldı bana. "Yarın havuza gideriz," diye söz verdim.

Damian, "Umarım konuştuğumuz o dalgıç kıyafetiyle," diye söylendi. "Bu konuyu bir daha açarsan çıplak yüzerim," diye uyardım.

Dudaklarını anahtarı fırlatıyormuş gibi yaparak masadakileri güldürdü.

Clementine, "Bunun arkasında bir hikâye varmış gibi hissediyorum," dedi.

Masanın üzerine eğildim. "Her şey bir ayakkabının göğsüme vurmasıyla başladı..."

Ben bitirdiğimde, uyanık kız kardeşlerimin hepsi gülüyordu. Zora bile Damian'a biraz ısınmış görünüyordu.

Amacım onu sevmelerini sağlamak olmasa da, artık onun erdemi hakkında tartışmadığım için .

DAMIAN ve ben birlikte asansöre doğru yürüdük ve odamıza geri döndük. Onun eşofmanlarını yere atıp odamıza tırmanışım

Ben duştayken o da duşta olmasına rağmen yatak garip bir şekilde yakın hissettirdi.

Battaniyenin altında rahat etmeye çalışırken kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Yatağın tentesi üzerime indirilmiş halde uyumaya alışmıştım ve yastıkları beşinci kez ayarlarken rahatsızlığımı buna bağlıyordum.

Ama daha önceki konuşmamıza bakılırsa, duşta ne yaptığını çok iyi biliyordum.

Bizi ayıran tek şey bir kemer ve her iki yönde de birkaç metre vardı. Kemerden bakarsam onu grebilirdim.

Birkaç dakika sonra kendimi ondan uzaklaştırdım ve odanın köşesindeki sandalyeye doğru ilerleyerek gördüğüm fazladan yastıklardan birini aldım. Sonunda kendimi odaya bıraktım.

Yerler rustik görünümlü aēřaptı. Duvarlar bana ormanı hatırlatan koyu yeşil tonlarındaydı ama bir şekilde yine de nötr hissettiriyordu. Tüm sanat eserleri manzaralıydı ve onlara daha yakından bakmak için can atıyordum.

Geniş, açık, karanlık alanı rahat bulmayı beklemezdim ama buldum. Sanki evimdeymişim gibi hissettim.

Evimde koyu renk duvarlar ya da aēřap zemin olmadığı düşünüldüğünde bu çok saçmaydı.

Yine de kendimi bunu hissetmekten alıkoyamadım.

Yapabilseydim bile, ne anlamı vardı ki? İlk tercihim olmasa da Malikâne benim yeni evimdi. Seeneklerimiz vampir toplumuna entegre olmak ya da Curtis'in bizi kullanmasına ve istismar etmesine izin vermektir, bu yüzden birincisi için canla başla savaşmamız gerekiyordu.

Yatağa doğru yürümek için döndüğümde ayaklarımı hareket .

Gözlerim duştaki adama takılmıştı - şaşırtıcı derecede güzel bir adam. Bir avucunu duvara dayayıp diğer eliyle sikini okşarken içerideki süslü koyu renkli fayanslar onu daha da öne çıkartıyordu.

Damarlarımda ateş dolaşıyordu.

Onu istedim.

Onu gerçekten çok istiyordum.

Kıçında iki mükemmel baloncuk vardı, siyah saçları mükemmel bir şekilde yapılmak yerine tenine yapışmıştı ve aleti...

Orantılıydı.

Ve adam acayip büyüktü.

Vücudu titredi ve duş duvarının her tarafına boşalmasını izlerken benimki de gerildi.

Çok samimiydi.

Fazla samimi.

Kendimi aceleyle yatağa geri dönmeye zorladım, tüm vücudum ona duyduğum çekimle kenetlenmişti.

Bunun nedeni eş bağımız olmalıydı, değil mi?

Yatağa geri döndüğümde, ikinci yastığımı yatağın ortasına dikey olarak yerleştirdim, ardından yarattığım bölücüye yaslandım.

Şurada.

Artık Damian'ın mükemmel vücuduna sarılmak istemezdim.

Birkaç dakika sonra adam banyoya açılan geçerek geldi. Harika kokuyordu ama bunu söyleyecek değildim.

Gözlerimi kapatarak uyuyormuşum gibi davranmaya çalıştım, böylece ne gördüğümü fark etmeyecekti.

Kıyafetlerini giydiğini duymadım.

Hangi oldu kötü Haberler için benim mantıksal Kendini, ve
harika Haberler için benim azgın tarafım.

"Arzunun kokusu çok lezzetli," diye ve kendini yatağa attığını duydum. "Beni izledin, değil mi?"

"Başka bir yastık ararken yanlışlıkla bir anlığına gözüme ilişmiş olabilir," dedim bölmeme.

"Güzel. Tek düşünebildiğim sendin."

Vücudum daha da kızardı. "Bu ortak yatak odası olayının işe yarayacağını sanmıyorum. Daha fazla alana ihtiyacım var. Bu çok yoğun."

"Başka bir odaya geçebilirsin, ama ben seni orada takip edeceğim. Sen bana aitsin. Benden uzakta uyumana izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni göremezsem, olduğun hakkında hiçbir fikrim olmaz." Sözler açıktı ama tamamen şaşırtıcı değildi.

"Hayatlarımızı bu şekilde paylaşacaksak bana güvenebilmelisin." "Güven zaman alır."

"Aşk da öyle. Ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum."

"O zaman bana aşık olma." Bu sözleri sanki çok doğal bir şeyi engelleyebiliyormuşum gibi rahatça söyledi.

"Yatarken kıyafet giysen ya da en azından kendi yatağımı kullanmama izin versen daha kolay olurdu," diye karşılık verdim.

Kıkırdadı. "Hayır."

"Çileden çıkarıyorsun," diye .

"Farkındayım." Üzerimizdeki tenteyi indirmek için düğmeye bastı ve karanlık etrafımızı sararken bir parçam hemen yerleşti.

"Bu yastığı çekme," diye fısıldadım.

"Yapmayacağım. Azarsan üzerine ve benimle sevişmekten çekinme. Her saat seks için uykumu feda ederim."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki yapacaksın."

"Şaka yapmıyorum. Yüzüme otur, sikime tırman... Sınırlarım yok."

"Git uyu, pislik." Ona vurdum ve tekrar kıkırdadı. "İyi geceler, küçük siren.

Yastığıma biraz daha sıkı sarıldım ve uykumda üzerine tırmanmamak için dua ettim. İnsanların vampir efsanelerini kanalize etmem ve ölümler gibi uyumam gerekiyordu.

Belki de birkaç tahta kazık ve biraz da sarımsak almalıydım.

İşe yaramayacaktı... ama bu, kendimi o koca, muhteşem piç kurusuna karşı bir şeyler hissetmekten alıkoymak için en iyi şansım olabilirdi.

OceanofPDF.com

nine

DAMIAN

BLAIR'DAN ÖNCE UYANDIM ve hareket etmeden önce birkaç dakikalığına onu içime çektim.

Ne yazık ki hâlâ o lanet yastığa yapışmış, sanki benim yerime eşi varmış gibi .

Onu kazanmak zaman alacaktı.

Sabırlı olmak zorundaydım.

Sabır berbat bir şeydi.

Gölgeliği yataktan çıkabilecek kadar yükseltmek için düğmeye bastım, sonra tekrar onun için indirdim. O uyuyabilirdi ama benim yapacak işlerim vardı. Çok fazla iş. Bir ay süren turnuvam bunu garantiledi.

Louise'in evrak dağının en yüksek öncelikli kısmını gözden geçirmiş ve aldığımız makul talepleri ele almak için planlar yapmıştım. Bunların çoğu ülkenin dört bir yanındaki küçük vampir klanlarından geliyordu ve yardıma, eğitime, Mistwood'a kadar koruyucu bir eskorta ya da paraya ihtiyaçları vardı.

Genellikle para.

Bu klanları mali işlerimizden sorumlu kişilerle buluşturmak zorundaydım. Toplantılar düzenlediklerinde, her bir klanla ayrı ayrı toplantılar düzenliyorlardı.

ve çoğuna katılmam istenirdi. Her seferinde acı

verici derecede sıkıcıydı.

Ama bana ihtiyaçları vardı, ben de onları çevirmedim. Bir sebepten dolayı onların lideriydim.

Giyindim ve odamızın kütüphane bölümünü karıştırarak bir kağıt parçası buldum ve hızlıca bir not karaladım.

Sictle Cixe ,

*5'll e nσ'Sing i> my σffi e vntil ;ov'xe 'eat; to pσ pi S vp
yσ' cLi>gs. Txy 9o leare vicLov9 me a t 5'll ^ai yov co y
sibe. Yovx si'ce" axe i ciceb 9oσ, if t³e; wa>c to co e. 5
ca xi p ext a xa ixes 9σ pa S cLei cLi>gs if cLey'd
'a9^e'.*

3amia <2

Kalp bir anlık duraksamadan sonra eklendi. Bir gün önce kalpleri sevdiğini söylemişti ve kadın beni onun gibi hor gördüğünde bana verdiği her küçük avantajı kullanmam gerekiyordu.

Bir parça bant aldım ve notu asansörün çerçevesine yapıştırdım, böylece kaçırmayacaktı. Sonra asansörü çağırdım ve dışarı çıktım.

İş, zamanın hızla geçmesini sağladı. Öğleden biraz önce ofisimin kapı tokmağı sallandığında nihayet gözümü bilgisayarımın ekranından ayırabildim.

"Kapıyı neden kilitledin?" Blair diğer taraftan seslendi. Onun varlığıyla içimde bir şeyler hafifledi.

Henüz onun büyüsunü hisseden kimseden mesaj almamıştım ama hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu birkaç kezden fazla kontrol ettim.

Bir yanım sırf onu takip etmek için bir bahanem olsun diye bir tane almak istiyordu.

Odayı hızla geçtim, kapının kilidini açtım ve duraksamadan kapıyı açtım.

Onu tek başıma görmek, tuttuğumu fark etmediğim bir nefes almamı sağladı.

En azından hâlâ benim uzun kollu tişörtümü giyyordu. Dizlerine kadar iniyordu, bu yüzden onu bir odaya atıp diğer vampirlerimden uzak tutmak için can atmadığım kadar örtüyordu. Saçları dağınıktı ve parmaklarımı saçlarında gezdirme isteğimi bastırdım. Düzleştirmek için değil, sadece hissetmek için.

Kafayı takmıştım.

Her yerinde hâlâ parıltılar vardı ama nedense bu onu daha çok istememe neden oluyordu.

"İnsanlar rastgele uğruyor. Ben izin vermedikçe içeri bilmek hoşuma gidiyor. Sana bir anahtar getireyim," dedim.

"Sorun değil, seni sık sık rahatsız etmeyeceğim." İçeri adım atmadan ofisime göz gezdirdi, sonra tekrar bakışlarımla buluştu. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, şu son e-postayı bitirmem için bana bir dakika verin."

Blair başıyla onayladı, ben yerime dönüp yazmaya devam ederken kapı aralığına yaslandı. Vampir hızı kullanışlıydı ama iş bilgisayar işine gelince pek yeri yoktu. Zihnim ancak bu kadar hızlı hareket edebiliyordu, bu yüzden yazma hızım düşüncelerimle eşleşmeliydi.

Göndermek için düğmeye bastıktan sonra nihayet kapattım ve ona geri döndüm.

"Bütün kız kardeşlerim geliyor," dedi ben odayı geçerken. "Clementine hariç tabii ki."

"Ne kadar çok o kadar iyi." Kapıyı arkamızdan kapatmadan önce kilitledim ve asansöre doğru ilerlerken ellerimi ceplerime soktum, böylece onun elini tutmaya kalkışmayacaktım.

"Onlara bizimle nerede buluşacaklarını söylememi ister misin?"

"Kapalı otoparkın ilk katı. Düğme LL1."

"." Onlara bir mesaj gönderdi. "Minibüsümüzü alalım."

"Beş kişisiniz. Bir minibüse sığdırabileceğimizden daha fazla şeye ihtiyacınız olduğunu tahmin ediyorum," dedim.

İsteksizce kabul etti.

"Nakliye kamyonum var. Onu alacağız."

"Kendi nakliye kamyonun mu var?" Bana bakış, deli olduğumu düşündüğünü gösteriyordu.

"Teknik olarak, Malikânenin vampir kısmı sahibi."

"Malikâne de size ait." Başını salladı. "Tamam, anladım. Sanırım insanların taşınmasına sık sık yardım etmek zorundasınız."

Başımı salladım.

Asansöre bindik ve o da asansörü aşağı indirmek için düğmeye bastı.

"Bu sabah notunu kalple imzalamışsın," dedi aşağı inerken. "Kalpleri seviyorsun."

Tereddüt etti, sanki başka bir şey söylemek ister gibiydi. Onun yerine, vites değiştirdi. "Bir noktada telefon numarana ihtiyacım olacak."

"Sende zaten var. Dün seni arayan bendim. Sen olduğundan emin olmak için sesini duymam ."

Alnı kırıştı.

Telefonuna gitti ve bana mesaj göndermek için düğmeye bastı.

BLAIR

Mer
hab
a

Cebinden telefonumu çıkardım ve ona ekranı gösterdim, böylece gerçekten de benim numaram olduğunu görebilecekti.

Asansör indi ve kapalı otoparka adım attık. Kız kardeşlerini beklerken görevliyle birkaç dakika konuştum ve üçü de geldiğinde dışarı çıktık.

Kamyonda yeterince koltuk yoktu, bu yüzden hepsi minibüslerine bindiler ve beni iğrenç büyüklükteki aracı tek başıma sürmek zorunda bıraktılar. Bana adresi vermek istemedikleri için isteksizce onları takip etmeyi kabul ettim.

İstersem tekrar bulabilirim, o yüzden bunun anlamsız olduğunu düşündüm. Ama bu onları daha iyi hissettirecekse çenemi kapalı tutabilirdim.

Oraya vardığımızda evlerinin manzarasını seyrettim. Bir evden çok endüstriyel bir binaya benziyordu, tamamen çimentodan yapılmıştı ve uzunluğu boyunca birkaç büyük garaj kapısı vardı.

Bu kadar uzun süre saklı kalmalarına şaşmamalı.

Kızlar kapılardan birine doğru ilerlerken her zamanki gibi sohbet ediyorlardı ama biz yaklaşırken burnuma tuhaf bir koku geldi.

Yerini çalışırken alnım kırıştı. Neredeyse
şey gibi kokuyordu.

Köpekler.

Kapı yükselmeye başladığında farkına vardım.

Hırlayarak kendimi sirenlerin önüne attım, tam o sırada bir grup iri kurt bize doğru geliyordu. Kurtadamlar tipik kurtlardan çok daha büyüktü; kafaları neredeyse benimkine ulaşıyordu.

Boyutlarını umursamayacak kadar çok kez onlarla dövüşmüştüm. Gerektiğinde normal bir vampirden çok daha hızlı ve güçlüydüm ve en yavaş vampir bile ne yaptığını biliyorsa bir kurdu alt edebilirdi.

Kurdun sürüsüyle birlikte olmadığını varsayarsak.

Bir grup kurt tamamen farklı bir canavardı ama üstesinden gelemeyeceğim bir canavar değildi.

Kadınlara, "Kamyona binin," diye emrettim ve kurtlardan ikisini vampir hızıyla enselerinden yakalayıp kafalarını birbirine vurdum.

Sirenler kurtlardan daha hızlı hareket edebiliyordu. Koşarlarsa, olumsuz bir sonuçtan kaçınmak için yeterince hızlı bir şekilde güvenli bir yere ulaşabilirlerdi.

Bir araya getirdiğim kurtlar yere yığıldı ve üçüncüsünün kafasını yakalayıp omurgası kırılana kadar sertçe yana doğru çevirdim.

Bir dizi diş omzumu parçaladı ve ait oldukları kurdun ağzını yakaladım. Dizlerimin üzerine çökerek, momentumu onu omzumun üzerinden atmak için kullandım. Vücudu çimentoya çarpacak zaman bulamadan, dişlerimle boğazını kesmiştim.

Arkamdan gelen acı dolu bir çığlık beni kükretti ve döndüğümde dişimi yerde, üç kurdun arasında sıkışmış halde buldum. Üçünün de çeşitli yerlerinde kanama vardı ama eşimin kafasında bir kesik vardı. Kan burnundan aşağı damlıyor ve yüzündeki parıltılarla karışıyordu.

Kurtlar ona çarptı, yaklaşırken dişlerini şaklattılar. Blair'in bakışlarında meydan okuma vardı ama baş dönmesi de vardı.

Öfke içimde hiç hayal etmediğim bir şekilde alevlendi. Saldırırken hareketlerim içgüdüye dönüştü.

Dişlerim bir boğaz daha parçaladı. Bir omurgayı daha kırdım.

Üçüncü kurt ben ona ulaşana kadar ölmüş ve kanlar içindeydi, eşimin dizi göğsünde idi ve elleri kan içindeydi.

Dövüşte hayatını riske atmaya devam ettiği için ona çıkışmak istedim ama binanın içinden daha fazla kurt sesi geldiğini duyabiliyordum.

Tartışacak zaman yoktu.

Blair'i belinden yakaladım ve nakliye kamyonuna doğru koşturdum, kapıyı çarpıp dışarıdan kilitlemeden önce onu içeri attım.

Gelen kurtlarla yüzleşmek için döndüğümde göğsüm kabardı.

Normalde kana susamışlığım beni bir dövüşe iterdi. Ama eşimi koruma ihtiyacı da aynı derecede güçlü görünüyordu - daha güçlü değilse bile.

Son kurdun boğazını avucumun içine alana kadar kurt üstüne kurt parçaladım. Bir kurt sürüsünün başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak zihinsel bir bağı vardı. Eğer alfaları onlara odaklanırsa, başlarına gelen her şeyi görebilir ve duyabilirdi.

Curtis'i, kadınının evine gönderdiği ekibi izlediğinden emin olacak kadar iyi tanıyordum.

"Bu sirenler *benim*," diye hırladım. "Onlar için göndereceğin her kurt aynı kaderi paylaşacak. Eğer dişimin kanını bir daha akıtacak olursan, malikânede seni bulup senin de gırtlığını parçalamamı engelleyecek tek bir duvar bile yok."

Böylece kurdun hayatına son verdim.

Cesedi sürü arkadaşlarınıninkine katıldı ve ben de hışımla nakliye kamyonuna geri döndüm. Kilidi açıp kapıyı çekmem sadece bir dakika sürdü ama dışı içeride oturmuş, sinirli görünüyordu.

Ve başım dönüyor.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Onu belinden kavrayıp vampir hızıyla ailesinin evine doğru sürükleyerek talep ettim. Kız kardeşleri de bizi takip etti. Omzumun üzerinden onlara, "İhtiyacınız olanları hemen toplayın. Curtis diğerlerini çoktan yola çıkarmıştır."

Neyse ki kadınlar vampir hızında hareket edebiliyordu.

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorum," dedi Blair savunmacı bir tavırla. "Senin hepsiyle başa çıkamayacağın kadar çok kurt olduğunu sanıyordum. I-"

Onu mutfağındaki lavabonun yanındaki tezgâha oturttum ve başı dönüyormuş gibi tezgâhın kenarına tutundu.

"Ne yaptılar?" Homurdandım.

"Yüzümü yere çarptılar. Sonrasında biri diğerini tersledi. Bana zarar vermeleri gerektiğini sanmıyorum."

Temiz bir bezi ıslattım ve yüzündeki kanı temizleyebildiğim kadar temizlemeye başladım. *Giydiği* tişört -benim tişörtüm- kanla ıslanmıştı ve her tarafa bulaşmıştı.

Yüzünün ortasında. Simler kanla birlikte dökülüyor gibiydi, bu da Curtis'ten daha çok nefret etmeme neden oldu.

"Birkaç kurttan çok daha fazlasıyla başa çıkabilirim, küçük siren," dedim, öfkem biraz azalmıştı. "Vampirlere liderlik etmemin bir sebebi var. Hayatımın çoğunu eğitim ve savaşla geçirdim."

Yeteneklerimin boyutunu fark etmediği için onu suçlayamazdım. Malikânede hiç yaşamamıştı ve büyülü dünyayla mümkün olduğunca az etkileşime girmişti. Kaçınılmaz olarak bilmediği şeyler olacaktı.

"Fark etseydim kız kardeşlerimle birlikte saklanırdım," dedi. "Zaten kurtlarla baş edemezdim. Biriyle dövüşmeyeli çok uzun yıllar oldu ve o zaman bile sadece alıştırmayı yapıyordum."

"Onlardan birini öldürdün. Curtis en iyi savaşçıları göndermedi ama onların boyutlarında bir yaratığı alt etmek yine de etkileyici."

"Bana zarar vermesine izin verilmedi," diye belirtti.

"Yine de zaferi al." Yüzünü temizlemeyi bitirdim ve ıslak bezi hâlâ kanayan yarasına bastırdım. "Dikiş atılması gerekebilir."

Yüzünü buruşturdu. "On yıldan uzun bir süredir doktora gitmedim."

"Seriye bozma zamanı o zaman." Onu kamyonete kadar taşıdım, yolcu koltuğuna oturttum ve kemerini bağladım. "Eşyalarını toplayacağım. Eğer bu koltuktan kalkarsan seni yanıma bağlamaktan başka çarem kalmaz."

"Bunu daha önce de tehdit etmiştin."

"Sanki bunu yapmama izin vermen için sana meydan okuyorum," dedim elini alnına daha sert bastırarak. "Böyle baskı uygula."

Başını salladı ve eşyalarını toplamak için evine geri dönmeden önce onu öpme isteğimle savaştım.

ten

BLA IR

Kız kardeşlerimin hepsi iyi olduğumdan emin olmak için nakliye kamyonunun yanında durdular ama Damian gerçek bir konuşma yapamadan onlara emir yağdırdı. Dışarı çıkarken, eşyalarımızın odanın etrafına saçıldığını fark ettim, bazıları yırtılmış, kırılmış ve mahvolmuştu. Bunu onlara sormak istedim ama bana zaman vermedi.

"Burayı bulmak için minibüsünüzü takip etmeleri gerekirdi," dedi. "Onu bir daha kullanamayacaksın. Burada kalacak. Nakliye kamyonunun arkasına bin. Ben dikkatli sürerim."

Kız kardeşlerim birbirlerine mutsuz ve belirsiz ifadeler takındılar.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim sessizce, hâlâ nemli bezi alnıma bastırabildiğim kadar sert bastırıyordum. Vücudum titriyordu ve bunun şoktan mı, korkudan mı yoksa kan kaybından mı kaynaklandığından emin değildim.

Kızlar başlarıyla onayladılar ve kamyonetin arkasına bindiler. Damian yastık ve battaniye almak için hızla içeri girdi ve kıyafetlerinde çok sayıda yırtık ve ısırik izi olduğunu fark ettim. Birçoğu kanlıydı.

Endişe karnımda sıkıştı. O iyi

miydi?

Sormamıştım bile.

Büyülü bir varlık eşini kaybettikten sonra hayatta kalabilse de, aradaki bağ kalıcı olurdu. Bu benim de onu umutsuzca özlememe neden olacaktı.

Bunu yaşamak istemedim. Azıcık bile.

Kamyonetin arka kapısını kız kardeşlerimin arkasından kapatıp kilitledi ve bir dakika sonra sürücü koltuğuna oturdu. Aramızdaki boşluğa doğru eğilerek elimi ve bezimi kaldırdı, yaramı kontrol etti.

İçinden bir hırıltı çıktı ve elini daha sert bastırdı. "Sen de kanıyorsun," dedim.

"Ben iyiyim." Telefonunu bir mesaj gönderecek kadar eline aldı, sonra bıraktı ve evimden uzaklaştı.

Bakışlarım uzun süre güvenliği temsil eden binaya takıldı. Bir daha asla geri dönemeyeceğimizi bilmek çok acı veriyordu.

Damian'la sağlığı hakkında tartışmayacaktım. Biz sadece arkadaştık çünkü bana başka seçenek bırakmamıştı.

"Kurtlar eşyalarımızı karıştırdı mı?"

Onaylar gibi bir ses çıkardı. "Çevrimiçi mağazalarınızın ekipmanları yok edilmiş. Kıyafetlerinizin çoğu kurt idrarına bulanmış ya da paramparça olmuş. Hepsinin değiştirilmesi için ödeme yapacağım."

Evimden uzaklaşırken, "Çok paramız var," diye fısıldadım. "Kendimiz değiştirebiliriz. Clem ve Zora internetten alışverişe bayılır. Çok eğlenirler."

Telefonum cebimde titredi.

Kız kardeşlerimi, grup sohbetimizde Clementine'mesaj gönderip eşyalarımızın yok edildiğini bildiren biri olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Tekrar titreşti, tekrar ve tekrar.

Başını sallayarak onayladı. "Louise'den kasabadaki bir giyim mağazasına uğramasını isteyebilirim, böylece sizinkiler gelene kadar giyecek bir şeyleriniz olur."

"Telefonum sürekli alıyor, eminim çoktan bir şeyler sipariş etmiştir. İlk etapta her şeyi internetten almak zorunda kaldık, bu yüzden yeniden sipariş vermek zor değil. Bir ya da iki gün içinde giyecek çok eyimiz olacağından eminim, böylece Lou'yu bir seyahatten kurtarabiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama daha fazla tartışmadı.

Başımı pencereye yasladım ve gözlerimi kapattım.

Yolun geri kalanı hızla geçti ve çok geçmeden tekrar vampirlerin yeraltı otoparkındaydık.

Damian yolcu kapısını açıp emniyet kemerimi çözdükten sonra hiçbir eyim yokmuş gibi beni dışarı çıkardığında başımın döndüğünü hissettim.

Eğer dünyam dönüyor olmasaydı, yryebileceğim konusunda ısrar edebilirdim. Ama yle oldu.

Ben de yapmadım.

Damian beni ayağa kaldırmadan birkaç komut verdiğinde etrafımızda vampir sürüsü olduğunu fark ettim.

Kamyonun arkasını a.

Kardeşlerime yardım et.

Onlara ihtiyaçları olan her şeyi getirin.

Etrafımızdaki asansör kapıları kapanıp gürültüyü susturduğunda garajın ne kadar gürültülü olduğunu fark ettim.

Damian'ın boynuna sarılmak için kollarımı kaldırdım ve onun duygularının en hafıf fırçası içimden geçti. Tam olarak ne olduklarını söyleyemiyordum ama yine de güzel hissettiriyorlardı. Güzel, ama belki biraz fazla samimi.

Onları içime çekmiyordum ama hissedebiliyordum.

En başta bağı mhrlemeyi kabul etmemin nedeni buydu, bu yüzden buna şaşırmamalıydım. Ama şaşırdım.

"Beslenmen gerek," dedi. "Bu iyileşmene yardımcı olacak."

Çok cazipti.

Çok cazip.

Onun duygularını hissetmek bile beni acıktırıyordu. "Yine de incinmişsin," diye mırıldandım.

"Büyün bana enerji veriyor. Eğer bir şey olursa, bu bana yardımcı olur."

Bu geçerli bir sebep gibi görünüyordu. Bu yüzden, hissedebildiğim bazı duyguları içime çekmeme izin verdim.

Başım o kadar dönüyordu ki birini diğerinden ayırt edemiyordum ama inanılmaz hissettiriyorlardı.

Bir parçam asansörün durduğunu hissetti ve çaldığını duydu ama hareket etmedim.

Damian da bilmiyordu.

Sırtını asansörün duvarına dayamıştı, beni sıkıca değil ama fazlasıyla sahiplenerek tutuyordu.

Asansör tekrar çaldı ve dışarıdan duyabildiğim seslerin sahiplerine Damian'ın hırıltısını duymaktan çok hissettim.

Kapılar tekrar kapandı ve o iki düğmeye bastı.

Asansör durdu.

Birkaç dakika sonra nihayet duygularını serbest bıraktım, o kadar delicesine doymuştum ki neredeyse uyuyacaktım. Eğer alnımdaki ağrı olmasaydı, uyuyabilirdim.

Damian bir düğmeye daha bastığında baş dönmem hızla azaldı ve asansör tekrar yükseldi. Artık hiçbir şey dönmüyor olsa da, kendimi hâlâ kendimde hissetmiyordum.

Birkaç dakika sonra, temizlik malzemeleri gibi kokan bir odadaydık.

Damian beni dikkatlice yatağa yatırırken gözlerim kapandı. Başka biriyle konuşurken sesi alçaktı ve çok geçmeden kibar bir kadın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Merhaba, Blair. Acına yardımcı olması için bir iğne yaptım. Kolunda küçük bir sıız hissedeceksin. Vücudun kendini iyileştirmeye çalışıyor, bu yüzden ağrı hafifler hafiflemez muhtemelen uykuya dalacaksın. Sen baygınken dikişlerinle ben ilgileneceğim, tamam mı? Uyuşmuş olacak, yani hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Sanırım başımı salladım.

Kolumda iri ve güçlü bir el hissettim ve bunun Damian'a ait olduğunu düşündüm. Elimi uzattığımda parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Bu his rahatlatıcıydı.

Söz verdiği iğne geldi ve kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Sonunda gözlerimi açtığımda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Kız kardeşlerimin yakınlarda sessizce konuştuklarını duyabiliyordum ama ilk gördüğüm şey Damian'dı.

Hâlâ elimi tutuyordu ama devasa adam yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor, garip bir şekilde eğiliyor ve yanımda uyurken hastane yatağını yastık olarak kullanıyordu.

Üzerinde delik olmayan temiz bir gömlek olmasına rağmen, siyah kumaşın üzerinde kanadığı belli olan koyu lekeler görebiliyordum. Elleri temiz olmasına rağmen saçlarında da duş almadığını belli edecek kadar kan vardı.

Benimki de öyleydi.

Damian'ın yeni, uzun kollu gömleğini giydiğimi ve saçlarımı yüzümden uzakta topladığını fark ettim. Elimi kaldırdığımda, başımın üstünde benim yapmadığımı bildiğim dağınık bir topuz hissettim.

Kız kardeşlerim hareketi fark ettiler ve beni karşılamaya geldiler. Doktorun isteği üzerine üstümü değiştirdiklerini ve çok fazla kan olduğu için saçlarımı bağladıklarını söylediler.

Onlara teşekkür ettim, bir hastanede sorulabilecek tipik soruları sordum ve bana verdikleri bilgilere odaklandım.

Yaklaşık bir gündür baygındım ama alnım çoktan iyileşmişti.

Doktor yakında dikişlerimi almak için geri gelecekti.

Sonuç olarak, durum çok daha kötü olabilirdi.

Izzy'nin midesi guruldayınca onları kovdum ve buluşmaya hazır olduğumda onlara mesaj atmayı kabul ettim.

Onlar gittikten sonra yastığıma yaslandım ve bakışlarım bir kez daha Damian'a kaydı.

Hâlâ kanaması var mıydı?

Biri ona kan torbası mı verdi?

İyileşmek için kan içmesi değil mi?

Vampirler hakkında kesin bir şey söyleyecek kadar bilgim yoktu. Onlar için her şeyin nasıl işlediğini, özellikle de ne sıklıkla beslenmeleri gerektiğini öğrenebilmek için etrafa sormam gerekiyordu. Her şeye rağmen, taht odasında acıktığında beni ısıracağına dair verdiği sözü unutmamıştım.

Düşüncelerime o kadar odaklanmıştım ki, boğazını temizleyene kadar odaya giren kadını fark etmedim.

Beni gafil avladığı için biraz sıçradım ve nefesimi içime çektim. Damian kıpırdandı ama neyse ki uyumaya devam etti.

"Korkuttuğum için özür dilerim," diye özür diledi, Damian'ı uyandırmamak için sesi yumuşaktı. Koyu teni ve kısa kesilmiş kıvrırcık siyah saçlarıyla kadın göz alıcıydı. Kocaman mavi gözleri, özellikle de üzerindeki beyaz manto düşünüldüğünde, onları öne çıkaran bir kedi gözüyle çevrelenmişti.

"Ben Kara. Teknik olarak tıp doktoruyum ama bana isimle hitap edin," dedi ve Damian'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir kumanda aldı ve yatağın arka yarısının açısını yükseltmek için bir düğmeye bastı, böylece oturuyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamamen normal," diye itiraf ettim.

"Güzel. Bu dikişleri çıkarmaya hazır mısınız?"

Onayladığımda aletlerini aldı ve alnımda dikkatlice çalışmaya başladı.

"Hale saldırıdan sonra onu beslediğini söyledi?" diye sordu çalışırken.

Onayladığımı mırıldandım.

"Eminim bunların bu kadar çabuk iyileşmesinin nedeni budur. Eşleşmemiş bir parazit varlığın böyle bir yaranın üstesinden gelmesi için, tam beslenmiş olsa bile, genellikle üç güne ihtiyacı olur. Eş bağları iyileşmeyi artırır, ancak bu artışın miktarı genellikle bağlanan varlıkların ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır. Hale'in gücü göz önüne alındığında, bu kadar çabuk işe yaramasına şaşırmamalıyım."

"Ama sen öylesin?"

"Öyleyim," diye itiraf etti.

"Hangi yönlerden çoğu vampirden daha güçlü?" diye sordum. Bunu bana daha kimse açıklamamıştı.

"O daha hızlı. İsteddiği zaman çok daha hızlı. Fiziksel olarak da daha güçlü, dolayısıyla evinizde olduğu kadar çok sayıda kurdu alt edebiliyor. Ancak vampirler için güçle ilgili asıl sorun, bunun gerekliliğinden kaynaklanıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gücüne ne kadar çok güvenirse, o kadar çok kan yakar. Ne kadar çok kan yakarsa, o kadar çok içmesi gerekir. Ve ne kadar çok içerse, savaşmak için o kadar çok kana susamış oluyor. Akıl sağlığını korumak için, başka seçeneği olmadığı sürece gelişmiş yeteneklerini kullanmamak üzere kendini eğitti."

"Ama artık çiftleştüğimize göre, kan arzusuyla uğraşmak zorunda değil. Değil mi?"

"Senin kanını içtiği sürece."

"Bu işleri kolaylaştırır, değil mi?" "Olması

gerektiği kadar sık beslendiğini

varsayarsak."

"Sanki öyle olduğunu ya da olacağını düşünmüyormuş gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdim.

cevap vermedi, dikişlerimi devam etti. Hissettiklerim hoş değildi ama acıtmıyordu.

Sonunda sonuncusunu da çıkardı ve elindeki aletleri yanımdaki yatağa bırakarak bakışlarımı karşıladı.

"Hale çok inatçıdır," dedi sonunda. "Onu uzun zamandır tanıyorum. Malikânedeki çoğu insandan daha uzun süredir. Kana susamışlığı her zaman o kadar güçlüydü ki gençliğinden beri damardan içmeyi reddetti. Kan kaynaklarını öldürmemek için onunla yeterince iyi mücadele edebileceğini düşünmüyor. Muazzam derecede kontrollü olduğunu düşünürsek, ona inanmaya meyilliyim. Seni ısırdı mı?"

Başımı salladım. "Benden içiyor."

"Bu iyi bir şey. Yine de gerekli gördüğünden fazlasını almadığını düşünmek zorundayım."

Kaşlarımı çattım. "Yani gücünü kullanamayacak kadar aç mı?"

"Kullanmak için çok aç değil, ama sürdürmek için çok aç." Ona doğru eliyle işaret etti. "Hâlâ kanaması var."

Midem sıkıştı. Bundan

korkuyordum.

"Bütün bir gün oldu," dedim.

Başını salladı. "Sen iyileşene kadar yaralarına bakmama izin vermedi. Tartışmadım. Genelde onunla kavga etmenin bir anlamı yoktur."

"onları sarabilirdin," diye itiraz ettim.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Şu anda kanamayı durduracak kadar onları iyileştirecek gücü yok, bu yüzden bandajlar işe yaramaz. Bir düzine kan torbası getirdim ama gözünü bile kırpmadı. İçmek istediği tek kan seninki."

Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. "Onu beslemem gerekiyor. Anlıyorum. Ama başka ne söylemeye çalışıyorsun? Açıkça söylersen çok memnun olurum."

Gülümsemesi biraz genişledi. "Senden hoşlanıyorum, Blair. Bence sen onun için iyisin. Ama anlaman gereken şey şu ki, Hale herkesle ilgilenecek.

Ne pahasına olursa olsun. Gerekirse kurtlarla savaşı girer, bunu başaracak kanı ya da enerji rezervi olmasa bile. Eğer izin verirsiniz sizi ve kız kardeşlerinizi korumak için kendini yakacaktır."

Dudağımı ısırdım.

"Şu anda onunla ilgilenmek için gerçek bir nedenin yok ama aranızdaki bağ kalıcı. Ona yardım etmemeyi seçtiğin için tükenirse ölümsüz hayatını tek başına geçirmek isteyip istemediğini uzun uzun düşünmelisin."

Yavaş bir nefes aldım. "Bunu düşüneceğim."

Minik bir iğnesi olan küçük bir şırınga aldı. "Bu, kan yenilenmesini artırmak için üretilmiş bir ilaç. Bir vampir kana susamışlığının kontrolünü kaybedip çok uzun süre beslendikten sonra insanların ve büyülü varlıkların iyileşmesine yardımcı olmak için tasarlandı. Birkaç yıl önce başka bir faydası daha olduğunu fark ettik - zaman içinde kan akışını artırmak. Büyü sahibi biri bir dizi düzenli enjeksiyondan geçerse, bu durum vücudunu uzun vadede etkileyerek büyüsünü kanını hızla yenilemesi için eğitir. Bir dizi enjeksiyondan sonra, faydaları sürdürmek için yılda sadece bir ya da iki tane gerekiyor."

Kaşlarım kalktı. "Bu *herkese* yardımcı olmaz mı?"

Gülümsemesi genişledi. "Evet, eğer yapımı ucuz olsaydı. Ne yazık ki son derece pahalı. Diğer dört liderin hepsi iğneleri yaptırdı ve onlara ayak uyduruyor."

"Damian neden yapmıyor?"

"Vampir büyüsü kanımızı yeniden üretmemizi engelliyor."

"Yani onun için işe yaramaz. Hepiniz için."

Başıyla onayladı. "Damian'ın iştahına ayak uydurmaya karar verersen seriye devam etmeni şiddetle tavsiye ederim. Yapmasan bile, vampirlerle dolu bir malikânede yaşarken tedbirli olmak üzmekten iyidir. Louise faturayı ödemeyi teklif etti bile."

Dudağımı ısırdım.

Lou adım adım odaya girdi ve o girerken ben de kapı aralığına baktım. Bakışları doğrudan kardeşine yöneldi ve yüzü buruştu. "Kan torbalarını yine mi geri çevirdi?"

"Beklendiği gibi," diye onayladı

Kara. Lou bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Konuşuyoruz," dedi Kara ve Lou'nun yüz ifadesi derinleşti.

"Gerçekten ne sıklıkla benden beslenmesi gerekiyor?" diye sordum.

Kara, "Çoğu vampir haftada bir ya da iki kez kana ihtiyaç duyar ama ben onunkini analiz ederek hücre devir hızına baktım," dedi. "Her gün kana ihtiyacı var."

Kaşlarım kalktı.

"Ondan ben istedim," dedi Lou, Kara'nın sandalyesinin koluna oturarak. "Hale gücünü ilk kez kullandığında neredeyse kendini yakıyordu."

"Daha önce de mi oldu?" Sesim yükseldi. "Ne sıklıkla?"

"Yılda birkaç kez," dedi Lou.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Haftada iki kereden fazla beslenmesi gerektiğine inanmayı reddediyor ve her zaman kan torbalarından içiyor" diye ekledi.

"Kan torbaları neden önemli?"

"Belirli bir miktarda kan içerirler. Damardan içtiğinizde, yeterince içtiğinizde dişleriniz geri çekilir. Kana susadığında içmeye devam edersin ama dişlerin resimde yoktur," diye açıkladı Lou.

Daha önce tenimdeyken dişlerinin doğal olarak geri çekildiğini hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. Böyle bir şey olduğunu hatırlayamıyordum ama o benden içtiğinde genellikle rahatlamış ve azmış oluyordum. Bu yüzden olmuş olsa bile hatırlayacağımı sanmıyordum.

Kara, "Dövüşten önce senden yeterince içmiş olsaydı bu kadar kötü durumda olmazdı," diye açıkladı.

"Yani kurtlardan önce de aç mıydı?" "*Sürekli* aç," dedi Lou.

Yatağıma yaslandım. "İğneler sadece vücudumun daha fazla kan üretmesini mi sağlıyor? Herhangi bir şekilde değiştiriyorlar mı? Tadı değişir mi, daha fazla içmeye zorlar mı, bağımlılık yapar mı ya da başka bir şey?"

Her iki kadın da başlarını salladı.

"Adam senin hastane yatağının üzerine eğilmiş, yavaş yavaş kan kaybediyor, Blair. Sana bağımlı olmak için yardıma ihtiyacı yok," dedi Kara.

Haksız değildi.

"*Benim* için bağımlılık yapmıyorlar, değil mi? Ve bırakırsam bana zarar vermezler, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir yan etkisi yok."

"Onu her gün benden beslenmeye ikna etmeye çalışmayacağım," dedim, "Ama bunu düşüneceğim ve açlığına daha fazla dikkat etmeye çalışacağım. Şimdilik ilk iğneyi deneyeceğim, böylece bugün benden daha fazla içmesini sağlayabilirim. Diğerlerini yaptırmayı düşünmeden önce bununla ilgili yapılmış tıbbi çalışmaların kopyalarını görmek istiyorum."

"Gördün mü, senden hoşlandığımı biliyordum," dedi Kara kolayca. "Ne kadar da sağduyulu." Lou rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım.

Enjeksiyon çoğunlukla ağrısızdı ve çabuk bitti. Sonrasında kendimi hiç farklı hissetmedim, bu da iyiye işaret gibi görünüyordu.

Kara ne zaman hazır olursam o zaman gidebileceğimi söylemeden önce bana saldırı hakkında birkaç soru sordular. Çıkarken kapıyı kilitleyeceğine söz verdi, böylece Hale ile yalnız kalabilecektim.

Sonra ikisi ayrıldı.

beri ellerimi tekrar Damian'ın saçlarına sokmak için can atıyordum, bu yüzden parmaklarımı içine gömdüm. Kanla biraz kabuk bağlamıştı ve

Ama o beni ve kız kardeşlerimi kurtarmıştı, bu yüzden bunu umursamadım.

Saçlarına dokunduğumda ya da kafa derisini hafifçe ovduğumda kıpırdamadı.

Kolumu ağzının altına koyup dişlerini sıkıştırarak onu beslemeyi düşündüm ama bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Neler olduğunu anlayacak kadar kendine gelir gelmez kolumu bırakacaktı.

Benden yoğun bir şekilde beslenecek kadar uzun süre kontrolünü kaybetmesini sağlayacaksam, daha stratejik olmalıydım.

Beni ısırdığı son birkaç seferde kendini güç pozisyonuna sokmuştu. Üstümdeydi, beni sıkıştırıyordu ya da sıkıca tutuyordu. Kontrol ondaydı.

Ama gece kulübünde beni kazara ısırılmıştı.

Adam *kimseden* içki içmiyordu ama ben ona beni ısırarak kadar kendini unutturmuşum.

Dürüst olmak gerekirse, bundan gurur

duyuyordum. Ne yapmam gerektiğini

biliyordum.

Omuzlarını iterek onu yataktan kaldırmaya çalıştım. İlk başta hareket etmedi, ben de daha sert ittim.

"Damian," dedim yüksek sesle, onu biraz uyandırmaya

çalışarak. Biraz kıpırdandı.

Adını iki kez daha tekrarlardım, daha fazla ittim.

Yavaşça kendini yatağın üzerinden kaldırdı.

Yüz ifadesinden bilincinin yerinde olmadığı anlaşılıyordu ama neyse ki sandalyesinde geriye yaslandı.

"Dikişler çıktı mı?" diye mırıldandı.

"Evet, tamamen iyiyim," dedim, yataktan kaydım ve kucağına oturdum. Elleri belime bile gitmedi, bu da bana tam olarak ne kadar kendinden geçmiş olduğunu gösteriyordu.

Onu dürtmeye ya da baştan çıkarmaya çalışmak yerine, duygularını hafifçe çekiştirerek onu öptüm. Büyüm onu biraz daha uyandıracak, enerji verecekti. Bu kadar zayıfken ondan fazla bir şey alamazdım ama gücümün küçük bir itiş harikalar yaratabilirdi.

Parmakları kalçalarımın indiğinde onu serbest bıraktım ve ağır bakışlarıyla karşılaştım. "Isır beni, Damian."

Göğsü şiddetle gümbürdedi ve kalbim tekrar atmaya vakit bulamadan dişleri boğazıma yapıştı.

Büyüsü tenimde zayıf hissediliyordu, üzerimde zar zor geziniyordu. Benden açgözlülükle, zevk ve tatmin sesleri çıkararak içti.

Birkaç dakika içinde gücü daha da arttı, beni rahatlattı ve onu istememi sağladı.

Benden ne kadar uzun süredir içtiğini fark edip yavaşlamaya başladığında bunu hissettim. Dişleri hâlâ boğazıma sıkıca saplanmıştı, yani kesinlikle doymamıştı.

Çok fazla aldığından endişelenmeye başlamadan önce dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Dudağımı ısırarak elimi boynunun arkasına doladım ve duygularını çekiştirirken onu kendime daha çok çektim.

Yakıcı bir arzu.

Ateşli şehvet.

Bastırılmış açlık.

Boğazıma hırladı, sertçe emdi ve büyüsünün daha ağır bir dalgası bana çarptı.

Dişleri boğazıma gömülürken içimden geçen duyguların ilgili bir şey kesinlikle sarhoş ediciydi.

O içerken kalçalarını salladım, ona srtndm. Aleti taş gibi sertti, büyüsü onu daha da iyi hissettiriyordu.

Tekrar yavaşıladı ve ben ondan daha fazlasını aldım, gitmesine izin vermeyi reddediyordum.

Yoğun korku.

Umutsuz bir ihtiyaç.

Sonsuz açlık.

Olumsuz duyguları çaldım, damarlarımda dolaşan gle onu pompaladım.

Ve bir barajın yıkılması gibi, kontrolünün kırıldığını hissettim.

Dışlerini tamamen geçirerek boğazıma doğru hırladı.

Ona eşlik eden ihtiyaç dalgasıyla inledim, çıplak kalalarımda, kıcımanın üzerinde, bacaklarımda arasında kayan talepkar kavrayışını hissettim. Parmakları kayganlığımın içinde hareket etti ve aresizliğim yeni boyutlara ulaştı.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldım.

Kız kardeşim ve ben, güvende olmak için hamile kalmamızı engelleyen implantlara sahiptik, bu yüzden bu bir endişe değildi. Ve büyülü varlıklar hastalık kapamazdı, bu yüzden prezervatif gereksizdi.

Geçen seferkinin aksine, Damian'ın beni reddetmek için kontrolü yoktu.

Beni sikini serbest bırakacak kadar uzun süre serbest bıraktı ve beni üzerine çekmeden önce kısa bir an için başını açıklığıma karşı hissettim.

Her bir santimi doldururken, beni gererken ve sahip olduğum her sinir ucuna çarparken boğuk bir nefes verdim.

Daha önce de seks yapmıştım ama bu başka bir şeydi.

Daha büyük bir şey.

Çok daha iyi bir şey.

Kalçalarımı hareket ettirerek ona kendi başıma yapabileceğimden daha sert ve daha hızlı binmeme yardım ederken sihrimin kontrolünü kaybettim.

Hâlâ benden içiyordu, büyüü bana ait olduğum yeri nihayet bulmuşum gibi hissettirirken bile sıcak ve ağırdı.

İlk doruk noktam hızla yükseldi ve onun etrafında kontrolümü kaybettiğimde haykırdım.

Bana karşı hayvani bir tatmin sesi çıkardı, kalçalarımı bırakmadı ya da hareketlerimi yavaşlatmadı. Adam daha fazlasını istiyordu -daha fazlasını talep ediyordu- ve elimden gelse onu geri çevirmezdim.

Bunu başlatan bendim. Onu

harekete geçiren bendim.

Ve yolculuğun her dakikasından zevk alırdım.

Damian beni hızla başka bir orgazmın eşiğine sürükledi ve zevkten soluk soluğa kalışım adamdan bir tatmin sesi daha duymamı sağladı.

Üçüncü doruk noktama yaklaşırken dişleri yavaşça derimden çekilmeye başladı ve beni daha sert ve daha hızlı becerdi.

Bir çığlıkla kontrolümü kaybettiğimde, boğazıma doğru kükredi ve kanalımı serbest bırakmasıyla doldurdu.

Birlikte nefesimizi tuttuğumuzda dişleri nihayet kayboldu, aramızdaki elektrik büyüü yükseklerden aşağı inerken yavaşça azaldı.

"Bunu yapmamalıydım," dedi Damian, kulağıma karşı konuşurken sesi alçaktı. Alnı omzuma yaslanmıştı, bu yüzden yüzünü göremiyordum.

"Bir kızın hayatının en iyi seksinden sonra duymak isteyeceği şey tam olarak budur," diye nefes nefese kaldım, gözlerim kapalıydı. Hâlâ içime gömülüydü ama birleşik salgımızın yavaşça uyluklarımın iç kısımlarına doğru kaymaya başladığını hissedebiliyordum.

Hoş bir duygu değildi ama lanet olsun, erotik bir .

Çıplak kıcımlı sıkıca kavradı. "Bu değil..." Sert bir nefes verdi. "Seks değil. O harikaydı. Ama senden çok fazla içtim. Nasılsın

Hâlâ bilincin yerinde mi? Nasıl hissediyorsun?"

"Doktorunuz bana bir tür kan enjekte etti," dedim. "Artık sevişmediğimiz için biraz başım dönüyor ama onun dışında iyiyim."

"Eğer iğne yaptırdıysan, sersemlemen için hiçbir neden yok," diye çıkıştı. "Çok fazla aldım."

"İyileşmiyordun. Kana ihtiyacın vardı. Ben iyiyim" diye ısrar ettim.

"Kara bu kadar aç olduğumu bildiği halde seni benimle yalnız bırakmamalıydı." Ayağa kalktı ve bu hareketle sikiinin içimde daha da derinleşmesi karşısında bir iniltiyi bastırdım.

Sonra beni yatağın kenarına oturttu ve çekti.

Ayak bileklerimi kıkına dolamak ve ona gitmemesini söylemek istedim ama içimden bir ses onu çoktan zorladığımı söylüyordu.

Ve şimdi onun kucagında olmadığım için dünya dönüyordu.

Dönmesine rağmen, doğru şeyi yaptığımı anlayacak kadar yüzünü görebiliyordum.

Cildi şimdiye kadar gördüğümünden çok daha renkliydi. Yüzü daha güçlü görünüyordu. Tüm vücudu daha kalın görünüyordu. O muhteşem, delici mavi gözleri bile daha parlak görünüyordu.

Adam açlıktan ölüyordu ve ben bunun farkına bile varmamıştım.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim.

"Uzan. Kanının yenilenmesi birkaç saat sürecektir," diye hırladı. "Öldürmem gereken bir doktor var."

O kadar hızlı odadan çıktı ki, ona kızıma zarar vermemesini bile söyleyemedim.

İç çekerek tavana baktım.

Damian vahşi bir piç olmasına ve delicesine güçlü olmasına rağmen, eski arkadaşını öldürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden peşinden gitmeye zahmet etmedim.

Yeterince sağlam olduğumda havuzun dibine batar ve suyun tüm sorunlarımı bir süreliğine yok etmesine izin verirdim.

OceanofPDF.com

eleven

BLA IR

Yataktan kalktığımda yeni bir sorunum olduğunu fark ettim.

Damian kapıyı dışarıdan kilitlemişti.

Öfke içimde alevlendi.

Huysuz ve aç kışını doyurmak için onca çaba sarf ettim ve o beni bir hastane odasına mı kilitledi?

Duş bile yoktu! Sadece köşede bir tuvalet vardı! Onun nesi vardı?

Neyse ki telefonum yatağın yanındaki masanın üzerindeydi.

Yavaşça ona doğru ilerledim, neredeyse yere yığılacakken bir sandalyenin arkasına tutunmak için an durakladım. Kendimi toparladıktan sonra nihayet telefonu aldım ve yatağın kenarına oturdum.

Durumun pek çok karmaşıklığını göz önünde bulundurarak, Zora ya da Izzy'yi arama riskini göze alamazdım. Beni içeri kilitlediğini öğrenirlerse Damian'dan nefret ederlerdi ve bu durumdaki kendi hatamı kabul etmeyi reddederlerdi. İkisi de kimsenin tutamadığı kadar kin tutabilirdi.

Clementine ve Zora hepimize en yakın olanlardı, bu yüzden Clem'i arayamazdım. Zora öğrenirdi ve bu kin her halükarda ortaya çıkardı.

Ama Damian'a karşı kullanmadan sır saklayacağına güvenebileceğim bir kız kardeşim vardı. Tüm ölümsüz hayatımı onunla geçireceğimi düşünürsek, bu biraz önemli görünüyordu.

Numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma götürdüm. Hemen cevap verdi.

"Alo?"

"Hey, Avery." Sesim olması gerekenden biraz daha zayıf çıkmıştı. Hoppala.

Belki de Damian'ı bu kadar zorlamamalıydım.

"Aptalca ama gerekli bir şey yaptım," dedim. "Damian bu yüzden beni hastane odasına kilitledi ama gerçekten yüzmeye gitmem gerekiyor. Diğer kızları işe karıştırmadan beni kurtarabilir misin?"

"Mmhm. Bana bir saniye ver."

Diğer kızlardan birine odasına gideceğini söylediğini duydum. Bir dakika sonra asansör sesi duydum.

"Tamam, yoldayım. Hikayenin tamamını istediğimi sanmıyorum, ama vampirin aramaya geldiğinde kafamı kaybetmemek için muhtemelen buna ihtiyacım var."

"Doktor Kara, kan arzusunun kontrolünü kaybetmekten korktuğu için kendini aç bıraktığını söyledi. O benden içtikten sonra iyileşmeme yardımcı olması için bana bu iğneyi verdi. Biz sevişirken onu tamamen doyana kadar içmeye zorladım. Daha sonra onu öldüreceğini söyledi, iyileşene kadar burada kalmamı söyledi ve kaçtı." Bir elimi kanla kabuk bağlamış saçlarımın tepesinde gezdirdim.

"Yani yakında senin için geri gelecek," dedi.

"Bilmiyorum. Belki de."

"Seni bir hastane odasına kilitleyecek kadar senin için endişeleniyorsa, öyle olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Olabilir. Ama bunu yaptığında burada olmak istemiyorum. Çok kızacak."

Avery usulca güldü. "Seninle yzmeyeceğim. Sen hapisten kaçtıktan sonra bir korkak gibi odamda saklanacağım. Artık savaş yolunda olmadığında bana mesaj at, böylece dışarı çıkabileceğimi bileyim."

Kapı tokmağı döndü ve telefonunu kulağından indirerek odaya adım attı.

Ayağa fırladım, dizlerim birbirine çarpınca neredeyse yere düşüyordum.

Kendimi sandalyede yakalamama rağmen, o da beni yakalamak için koştu. Gözlerinde endişe vardı.

"Senden ne kadar içti?"

"Muhtemelen o iğne olmadan beni öldürmeye yeter," dedim neşeyle, sandalyeden kalkıp onu kapıya doğru çektim.

"Blair!" Gözleri endişeyle irileşmişti. "Bunu yapamazsın."

"Bu tek seferlik bir şeydi," diye ısrar ettim. "Her gün benden su içmeye başlamasını sağlayabilirsem, artık açlıktan ölmeyecek ve o kadar çok kan almasına gerek kalmayacak. Büyüm ve ilaç işe yaradığında, tamamen iyi olacağım. Sadece bir dizi enjeksiyon yaptırmam gerekiyor, o kadar da değil."

Kelimeler beni terk ederken, onları söylediğime inanamıyordum. Henüz bunu yapmayı kabul etmemiştim bile.

Kara'ya bana tekrar iğne yapmasına izin vereceğimi bile söylememiştim.

Ama bir yanım yine de yapacağımı biliyordu, henüz okumadığım bilimsel çalışmalara lanet olsun.

Birlikte asansöre doğru yürürken Avery, "Bu tam anlamıyla delilik," diye itiraz etti.

"Kalıcı olarak iftleştik. Alternatifi ne?" "Açlıktan ölmesine izin vermek mi?"

Ona kaşlarını çattım. "Açlıktan ölmek berbat bir şey. Ben de yaptım, hatırladın mı? Yabancıları öpmeye dayanamıyordum. Ondan içmeye başlayalı sadece iki gün oldu, belki de üç, ama hissettiklerim çok farklı. Sırf bana zarar vermekten korktuğu için açlıktan ölmesine izin vermeyeceğim."

"Eğer korku gerçek bir olasılıksa, bu makuldür," diye savundu.

"Ben onun kan arkadaşayım. İşe yaramak zorunda," diye ısrar ettim. "Özellikle de iğnelerle."

"Bunu senin için bir sır olarak saklayamam. Eğer hayatını riske atıyorsan, kız kardeşlerimizin de bunu bilmesi gerekir."

"Yüzüp iyileştikten sonra onlara kendim söyleyeceğim."

"Ve savaş yolundaki vampirinizle uğraşın," diye işaret . "O da var."

"Bunu erteleyemezsin," diye uyardı.

"Açıklamayacağım. Açıklayacağım. Ama önce Damian'la konuşmam gerek." Ya da en azından Kara'yla.

Belki Lou da.

Kız kardeşlerim karşı çıksa bile planıma dahil olacaktı.

Her ne kadar bunun benim planım olduğuna inanamasam da, fiziksel olarak nasıl değiştiğini *görmüştüm*. Kana ihtiyacı vardı. *Benim kanıma*. Bu onu daha güçlü yapacaktı, bu da kız kardeşlerimi ve Malikane'deki diğer herkesi çok daha iyi koruyabileceği anlamına geliyordu.

Önemsediğim tek sebep buydu.

...değil ?

Belirsizliği bir kenara ittim ve havuza ulaştığımızda Avery'nin kolunu sıktım.

"*Lütfen* bu planı yeniden gözden geçirin," dedi.

"Yapamam ama beni kurtardığın için teşekkür . Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi isteksizce ve asansöre doğru giderken beni dünyanın en güzel havuzunun yanında bıraktı.

Havuzun kenarındaki büyük kayalardan birine oturarak ayaklarımı suya soktum ve cihaza programlanmış olarak bulduğum telefon numaralarından ikisiyle bir grup sohbeti .

BEN

Aç Vampirleri Besleme Operasyonu başladı

LOU

Biliyorum, az önce öfkeli ve son derece sağlıklı görünen bir vampir tarafından hırpalandım. Seni arıyor, Kare.

KARA

Bir arkadaşımın odasında saklanıyorum. Beni bulmadan çok önce sakinleşecektir. Ne kadar iyi görünüyor?

BEN

Muhteşem.

LOU

İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, ben bile aynı fikirde değilim

KARA

Bir dahaki sefere hepimiz için bir fotoğraf çek.

LOU

Hale'e göre, neredeyse bayılmakla meşgulmüş.

Biraz fazla ileri gitmiş olabiliriz.

KARA

Eş bağının büyüü onu öldürmesine izin vermiyor. Dişlerini ona gömdüğünde, henüz farkında olmasa bile onun yaşam gücünü hissedebilecek kadar birbirlerine bağılırlar.

BEN

Bu beni daha iyi hissettirdi.

Bununla başlamalıydın.

KARA

Herkesin bildiğini sanıyordum.

LOU

Herkes Büyülü Varlıklar için İlaç almaz, Kare

KARA

Görünüşe göre değil.

OOOH ÇOK SEKSI
GÖRÜNÜYOR

LOU

Ohhh
kahretsin

Alnım kırıştı.

BEN

Ne oldu?

Bir şey kaçırdım.

Kara bana Vampir Malikânesi Kankaları grup sohbetinden bir ekran görüntüsü gönderdi. Elinde devasa bir yemek tabağıyla yemek salonunda fırtına gibi esen öfkeli görünümlü bir Damian'ın resmi vardı; açık teni hayattan altın sarısıydı ve saçları hâlâ kanla kaplıydı.

Altındaki mesajda şöyle yazıyordu,

JEN

Koca Baba Hale kudurmuş durumda. Görünüşe göre öğle yemeğinde fazladan siren çorbası içmiş. Koca Anne B takım için bir çük aldı!

O kadar sert homurdandım ki, yemin ederim neredeyse boğuluyordum.

BEN

Lütfen bana Büyük Anne B olmadığımı söyle.

KARA

Kızım, kendine yalan söyleme.

Sana bağırabilmek için seni şişene kadar zorla beslemek üzere.

BEN

Sence yeni havuzunun dibine dalacak kadar nefesini tutabilir mi?

KARA

*SİZİN yeni
havuzunuz

LOU

Emin değilim.

BEN

Sanırım öğreneceğiz.

Bana şans dile.

Ve iğnelerin geri kalanını hazırla, onlara ihtiyacım olacak.

Telefonumu kapatmak için düğmeye bastım, tişörtünü başımın üzerinden sıyırdım ve çırılçıplak içeri daldım.

Eğer beynimi siktikten sonra beni bir hastane odasına kilitleyecekse, saçmalıklarını yalan söyleyerek kabul etmeyeceğimi zor yoldan öğrenecekti.

Big Mama B kolay lokma değildi.

...ve bir daha asla kendime böyle hitap

etmeyecektim. Vampir Malikânesi kafamı allak

bullak ediyordu.

OceanofPDF.com

twelve

BLAIR

SU hemen gergin kaslarımı yatıştırdı ve damarlarımda dolaşan adrenalini hafifletti.

Havuzun dibine kadar yüzmek için acele etmedim ve oraya vardığımda, havuzun pürüzsüz tabanına önümde yerleşirken yavaş bir nefes aldım. Yanağımı koluma dayayarak gözlerimi kapattım ve sessizliğin tadını çıkardım.

Suyun başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar huzur verici bir yanı vardı. Mutluluk vericiydi.

Sakin.

Calmin-

Bir çift kalın kol ortama dolandı ve yukarı doğru çekilip yüzeye doğru sürüklenirken suyun içinde çığlık attım. Sırtım yontulmuş çıplak bir göğse dönüktü ve ilk şok geçer geçmez kolların kime ait olduğunu tam olarak anladım.

Bir dakika sonra sudan çıktık ve Damian beni bir kayanın üzerine çekti, muhteşem göğsü kabarırken bana ters ters baktı. "Seni o odaya kilitledim."

"Kapıyı açarken hiç sorun yaşamadım," dedim masumca, şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Ve ben de senin

nefesini bu kadar uzun tutabildiğini bilmiyordum. Vampirlerin suyun altında bir süre dayanabildiklerini biliyordum ama lanet olsun."

"Ben eşime dibine kadar yüzemeyeceğim bir havuz inşa etmem," diye karşılık verdi. "Ve bahsettiğimiz şey bu değil. Seni neredeyse kurutmama izin verdin ve ben yiyecekle döndüğümde *gitmiştin*."

Köşedeki fısıltılar kulaklarıma ulaştı.

"Eğer eşimin çıplak bir fotoğrafı herhangi bir yere yüklenir ya da gönderilirse, ilgili tüm taraflar Mistwood'dan çıkarılacak ve hiçliğin ortasındaki küçük bir klanla yerleştirilecektir," dedi Damian yüksek sesle, sesi otoriteyle çınlıyordu.

Fısıltılar aniden kesildi.

Son bir ses "Özür dilerim" dedi ve davetsiz misafirler uzaklaşırken ayak seslerinin daha da sessizleştiğini duydum.

Sonunda yine yalnız kalmıştık.

"Mayon hakkında ne demiştin?" diye sordu, bir elini nemli, huysuz, karışık saçlarında gezdirerek.

Evet, bu konuda biraz kötü hissettim.

Mayo eksikliği değil, saç.

Elimi kendi elime götürdüm ve yıkamadığımı hatırlayınca irkildim. Neyse ki büyüüm sudaki her türlü pisliği kesip arındıracaktı. Kanım da dahil.

"Sana artık bu konuda tartışmayacağımı söylemiştim," dedim.

"Aklımı kaçırmama neden olacaksın," diye hırladı ve bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Yemek yemen lazım. Seni beslemeyi bitirdiğimde gözlerini bana odaklayamadın bile. Lanet olası kan torbalarına geri dönüyorum. I-" Tişörtü benimkinin yanına atılmış olduğu için onu saçlarından tuttum.

Ve başka ne yapacağımı bilmediğim için onu öptüm.

Sertçe.

Dilimi ağzına sokup öfkesinin ve korkusunun bir kısmını aldığımda, uzun bir nefes verdi ve beni geri öptü.

Sadece bir anlığına.

Uzaklaştığında hâlâ oldukça kızgın görünüyordu. "Bu konudaki konuşmamız bitmedi."

"Bunun hakkında konuşmuyoruz. Bana ders veriyorsun." "Sana ders vermiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım.

Kaşlarını çattı. "Eğer beni dinlemeye başlarsan, sana ders vermek zorunda kalmam."

"Lütfen, ihtiyacın olan son şey itaatkâr bir eş. Zavallı, narin şeyin üzerine yürürsün."

Bana dişlerini gösterdi. "En azından onu izin vermedi." "Aramızdaki bağ beni öldürmene izin vermez."

"Teorik olarak."

Gözlerimi devirdim. "Daha önce hiçbir vampir kan eşini öldürdü mü?"

Kara hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama gerçek olmayan ya da en azından ona çok yakın bir bilgi vermeyeceğini hissediyordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama daha önce hiç benim kadar güçlü ve kan eşi olan bir vampir olmamıştı."

"Yine de bunun güçle bir ilgisi yok. Kara, benden içerken aramızdaki bağın seni benim yaşam gücüme bağladığını söyledi, böylece çok fazla içersen bunu anlayabilirsin. Ki sen almadın."

"Tabii ki Kara seni bu işe bulaştırdı. Lou da işin içindeydi, değil mi?"

Oops.

Onları öldürmek istememesi için onu sakinleştirmem gerekiyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedim ve havuzun kenarına koyduğu yemek tepsisine uzandım. Kayaya o kadar yakındı ki, gerinirsem ona ulaşabilirdim. "Ve vücudunda bu kadar kan varken harika görünüyorsun."

Her iki gerçek de doğrudu.

Bileğimi tuttu. "Odamızda yemek yiyorsun, kimsenin gelip o mükemmel küçük göğüsleri görmeyeceğini biliyorum."

Doğru, çıplaktım.

Ve yüzmeden önceki halimden bile daha parıltılıydım.

Parıltı bir yana, beni daha önce hiç çıplak görmemişti.

Muhtemelen bunun ilk kez olmasını önemsemeliydim, ama hem elini hem de sikini içime soktuğunu düşünürsek, biraz çıplaklık gerçekten önemli bir şey gibi görünmüyordu.

Ve *onu* çıplak görmüştüm, bu yüzden oyun alanını eşitlemek gerekiyordu.

Düz olmasını istediğimden değil.

O benim şartlarımı kabul edene kadar tüm kontrolün bende olmasını istedim. Kız kardeşlerimin güvenliği bana bir eş bağına kabul ettirdiğinde kontrol sırası ondaydı.

Belki bu ona en azından eşit olduğumuz *hissini* verirdi. Bu bana daha fazla kontrol sağlardı.

"Sanırım bu bir hakaretti," dedim, onun yerine gömleğime uzandım.

Odamızda yemek isterse, sorun olmazdı. Bunu kontrol etmesine izin

verirdim. "Göğüslerine mükemmel dedim. Bu nasıl bir hakaret?"

"Onlara küçük dedin. Toplumsal beklentiler, göğüslerin çekici olması için büyük olmasını gerektiriyor."

Kaşlarını çattı.

Sonra beni kayanın üzerinden aldı, kucağına oturttu ve şu *mükemmel küçük göğüsleri* ağzında, beni küfrettirecek kadar sert emiyordu. Ve kıvranmama.

Diğerini avucunun içine aldı, dilini ilkinin etrafında gezdirirken başparmağıyla meme ucumu okşadı.

Yaladı.

Berbattı.

Dişleriyle ısırdı.

Ve beni bıraktığında, nefes nefese kalmıştım ve onun için bir kez daha ıslanmıştım.

"Onları sevdiğime ikna oldun mu?" diye söylendi, sonunda çıplak kıcımı tekrar kayanın üzerine koyduğunda.

"Çok fena dalga geçiyorsun." Gömleğimi tuttuğunda nefesimi tuttum. Yani *onun* gömleğini.

Elimi uzattım ama bana vermek yerine kendi kafasına geçirdi. "Toplum içinde çıplak olmaya bu kadar takıntılı olduğuna göre, asansöre giderken giyecek kıyafete ihtiyacın yok demektir."

Düzgün bir şekilde ayağa kalkarken gözlerim kısıldı. "Beni bu tartışmayı yapmaya ikna edemeyeceksin."

"Öyle olduğumu söylemedim." Yemeğimi aldı ve önünden yürümemi işaret etti.

Kendisini kazanmış gibi hissetmesine neden olacak sert bir cevap vermemek için kendimi zor tutarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve telefonumu alıp ayağa kalkarak çıplak kıcımı doğrudan görebileceği şekilde önüne doğru ilerledim. "Benim her zaman çıplak olmamdan rahatsız olmayacağına karar vermene *çok* sevindim. Artık büyük boy tişörtlerini ve eşofmanlarını giymemek rahatlatıcı olacak."

"Eminim." Mırıltısı bir takdir mırıltısıydı ve dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmakla tehdit etti.

Koridorun kesiştiği yere geldiğimizde omzumun üzerinden, "Merdivenlerden inmek istiyorum, Koca Baba Hale," diye seslendim. Salgısının kalçalarımam damladığını hâlâ hissedebiliyordum, belli ki yeterince uzun süre yüzmemiştim. Belki de oraları temizlemeliydim. "Sol mu sağ mı?"

"Siktir git" gibi bir şey mırıldandı.

"Çoktan yaptım ve sen bunu kabul etmeyi bile unuttun," diye karşılık verdim, soldan gitmeye karar verdim.

Hiç duraksamadan beni takip etti, bu da bana doğru yolu seçtiğimi düşündürdü. "Bunu kabul ettim."

"Bir kadın size hayatının en iyi seksini yaptığını söylediğinde bu bir iltifat değildir. *Aslında daha iyisini yaşadığını* söyledin. En azından neyi yanlış yaptığımdan bahsedebilirdin." Sözcükler ağzımdan çıkarken, beni azıcık da olsa incittiğini kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Peki, tamam.

Belki biraz daha fazla.

Sadece birkaç kez seks yapmışım, yani profesyonel değildim. Ve asla "*Bunu tekrar yapmak istiyorum.*" diyerek ayrılmadım.

Yani evet, belki de yatakta bok

gibiydim. Ama bunu *duymak*

istemedim.

Belki de kız kardeşlerimden yol göstermelerini falan istemeliydim. I-

Kalçamdan tuttu, beni döndürdü ve kığım soğuk bir duvarla karşılaşana kadar geriye doğru yürüttü. Titrememeye çalıştım.

Başımı kaldırdığımda gözleri bana dikilmişti. "Daha iyisini yaşamadım. Kendimi senin kanınla doyurmak, ben beslenirken seni becermek ve üç kez etrafımda boşalmanı hissetmek arasında, bu hayatımın en erotik deneyimiydi. Bunun olmasına izin vermemeliydim."

"Ve işte yine başladın." Elimini ona doğru savurdum, acı ve öfke hala karnımda kıvrılıyordu.

"Güçlü vampirler beslenirken asla seks yapmamalı, Blair. Bağımlılık yapar. İnsanlar incinir. Hayatını asla bu şekilde riske atmamalıydım ve ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun, olanları *asla kabullenmeyeceğim*."

"Çoğu vampir kan arkadaşlarını becermekten kaçınır mı?"

Kaşlarını çatarak sorumu yanıtladı.

Ellerini üzerimden ittim ve koridorda geri dönmeye başladım. Arkamızda bir kapı açıldı ve beş dakika beklemesi için o kişiye hırladı.

Kapı tekrar hızla kapandı.

Telefonum elimde titredi ve ekrana baktım.

Mesajda VAMP MANOR HOMIES'e katılmam için davet edildiğim yazıyordu. Sırıtmamak için kendimi zor tutarak kabul tuşuna bastım.

Sohbeti sessize alıp mesajları görmek için telefonu açana kadar telefonum tekrar tekrar titredi.

"Kime mesaj atıyorsun?" Damian'ın sesi hâlâ sinirli geliyordu. "Kimseyle."

Bir mesaj belirdi.

SYLVESTER

Hale bana hırladı. Sanırım Blair'in çıplak kığını onun önünde gördüm.

ALLIE

Big Mama B bunu kabul etmiyor.

Kesinlikle değildim.

Damian telefonumu elimden aldı ve mesajları okurken çıkardığım kızgınlık sesini duymazdan geldi.

"Bu sohbetin bir parçası olmak istemezsin," diye homurdanarak elindekini geri verdi. "Sen nasıl istersen, Koca Baba Hale."

Kıçıma vurdu, protesto için gülmeme ve birkaç adım ileri atmama neden oldu. Bacaklarım hâlâ biraz titriyordu, bu yüzden atarken biraz tökezledim. Bir hırıltıyla beni yakaladı ve kolunu belime doladı.

"Bunun neden kötü bir fikir olduğunu anladınız mı?"

"Daha önce açlıktan ölmemiş olsaydın, bu kadar kana ihtiyacın olmazdı ve ben de gayet iyi olurum," dedim.

"Lou'yu dinlemeyi bırak."

"Kız kardeşinle konuşmanın senin eşin olmanın normal bir parçası olduğuna eminim." Homurdandı. "Açlıktan ölmüyordum."

"Cildinin şu anda parlıyor olması bunun yanlış olduğunu kanıtlıyor. Kara her gün beslenmen gerektiğini söylüyor."

"Kara saçmalıyor."

"Ve bilimsel bilgi."

"Kimsenin her gün beslenmesine gerek yok."

"Normal kurallar senin için geçerli değil ve bunu sen de biliyorsun."

Sonunda merdivene ulaştık. Planladığım gibi merdivenleri onun önünde çıkmama izin vermek yerine, beni kucaklayıp omzuna attı ve düşmemem için kalçalarımı tuttu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve birkaç kat yukarıdaki yaşam alanımıza ulaştığında zor nefes almıyordu.

Beni yatağa attıktan sonra yemek tepsisini yanıma koydu. "Ye, Blair. Şaka yapmıyorum. Eğer o tepsiyi boşaltmadan bu odadan çıkarsan, sana 24 saat nöbetçi atarım. Artık çıplak yüzmek yok. Artık sihrin insanları sana çekerken aç dolaşmak yok. Artık-"

"Senin tutsağın değil, eşin olmayı kabul ettim," diye tersledim.

"*Arkadaşım* beni ihtiyacım olandan fazlasını içmeye zorlamaktan ve bu süreçte hayatını riske atmaktan daha iyisini bilmeli. Dalga geçmekten bıktım."

"Sen tam bir pislisin."

". " Alaycı bir tavırla kendini işaret etti. "Yapacak işlerim var."

"İyi, açlıktan öl," diye seslendim arkasından, o dışarı çıkarken. "İki kişi de bu oyunu oynayabilir."

Kapı arkasından kapandı ve bir elimle ilk yemek tabağını kapıp Lou ve Kara'ya mesaj gönderirken ofladım.

BEN

Beslenme olayına çok kızdı. İkinizin ilişkisi olduğunu biliyor. Özür dilerim.

KARA

Uzun zamandır bu konuyu açtığımız için bize kızgındı. Bizim adımıza üzülme.

LOU

Ne oldu?

BEN

Uzun hikaye, ama temelde, onu zorlamaya devam edersem beni bir gardiyan atamakla tehdit etti. Hışımıla çıkıp gittiğinde konuşma sona erdi. Yeterince yemezse kendimi aç bırakmakla tehdit etmiş olabilirim.

KARA

Siktirkkkk

Bu planın arkasında değilim.

LOU

Kendini aç çözüm değil.

BEN

O benden beslenmiyorsa ben de ondan beslenmiyorum.

LOU

Onu birkaç gün rahat bırakın, kendine gelecektir.

KARA

Yine de kendinizi aç bırakmayın

BEN

Güzel.

Bu bir yalandı.

Lou'sözlerine rağmen, geleceğini sanmıyordum.

İnatçılık konusunda birbirimize denktik. Kendimi her ay beslenmeye zorlayabilmemin tek nedeni, diğer seçeneğin ölmek ve kız kardeşlerimi yalnız bırakmak olmasıydı. Yabancıları öpmekten ve onlardan içmekten gerçekten, tüm kalbimle bu kadar nefret ediyordum.

Vampir kral sonunda dengiyle karşılaşmıştı çünkü kazanmasına izin vermeyecektim. Birkaç günlüğüne onun kurallarına uyabilirdim ama eğer , eşinin de onunla birlikte aç kalmasını izleyebilirdi.

Bunun, meramımı anlatmak için korkunç ve kesinlikle zehirli bir yol olduğunun farkında olsam da, bunun en iyi seçenek olduğundan da emindim.

Yani, ben de varım.

OceanofPDF.com

thirteen

DAMIAN

BLAIR TARİHSEL OLMAYAN BİR ŞEKİLDE önümüzdeki birkaç gün boyunca sakin kaldı.

Kız kardeşlerinden birinin sipariş ettiği tek parça mayoyu ve kendi yeni kıyafetlerini giydi.

Her gece benden önce yatağa girip uyurdu ve ben uyanmadan giderdi.

Onu yakalayabilmek için alarmımı sürekli erkene ama henüz işe yaramamıştı.

Bulunduğu yerle ilgili mesajlarıma küstahlık ya da şımarıklık

yapmadan cevap verdi. Beni kendisinden beslenmeye zorlamadı ya

da beni baştan çıkarmaya çalışmadı.

Aradan bir hafta geçtiğinde artık resmen şüphelenmeye başlamıştım.

"Sirenler ne sıklıkla beslenmeye ihtiyaç duyar?" Akşam yemeği sırasında Clementine'e sordum. Onların masasında olmama ve Blair'in yanımda oturmasına rağmen, bütün hafta boyunca birbirimize dokunmamıştık.

Ellerimi ondan uzak tutmak işkence gibiydi. Havuzunda klor olmadığı için simleri her geçen gün daha fazla dökülüyordu ve benim tenimde olmaması beni rahatsız ediyordu. Çarşaflarımızda vardı ama sadece yatağın onun tarafında.

Ve lanet olası dişlerim sebepsiz yere inmeye devam ediyordu. Gençliğimden beri ilk kez tamamen doydüğüm için, beslenmeden bir hafta geçirmek midemin boğazımdan çıkmaya çalıştığını hissettiriyordu. Genelde haftada sadece iki kez iki torba kan içerdim. Buna yeniden alışmak için başlangıçtaki acıya katlanmam gerekiyordu.

Clem soruya şaşırmış görünüyordu ama grubun en arkadaş canlısı oydu, o yüzden cevap vereceğini biliyordum. "Güçlü kalmak için genellikle haftada bir kez. Yine de haftada iki kez beslenirsek kendimizi daha iyi hissederiz."

Kız kardeşlerine baktım ve birkaçı başlarıyla onayladı.

Birkaç gündür Blair'den şehvet geldiğini hissediyordum ama bunun sadece onu ne kadar çok istediğimden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim. Kimse bundan etkilendiğini bildirmemişti.

Belki de içine kapanık olduğu için.

Bakışlarını oturduğu yerde buldum. "Acıkmışsın." "Aç mıyım?"

Gözlerimi ona diktim.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sen yemiyorsan ben de yemem."

Ona homurdandım ve o da esnedi. "Vay canına, yorulmaya başladım. Geceyi bitirmek üzereyim."

"Saat akşamın yedisi."

"Geç oldu," diye

kabul etti. "Saçmalık."

"Tamam," dedi tatlı bir sesle, ayağa kalktı ve yumuşak, altın sarısı saçlarından uzun, gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bakışlarım yırtıcı bir şekilde hareketi takip etti ve kendimi toparladığımda, odanın diğer ucuna doğru adım atıyordu.

Aniden ayağa kalktım ama kız kardeşlerinden biri ayağını sandalyemin ayağına taktı ve geri çekti. Bu beni hazırlıksız yakaladı ve oturdum.

"Konuşmamız gerek, pislik herif," dedi Zora kesin bir ifadeyle.

Omzumun üzerinden baktım, dişimi bir kez daha görebilmek için, ama o gitmişti.

"İkinizin arasındaki durum berbat," dedi Zora ve sonunda ona baktım. "Düzeltsunu."

"Düzeltmek derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onun kanından yeterince içmeyi reddettiğiniz sürece kendini aç bırakacak. İğne yaptırmaya devam ediyor. Onu acıktırıyorlar ve o da buna karşı koyuyor," diye açıkladı Clementine. "Blair'le inatlaşmaya çalışmak istemezsin, inan bana. Koridorda çıplak yürümesinin kötü olduğunu düşünüyorsanız, neyle karşı karşıya olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok demektir."

Hatırlatma karşısında burun deliklerim alevlendi. "Ondan içmek hayatı için bir risktir."

"En son denediğinde bütün gün kanaman vardı ve o zaman onu öldürmedin," dedi Izzy sert bir sesle. "Ondan daha ne kadar alabilirdin?"

Çenem düştü. "Onunla pazarlık yapacağım. Haftada iki kez beslemek beni işlevsel tutmaya yetecektir."

En azından şu anda olduğumdan daha iyi çalışıyorum.

Clementine omuz silkerek, "Deneyebilirsin ama Blair haklı olduğunu biliyorsa pazarlık yapmaz," dedi.

"O haklı *değil*."

"Doktorunuz aynı fikirde değil. Bilimsel verilerle tartışmak zor," dedi Izzy.

Burun deliklerim alevlendi. "Onu korumaya çalışıyorum. Ve bu konuda geri kalanınızı da."

"Kız kardeşimizin eşini öldürtmek, herhangi birimizi korumak için boktan bir yol. Özellikle de onu," dedi Zora. "Başta biz de onun planına karşıydık ama doktorunuzla konuştuğunuzda onun haklı olduğunu anlıyorsunuz. Kafanızı kışınızdan çıkarın ve bunu düzeltin."

Kaşlarımı çattım ama tekrar ayağa kalktım. "Onunla konuşacağım."

"Bu bir anlaşma gibi gelmedi kulağa," dedi Clem. "Öyle bir şey değildi."

Kafeteryadan dışarı çıktım, eşimi bulmaya kararlıyım. Artık benim gözetimimde aç kalmayacaktı.

Yatak odasına gittiğimde BLAIR yatağımızda kıvrılmıştı ve gölgesi üzerine indirilmişti. Tenteyi kaldırdım ve bana sinirli bir bakış fırlattı. Saçları ıslaktı ve onu duşta yakalamayı kaçırdığımı fark ettiğimde içimi bir öfke kapladı.

Tekrar.

Aramızdaki mesafe yüzünden sikim acıyordu.

"Hey," dedim, ona açlıktan ölmekle ilgili nutuk çekme dürtüsüne karşı koymaya çalışarak. Yatağın kenarına oturduğumda bakışları temkinliydi. "Konuşmamız gerek."

Gözlerini kapattı. "Senden beslenmiyorum. Konuşacak bir şey yok."

"Başka birinden mi besleniyorsun?" alçaldı, vahşi bir hal aldı.

Eğer vampirlerimden biri eşimi besliyor olsaydı, bir saat bile hayatta kalamazlardı.

"Hayır. Yapamam, hatırladın mı? Öyle mi?"

Dudaklarım tiksintiyle büküldü. "Hayır. Ağzımda olmasını istediğim tek kişi sensin."

"Bu konuda hemfikiriz, başka bir şey olmasa bile." Gözleri hâlâ

kapalıydı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Konuşmak istemiyordu ve fikirlerimden hoşlanmayacaktı ama ona elimden gelen her şeyi sunacaktım.

"Açlıktan ölmene izin veremem," dedim.

"Benim seni zorlayamadığım gibi sen de beni yemeye zorlayamazsın," diye mırıldandı. "Benden aldığın zaman hayatımı riske atmıyorsun."

"Sen de öyle."

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. "Kara'nın teorisi saçmalık." "Gerçeklere dayanan kanıtlarınız varsa bu bir teori değildir."

"Her gün beslenmeme gerek yok," diye karşılık verdim. "Haftada iki kez yeterli. Seni beslemem karşılığında haftada iki kez senden içmeyi kabul edebilirim."

"Tamam."

Göz kırptım. "Tamam mı?"

"Elbette. Senden ayda bir kez beslenmek beni hayatta tutmaya yetiyor, bu yüzden seni haftada iki kez besleyeceğim ve sen de beni ayda bir kez besleyebilirsin."

Dudaklarım hırıltıyla büküldü. "Böyle bir şey ."

"O zaman kalacağız. Benim için sorun değil. İyi bir bayılırim," diye mırıldandı yastığına.

Bir elimi daha saçlarımın arasından geçirdim.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Ekranda Talon'un adı vardı, bu yüzden cevap vermekten kaçamayacağımı biliyordum. "Ne istiyorsun?"

"Kai sonunda kışını Fae aleminden çıkardı. Toplantı bu gece için ayarlandı. Gece yarısı tarafsız bölgede. Sirenini getir." Onay beklemeden telefonu kapattı.

Blair onun konuşmasını duymuş olmalıydı, çünkü çoktan ayağa kalkmıştı. "Kiminle bir toplantı?"

"Liderlerin geri kalanı. Curtis'in saldırısından hemen sonra ayarlamaya çalıştım ama Kai fae diyarındaydı ve halkının sorunlarıyla uğraşıyordu."

"Hiç gittin mi?" diye sordu, merakı artmıştı.

"Hayır, sen de dönmeyeceksin. Hiç kimse fae büyüü ya da bir fae eşı olmadan fae diyarından geri dönemez."

"Lanet olsun." Heyecanı azaldı.

"Bu çıkmazda kalamayız. Bu sağlıklı değil," diye homurdandım. "Yemek yemen gerek. Seni diğer liderlerle dolu bir odaya sokup onların büyüünü bozmana izin veremem. İhtiyacım olan son şey Curtis'in sana dokunmaya çalışması. Onu öldürmekten başka çarem kalmaz ve bu süreçte bir savaş başlatmış olurum."

"Teknik olarak Clem'i istiyor."

"Hiçbirinize sahip olamaz."

"Senden beslenmiyorum, o yüzden burada kalmak zorundayım."

"Bu sefer işe yaramayacak. Bütün toplantı seninle ilgili. Eğer yanımda sen olmadan yeni bir eş iziyle ortaya çıkarsam, şüpheleneceklerdir."

"Pekâlâ. Beni beslemek istiyorsan, tekrar doyana kadar içmen gerekecek," dedi kesin bir ifadeyle.

Gözlerim kısıldı ama dilimin ucuna gelen tepkiyi ısırarak geri çektim. Geri adım atmayaacağını kanıtlamıştı. Bunun gerçekleşmesi için başka bir yol bulmalıydım.

Hemen yanıt vermesem de bakışlarında neredeyse incinmiş gibi görünen bir şey vardı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Ayağa kalktı. "Sen git kan torbalarından iç. Ben Lou'dan beslenirken elini tutacağım. Çiftleşt, bu yüzden cinsel bir şey olmadığını anlayacaksın."

O yatağın etrafından dolaşamadan ben önüne geçtim. "Kesinlikle olmaz. Kan torbalarına dokunmayacağım ve sen de lanet kız kardeşimi öpmeyeceksin."

"Şu anda onu öpmeyi sana tercih ederim," diye karşılık verdi Blair.

Sahiplenme duygusu omurgamdan aşığıya doğru fırladı ve kalçalarını tutarak onu yavaşça geriye, en yakın duvara doğru yürüttüm. Kıcı yüzeyle buluştu.

Bu sahiplenme duygusu, bedeninin benimkine yaptığı hafif baskıyla daha da arttı ve onu tam istediğim yerde kıstırdı. "Sana çok fazla alan bırakıyordum."

"Öyle bir şey yok."

"Sanki yokmuş gibi." Elimini boynunun arkasına doladım ve başparmağımı boğazındaki işaretin üzerinde gezdirdim.

İşaretimle.

"Taşaklarım günlerdir mavi. Senden erken kalkıp seni yakalamaya çalışıyorum."

"Yapmayacaksın."

"Bunu fark etmeye başlıyorum." Başını biraz yana eğdim, o da bana izin verdi. Burnumu boğazına doğru indirerek derin derin içime çektim. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Kara'nın araştırmasını dinlemeye bile istekli değilsin," dedi, sesi biraz daha gerginleşti ve vücudu biraz sertleşti.

Bu olmaz.

Sihrime hafifçe dokunarak, elimi yatarken giydiği büyük boy tişörtün altından geçirdim. Kalçasını yakalamadan önce parmak uçlarım külotunun dantelli eteğinin üzerinden kayd.

Kalçalarını biraz daha açmak için kavrayışımı kullandığımda nefesini içine çekti ama biraz rahatladı.

"Kara'nın araştırması benim içgüdülerime kıyasla önemsiz ve içgüdülerim bu kadar sık beslenmem gerekmediğini söylüyor."

"Hiç denedin mi?"

"Hayır." Başparmağımla kalça kemiğini hafifçe

okşadım. "Pekâlâ, bir anlaşma yapmak ister misin?" diye

sordu.

"Ne teklif ettiğimize bağlı."

Burun delikleri alevlendi. "Haftada beş gün doyana kadar benden içmeyi kabul edersen, haftada bir kez beni beslemene izin veririm."

"Hayır." Ağzımı boynuna doğru indirdim ve dilimi oradaki izimin üzerinde hafifçe gezdirdim.

"Eğer bana bir karşı teklif vermeyecekseniz, toplantınıza yalnız gidebilir ve onların şüpheleriyle başa çıkabilirsiniz."

"Sen bir kere beslersen, ben de haftada üç kere beslerim."

"Hayır. Eğer üç kez beslersen, beni her üç haftada bir besleyebilirsin."

Burun deliklerim alevlendi. "Küçük siren..."

"*Hayır*, Damian."

Adımı söyleme şekli, sırf öfkesini silmek için onunla aynı fikirde olma isteği uyandırdı bende.

"Gün aşırı o zaman," dedim. "Haftada bir beslenme için. Bu adil olur. "Bu sadece bazı haftalar üç kez oluyor," diye belirtti.

Boğazını hafifçe emerek keskin bir nefes almasını sağladım. "Günlerdir büyüünün beni cezbedtiğini hissediyorum, kadın. Haftada bir kez senin için yeterli değil. En az ikiye ihtiyacın var. Muhtemelen üç. Kara'nın saçma standartlarına göre bile benim için gün aşırı, senin için de bir beslenme adil. Özellikle de beni doyana kadar içmeye zorluyorsan. Ben bitmek bilmeyen bir çukurum."

"Beni bu kadar acıktıran içneler. Sanırım şu anda fazladan kanım falan var."

"*Fazladan kan* alamazsın."

"Alabilirmişim gibi geliyor."

Dişlerimin zonklamasına ve başımın ağrımaya başlamasına aldırmadan dilimi boğazında gezdirdim.

Ona ihtiyacım vardı.

Ama bir anlaşma yapana kadar onu ısıramazdım.

"Pazartesi, Çarşamba, Cuma ve Cumartesi," diye karşı çıktı. "Beni haftada bir kez beslemen karşılığında. Eğer iki tane istiyorsan, Salı günleri de beni ısırmak zorundasın."

"İnatçı küçük şey," diye homurdandım, dişlerimin uçlarını boynunun üzerinde gezdirdim, böylece bana karşı titrediğini hissedebiliyordum. "Seni ısırıldığında seni becermeme izin var mı?"

"Benim için ne kadar iyi yaptığına bağlı."

Başparmağımı tekrar boğazındaki o hassas çizginin üzerinde gezdirerek hırladım. "Umarım bu bir meydan okumadır."

"Öyle."

"Pazartesi, Çarşamba, Cuma ve Cumartesi. Bunun seni nasıl etkilediğini görene kadar daha fazlasını kabul etmeyeceğim. Ve eğer daha fazlasına ihtiyacım olmadığını kanıtlayabilirsem, bundan vazgeçmek zorundasın."

"Anlaştık," diye kabul etti.

Önünde diz çöktüm, bir elim hâlâ kalçasındaydı ve göbeğine doğru eğildim. Uyarılmışlığının kokusu o kadar güçlüydü ki, sikimin etrafında bir yumruk gibi hissediyordum.

Burnumun tam orada olması bir erkeği ihtiyaçtan delirtmeye yeterdi.

"Beni ısıracaksın sandım-ohhh." Dilimi külotunun içinden klitorisinin üzerine sürüklediğimde inledi. Parmakları saçlarıma gömüldü ve sikim kot pantolonumun fermuarına karşı savaştı.

Ama Blair'in de benim onun için umutsuz olduğum kadar umutsuz olmasını istedim, *sürekli olarak*.

Öğle yemeği sırasında onu becerirken ofisimde adımı haykırmasını istiyordum.

Gecenin bir yarısı yüzüme oturuyordu çünkü ıslak bir rüyadan uyandığında ağzıma ihtiyacı vardı.

O geceki toplantımıza, salgım kalçalarından aşağı damlarken girdi, böylece odadaki her piç, küçük sirenimin kim olduğunu tam olarak koklayabildi.

aitti.

Bu görüntüyle taşaklarım sıkıştı.

Siktir, evet.

Daha azını kabul etmiyordum.

OceanofPDF.com

fourteen

BLA IR

Damian dizlerimi daha geniş açtığında dizlerim hafifçe sarsıldı.

"Kararsız görünüyorsun, küçük siren," diye mırıldandı. Önümde diz çökmüş olmasına rağmen, onun benim merhametim altında olduğu izlenimine kapılmamıştım. Adam istediğini alacaktı ve eğer gözlerindeki bakış bana bir şey anlatıyorsa, bundan zevk alacaktı.

Ona gücümünden hiçbir şey vermek istemesem de, benden geçmişte olduğundan iki kat daha sık beslenmeyi kabul etmişti. Ve kendini doyurmak için.

Bu bir zaferdi.

...değil ?

Külotumun üzerinden klitorisimi yalayış şekli beynimi pelteye çevirmişti.

Her ne kadar gücümü korumak istesem de, muhtemelen gerçeği çok çabuk anlayacaktı.

"Sadece birkaç erkekle birlikte oldum," diye itiraf ettim. "Hiçbiri bunu yapmadı." Gözleri kısıldı. "Seninle yatmayan erkeklerle mi yattın?"

Başımı salladım.

"Şerefsizler. Sihrinin tadı da hissettirdiği kadar güzel, yani bu onların kaybı." Dilini tekrar külotumun ön kısmında gezdirdi.

Ağırlığımı korumaya çalışırken dizlerim titredi ama Damian bir dizimi omzuna çekti, sonra beni duvardan uzaklaştırdı. Saçlarını tutuşum sıkılaştı ve kıkırdarak diğer dizimi de tutup omzunun üzerinden kaydırıldı.

Göbeğim onun göz hizasındaydı ve yüzüm kızarmıştı.

"Mükemmel." Kelimeleri alçak ve çakıllıydı ve bakışları benimkilerle buluştu. "Dilimle boşalacaksın, küçük siren. Parmaklarımı soktuğumda yine boşalacaksın. Seni ısırıldığında, ilk gün yaptığın gibi elime bineceksin. Anladın mı?"

Başımı sallayacak kadar aklım başımdaydı ama başka bir şey söyleyemeyecek kadar tahrik olmuşum. Kontrolü ele alma şekli beni ıslatmaya yetmişti.

Tek bir hareketle külotumu yere fırlattı ve içimi ona gösterdi. Sonra, ağzı üzerimdeydi.

Kendimden geçmişim.

Saf, dizginlenemez bir coşku.

Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı boşaldım, umutsuzca haykırdım. Söz verdiği gibi, ben zirveden aşağı inerken iki parmağıyla beni doldurdu, hala diliyle beni çalıştırıyordu.

Bu sefer kendimi kaybettiğimde çığlıklarım daha yüksek ve daha çaresizdi. Ama orada durmadı.

Sadece ziyafet
çektı.

Yalama.

Emiyor.

Isırmak.

Dalga geçiyorsun.

Sonsuz gibi geliyordu ve gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Sonunda dişlerini üst uyluğuma batırmadan ve başparmağıyla klitorisimi yavaşça çalıştırmadan önce tekrar ve tekrar boşaldım. Ağzının yoğunluğuna ara vermeme rağmen, büyüü beni daha da yükseğe çıkardı.

Çaresizliğim sonunda beni ele geçirdiğinde başını ittim ve o da kalçamı serbest bıraktı. Bakışlarında memnuniyet vardı ama onunla işim bitmemişti.

Ve eli hâlâ içimdeyken beni tekrar ayağa kaldırdığında fark ettim ki benimle de işi bitmemişti.

"Seni hiç duvara karşı siken oldu mu, küçük siren?" Gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Hayır."

Beni o hastane odasında becermeden önce sadece misyoner tarzı seks yapmıştım.

"Güzel." Boştaki eliyle tişörtümü başımın üzerinden çekerek göğsümü ortaya çıkardı ve memelerimden birini yakalayıp dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, bunlara bayılıyorum."

"Çok küçük olduklarını düşünmüştüm," diye nefes aldım ve kalçalarımın eline karşı sarsılmasına neden olacak kadar sertçe ısırdı.

Onun gürültülü kıkırdaması, yoğun ihtiyacıma rağmen beni gülümsetti. "Şimdiden benim için çaresiz misin?"

"Asla."

"Acele etmemem senin için sorun olmaz o zaman." Meme ucumu acı verici bir yavaşlıkla emdi.

Sabırım taşıtı ve onun için kot pantolonunun düğmelerini açtım.

Güldü, kalçalarımın avucuna doğru yükselmesi için tekrar ısırdı.

"Sana *şimdi* ihtiyacım var," dedim.

"İhtiyacın olanı nasıl elde edeceğini biliyorsun."

Sihrimi kullanmamı istedi.

"İyi denemeydi, ama doymadığını biliyorum."

"Zeki küçük siren." Ağzını boğazıma dayadı ve kot pantolonunu indirmeme yardım etti. Pantolondan çıktığında nihayet sikini elime aldım ve kalın, ipeksi uzunluğunu hissedince bir inilti çıkardım.

"Bunu ağızımda istiyorum," diye nefes aldım, dişleri tekrar boğazıma sürtünürken ve parmaklarını kanalımdan dışarı kaydırırken.

"Üzerimde bu tür bir kontrol kurmak istiyorsan beni hazırlıksız yakalaman gerekecek."

"Ya da sihrimi kullan."

"Bu gece değil. Bu gece, tatlı küçük bedeninin içinde benim serbest bırakmamı giyeceksin."

Sonunda dişlerini gırtlığıma geçirdi, içimi rahatça doldururken ellerimden birini başımın üstünde sabitledi.

Sihrinin ve sikinin beni sarmasıyla neredeyse nefes almayı unutuyordum.

İçerken içime girdi, dişleri geri çekilene kadar beni yavaşça ve derinlemesine duvara yaslayarak becerdi. Sonunda kendimi onun duygularına bıraktım ve *her şeyin* hissi arttı.

Dili beni ısırıldığı yerin üzerinde gezindi ve o kadar sert boşaldım ki çığlık attım.

İçime daha sert bir şekilde girerken, zevkimi sürüklerken ve beni onunkiyle doldururken memnuniyetle hırladı.

Yüksekten aşağı inerken göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı. "Bu inanılmazdı," diye nefes aldım ona karşı.

"Ağızıma çok iyi boşalıyorsun." "Görünüşe göre oral seksi seviyorum."

"Benim için yaratıldığının bir kanıtı daha. Bütün geceyi senin kalçalarının arasında geçirebilirim."

"Öyle hissettim."

Beni kucağına alıp yatağa taşıdı ve telefonunu eline aldı. "Neyse ki çok erken uyumaya çalışmışsın. Toplantıya sadece on beş dakika geç kaldık."

"On beş dakika mı? Daha giyinmedik bile. Ya da temiz. Ve sen simle kaplanmışsın."

Dudakları hınzırca kıvrıldı. "Sanırım duş almak için zaman yok."

"Bunu bilerek yaptın," diye tısladım, sikinden kayarak çıktım. Onu hissetmeyi hemen özlemiştim ama bunu görmezden gelmek zorundaydım.

"Tabii ki yaptım."

Öfkelendim. "Umarım pırıl pırıl olduğun için seninle dalga geçerler. Bu toplantılara ne giyerek gidiyorsun?"

"Giysiler."

Ona ters ters baktım.

Kıkırdadı. "Kıyafet kuralı yok. Ben genelde kot pantolon ve düğmeli bluz . Bane eşofman giyer. Nasıl rahat ediyorsanız öyle giyin."

"Yani beyaz bikinimle mi gitmeliyim?"

Gözleri parlıyordu. "Odadan çıkmana izin vermemi istemiyorsan, elbette."

Kaşlarımı çatarak dolaba girdim ve bir çift külot ile bir sütyen aldım. Kıyafet olarak pek bir şeyim yoktu -aslında hiçbir şeyim yoktu- bu yüzden tek gerçek seçenek kot pantolon ve dar bir tişörttü.

Onları giydim ve Damian arkamdan yaklaşarak ellerini yavaşça belimin kıvrımlarında gezdirdi. "Mükemmel görünüyorsun."

Daha önce giydiği şeyin aynısını giymişti. "Sen de öyle."

Sözlerim biraz isteksizdi. Onun ne kadar iyi göründüğünü itiraf etmekten hoşlanmıyordum, çünkü benim üzerimde ikimizin de bildiğinden daha fazla güce sahip olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Üstümü düzelttikten sonra elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. Asansörle en alt kata indik ve elim onun elinin içinde biraz sıkıştı.

Diğer krallarla tanışmak büyük bir olaydı. Onlar güçlü adamlardı ve isterlerse bana zarar verebilirlerdi. Onlarla karşılaştığımızda güçlü görünmem gerekiyordu, Damian'ın *küçük sireni* gibi değil.

"Orada gerçek bir çiftmişiz gibi davranma. Biz sadece birbirini besleyen ve düzüşen arkadaşlarız," diye uyardım.

"Gerçek çiftlerin aksine..." diye devam etti ve boşluğu benim doldurmamı bekledi.

"Aşık."

"Ah."

"Aynen öyle."

Malikânenin diğer kanatları arasındaki tarafsız binaya açılan koridora yaklaştığımızda şakacılığı azaldı. "Onların yanındayken bana Hale demeni istiyorum," dedi.

"Pekala. Sen de benim adımı kullan."

"Anlaştık. Sorduklarında, onlara hiç kız kardeşin olmadığını söyle," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. "Curtis kaç kişi olduğumuzu biliyor."

"Evet ve geri kalanı da onun doğruyu söylediğini bilecek. Ama dört çiftleşmemiş sirenimiz olduğunu kabul ettiğimiz anda, kendilerinden biri için pazarlığa başlamak isteyeceklerdir. Ve biz pazarlık yapmıyoruz, değil mi?"

"Kesinlikl

e hayır."

"Kesinlikl

e."

"Pekâlâ. Başka bir şey var mı?"

Kapıya varmadan hemen önce durdu. Bakışlarında bir tereddüt vardı ve içinden bir ses beklemem gerektiğini ve ne düşünüyorsa bana söylemeye karar vermesine izin vermem gerektiğini söylüyordu.

Son olarak, "İnsanların bize kral demesine izin vermediğimizi biliyorum ama içten içe hepimiz öyle olduğumuzu biliyoruz. Ve benim işaretimi taşımak seni benim yapar, Blair. Benim kraliçem. Seni aşağılamalarına izin verme. Sana meydan okuduklarında gözlerini kaçırma. Ve lütfen, benden nefret etmiyormuş gibi davranmaya çalış."

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, ona karşı hissettiklerim nefretten uzaklaşmıştı, tabii eğer gerçekten öyle olursa.

İlk gün kulüpte yaptığımız konuşma, ondan gerçekten nefret edemeyeceğimi garanti etmişti. Beni korumuş ve bana yardım etmişti. Beni eşi olmaya zorlamasına yol açsa bile.

Hem zaten ondan nefret etseydim açlıktan ölmezdim. İçimi çektim.

"Gerçek bir çift gibi davranmamızı *istiyorsun*, değil mi?"

Tereddüt etti ama bir an sonra başını eğdi. "Kız kardeşlerimi hayatta tutmanın en iyi yolu bu mu?"

"Sorgusuz sualsiz."

"O zaman buluşma için, biz aşığız."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Aferin kızıma."

"Eğer bunu bana herkesin içinde söylersen, taşaklarını tekmelerim ve yere yığıldığında gülümserim."

Gümbür gümbür bir kahkaha attı, elimi tekrar yakaladı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Kahretsin, çok eğlenelisin."

"Şimdilik."

Bana attığı sırtış yakıcıydı. Ben de kendi gülümsememe karşı koyamadım.

Toplantıya karmakarışık saçlar ve buruşuk kıyafetlerle, olduğumuz gibi kokarak ve eşit derecede simle tozlanmış olarak girdiğimizde, neden geç kaldığımıza dair hiçbir soru yoktu.

Toplantının yapıldığı oda, daire şeklinde dizilmiş beş kanep ve aralarında devasa bir sehpanın bulunduğı büyük bir salondan ibaretti. Odaanın yan tarafında bir kitaplık ve dağınlık hissinin önlemek için devasa alanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç büyük dekoratif sandalye vardı.

Odada şimdiden dört adam vardı. Hepsini de iriydi ve hepsi de muhteşimdi.

Curtis bile.

Yemin ederim, o odada her tür kadın için bir erkek vardı.

Curtis uzun boylu, bronz tenli ve kıvrık beyaz-sarı saçlıydı. Onu tanımadan önce, muhtemelen grubun en çekicisiydi. Kurt adamlarda gerçekten çok seksi olan dünyevi bir şeyler vardı.

O anda Curtis kanepelerden birine yayılmıştı, çenesi öfkeyle sıkılmıştı ve bakışları bana sabitlenmişti.

Liderlerin resimlerine hiç yakından bakmamıştım, bu yüzden Damian'ı gece kulübünde tanıyamadım, ama farklı türdeki büyümlü varlıklar kendilerini farklı taşıyorlardı. Bu, geçmişte gördüğüm resimlerle ilgili zayıf anılarımla birlikte onları ayırt etmemi kolaylaştırdı.

"İşimiz bitene kadar dişini becermek için bekleyemedin mi?" diye takıldı adamlardan biri.

Konuşanın fae lideri Kai olduğundan oldukça emindim. Açık tenliydi, sarı saçları yüzüne dökülmüştü ve başka bir koltuğun kol dayanağına yaslanmıştı.

İçimden bir ses, adamların hangi kanepenin hangi krala ait olduğunu bildiklerini söylüyordu, bunu gösteren hiçbir işaret olmasa bile.

Curtis, "O benim kadınıml olmalı," diye homurdandı.

"İkisinde de kalıcı eş izleri var, bunu nasıl kanıtlayacağınızı bilmiyorum," dedi adamlardan biri. Hepsini canavar gibiydi ama

Özellikle o tank gibi inşa edilmişti.

En geniş omuzlara, en büyük kaslara ve yüzünde en sert çizgilere sahipti. Güneşten bronzlaşmış teni ve dalgalı saçları buna tezat oluşturuyordu, bu yüzden onun hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Yine de sadece fiziği bile onun canavarların lideri olduğunu söylemeye yetiyordu. Bane.

Kendi kanepesinde rahatça oturuyordu, kollarını kanepenin arkasına sarkıtmıştı.

Damian elimi bıraktı ve elini sırtımın alt kısmına koyarak beni girdiğimiz kapıya en yakın kanepeye doğru götürdü. Yürürken beni tanıştırdı.

"Millet, bu benim kan arkadaşım Blair. Blair, Curt'le tanışma talihsizliğini çoktan yaşadın. Bu Kai," diyerek adını doğru tahmin ettiğim sarışın adamı işaret etti. "Bu Bane," dalgalı saçlı adamı işaret etti, demek ki bu konuda da haklıydım, "Ve bu da Talon."

Talon neredeyse Bane kadar iriydi, açık kahverengi teni ve dağınık bukleler halinde elmacık kemiklerine düşen siyah saçları vardı. Koltuğunun arkasında durmuş, koltuğun arkasını sıkıca kavramıştı. "Kaç tane kız kardeşi var?"

Kanepeye oturduğumuzda Damian, "Onun bir sesi var, Talon," dedi.

"Benim hiç kız kardeşim yok. Baklam yaklaşık on yıl önce öldürüldü," diye açıkladım.

Yarı yarıya
doğruydı.

Talon kaşlarını
çattı.

Curtis hırladı. "Çiftleşmemiş dört kız kardeşi olduğunu çok iyi biliyorsun. Geri kalanımızla paylaşmaya yetecek kadar. İçlerinden biri benim işaretimi taşıyor."

Kai, "Eğer boğazında sihirli bir şekilde seni ona götüren işaretin olan dişiyi gerçekten *kaybetmeyi* başardıysan, bence özgürlüğünü hak ediyor," dedi. "Buraya gerçekten ne konuşmaya geldik?"

Damian basitçe, "Curt'ün kan arkadaşımın evinde bir kurt pususu kurarak vampirlere savaş açmaya kalkışması," dedi.

Diğer üç adamın bakışları Curtis'e kaydı. Kai eğlenmiş görünüyordu.

Talon endişeli görünüyordu.

Bane kızgın görünüyordu.

"Senin dişini almaya çalışmıyordum. *Benimkini* istiyordum."

"Güvenlik kamerası görüntüleri olay yerindeki kadınlardan Blair dışında hiçbirinin boynunda bant olmadığını kanıtlıyor." Damian bir süre telefonunda bir şeyler yazdı ve bana biz Malikâneye taşınmadan önce orada olmadığı kesin olan bir güvenlik kamerasından oldukça net bir görüntü gösterdi. Diğer adamların telefonlarındaki bildirimlerin çınlaması ve vızıldaması bana hepsinin bunu bir mesaj olarak aldığını söyledi.

Hepsi cihazlarını çıkardı ve resme baktı. "Ve bu kadınlar onun üç kız kardeşi mi?" Kai kuru bir sesle sordu.

Curtis, "Evet," diye onayladı, aynı anda Damian, "Hayır, onlar benim üç vampirim," dedi.

Bane, "Her kimlerse, açıkça görülüyor ki eş işaretleri yok," dedi. "Bu da onlara saldırmayı bir savaş eylemi haline getiriyor."

Curtis'e baktı. Kai de baktı.

Talon ekranı yakından inceliyordu. Benim rahatım için biraz *fazla* yakından.

Curtis, "Ben savaş istemiyorum," diye homurdandı. "İstiyorum-"

"Eğer o kadın üzerinde bir hakkın olsaydı, Hale gibi senin de boynunda bir bant olurdu. Özür dile ya da bizimle birlikte savaşa gir," dedi Talon, dikkati hâlâ telefonunun ekranındaydı.

Curtis'in yüzü kıpkırmızı oldu. Öfkeyle ayağa kalktı. "Dişimi geri alacağım."

Bane hırladı, sesi kurdunkinden çok daha tehditkârdı.

Curt'ün kırmızı yüzü biraz morardı. "Ama bunu yapana kadar, kan arkadaşınıza saldırdığım için özür dilerim."

Damian yumuşak bir sesle, "Dövüşten sonra yaraları iyileştirmek için on şişe kan takviyesi kullanıldı," dedi. "Bunların yanı sıra kurtlarınızın yok ettiği eşimin iş ekipmanlarını ve kişisel eşyalarını da yenilemek için ödeme yapacaksınız."

"On tane bile yoktu-"

"Bu gerçekten savaşmaya değer mi Curt?" Kai sordu.

"Peki," diye ısırdı Curtis. "Onları gönderteceğim."

"*Parayı* göndereceksiniz," diye düzeltti Damian. "Şu anda sizin adamlarınız tarafından gönderilen uyuşturuculara güvenmek için bir nedenimiz yok."

Curtis hırladı, "Yarın gün sonuna kadar parayı alacaksın. Ben de Clementine'i geri alacağım."

Odadan çıkıp gitti ve sözlerinin gülünçlüğüne rağmen, ben biraz endişeliydi.

Havlaması önemli olmayabilirdi ama ısırığı tehlikeliydi. Çok fazla kurt adam vardı. Canavarlardan ya da ejderhalardan çok daha fazla. Vampirlerle eşit sayıdaydılar ama kimse kaç tane fae olduğunu bilmiyordu.

"Kız kardeşlerinden birinin adı küçük portakallardan mı geliyor?" Kai kaşlarını kaldırmış bana bakarak sordu.

"Benim hiç kız kardeşim yok," diye

hatırlattım ona. Dudakları yukarı doğru

kıvrıldı. "Doğru."

"Bir sirene ihtiyacım var," dedi Talon, sonunda telefon ekranından başını kaldırıp doğrudan bana bakarak. "Siyah saçlı olanı alacağım. İşim bittiğinde onu geri verebilirim."

"Fazladan çiftleşmemiş sirenlerimiz olsaydı, ki yok, *onları* gerçekten *ödünç* vereceğimizi düşünüyor musun?" Damian çizdi.

Talon bize hırlayamadan Bane araya girdi. "Eğer gerçek bir ihtiyacınız ve teklifiniz varsa, bunu yazıp Hale'in ofisine gönderebilirsiniz."

Talon kaşlarını çatı. "Bu konuda hiçbir şey yapmayacağını bildiğim halde *evrak işleriyle* vakit kaybetmeyeceğim. Bana lanet olası bir siren lazım."

Kai sonunda kolçaktan kaydı ve oturdu. "Eğer bir sorunun varsa, bize ne olduğunu söyle, biz de yardım etmek için ne yapabileceğimize bakalım."

Talon bir an tereddüt etti, sonra nihayet başını salladı. Başka bir şey söylemeden, Curtis'in yaptığı gibi odadan çıktı.

İçimden bir ses bunun siren *ödünç alma* isteğiyle ilgili duyacağımız son şey olmadığını söylüyordu ve sinirlerim gerilmişti. Kız kardeşlerimi daha dikkatli olmaları konusunda uyarmalıydım... ama zaten delicesine temkinliydim. Daha fazla dikkatli *olabileceğimizden* emin değildim.

"Bu biraz ürkütücü," dedi Kai. "Çiftleşmemiş dört sireni korumaya çalışan piç olmadığıma sevindim."

"Şaka yapmıyorum," diye gürlledi Bane. "Dişilerimi korumakta yeterince zorlanıyorum."

Dişi canavarlar nadirdi, bu yüzden bildiğim kadarıyla hepsi Malikânenin onun kanadında kalıyordu. İyi bir adam olarak bilinmezdi ama canavarlar kadınlarını acımasızca korurlardı.

Yine de insanlara kıyasla *hepimiz* birer canavardık.

Damian, "Eğer onları koruyor olsaydım, sanırım kendim için işleri kolaylaştırmak amacıyla onları güvende kalmaya ikna etmek için gerçekten harika bir havuz inşa ederdim," dedi.

Elimin tersiyle göğsüne vurdum, o da sırtı. "Kana susamışlık olmadan hayat nasıl?" Kai sordu.

"Kurtlar dışında gerçekten huzurlu."

"Bu konuda desteğe ihtiyacınız olursa bize haber verin. Gerekirse, savaş resmen ilan edilmeden önce bile müdahale edeceğimizi biliyorsunuz."

"Bunu aklımda tutacağım ama benim de aklımda bir şey var. Fae diyarı nasıl?"

Kai yüzünü buruşturdu. "Harika değil. Başka bir güneş tutulmasından geçiyoruz. Bunu neyin tetiklediğini anlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Damian kalçamı hafifçe sıktı ve kolunun belime dolandığını fark ettim. "Fae alemi tutulduğunda, en hayvani hallerine indirgenirler. Çok fazla yıkım olur. Ölüm de."

Kai, "Dünya tarafındaki fae'ler bile etkilerin daha zayıf bir versiyonunu hissedebilir," diye ekledi ve bunu bana açıklamalarını takdir ettim. "Kontrol edilemeyen şehvet ve şiddet bu alemdeki en yaygın belirtilerdir."

"Ve sizce buna bir şey mi sebep oluyor?" "Teorik olarak. Eskiden hiç bu kadar sık olmazdı." "Hmm."

"Boktan bir durum ama üstesinden geleceğiz," dedi Kai. "Canavarlar nasıl?"

"Sağlam." Bane başını salladı. "Uzun zamandır olmadığımız kadar iyi bir yerdeyiz ama bu her an serseri bir iblisin her şeyi mahvedemeyeceği anlamına gelmiyor."

Canavarların doğası çok karışıktı.

Onlar jokerdi ve bununla uğraşmak zorunda kalmadığım için gerçekten çok mutluydum.

Adamlar sohbete devam ettiler. Çoğunlukla kendi insanları hakkında konuşsalar da, ara sıra bana nasıl büyüdüğümle ilgili sorular sordular. Kız kardeşlerimi işin içine katmadan cevap verdim ve hepsinin gözlerindeki onayı görebiliyordum.

Özellikle Damian'ın.

Ayrıldığımızda çok yorulmuştum... ve eve gitmeye hazırdım.

Garip bir şekilde, vampir kralla paylaştığım oda haline gelmişti.

OceanofPDF.com



Eve dönerken Damian yatağımızda aramızdaki yastıktan kurtulmayı teklif etti ama ben bunu . Reddetmeme şaşırılmış görünmüyordu.

Ertesi gün Çarşambaydı, yani benden tekrar beslenmesi gerekiyordu ama yapacağını sanmıyordum. Bir gece önce beslendiğini düşünürsek, bu seferlik serbest bırakılmayı hak ettiğini düşündüm.

Aramızdaki değişim göz önüne alındığında onun yanında nasıl davranacağımdan emin , bu yüzden eskiden olduğu gibi erkenden uyandım. Uzun bir yüzmeden sonra kahvaltıda kız kardeşlerime katılmak için aşağı indim. Açlığım sihrimi her yere yaymaya zorlamadan, vampirlerle savaşmak ya da endişelenmek zorunda kalmadan tekrar etkileşime girebilirdim.

Belirsizliğim olmasa bile bu güzeldi.

Kahvaltı siparişimi verdim ve Zora'nın yanına oturdum. Anlayabildiğim kadarıyla henüz uyanık ve hareket halinde olan tek kişi oydu ama bu beni şaşırtmadı. Her zaman ilk uyanan o olurdu ve herkes için kahvaltı hazırlardı.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde yeni ekipmanlarımız geldiği için çevrimiçi mağazalarımızı yeniden açtık, bu yüzden oldukça meşgul kaldık, bu da güzeldi.

Ama dükkânlara ya da o gün üzerinde çalışmam gereken şeylere odaklanamıyordum.

Bir gece önce yaptığım her şey zihnimde dönüp duruyor ve beni uyanık tutuyordu.

Damian'ın ağzının kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini her düşündüğümde kalbim mantıksız bir şekilde hızlı atıyordu.

Telefonum çalarken Zora, "Neşeli görünüyorsun," dedi.

Gülümsememi bastırarak cihazı görmezden geldim. "Dün gece bazı şeyleri çözdük." İç çekti. "Yani gerçekten burada mı kalacak?"

"Mmhm. Bundan kurtulmak yok." Boynumdaki banda hafifçe vurdum ve başını sallamadan önce bir süre inceledi.

"Ondan bu kadar nefret etmemeye çalışacağım."

Dudaklarım kıvrıldı. "O muhteşem havuz seni ona karşı yumuşatmamış gibi davranmaya çalışma."

"Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim," diye yemin etti, ancak bakışlarında bir parça mizah .

Ona olan anlık nefreti, onu düzenli olarak kanımı içmeye zorlama planımı açıkladığım zaman azalmıştı. Kazara insanları öldürmemek için uzun süredir açlık çektiğini öğrenmek onu kız kardeşlerimin gözünde insanlaştırdı sanırım.

Hâlâ vampirlerle tam olarak bütünleşememişlerdi ama deniyorlardı. Ve bunu takdir ettim.

Telefonum tekrar çaldı ve sonunda ekranı görebilmek için ters çevirdim.

DAMIAN

?

Dişlerimi sana geçirmek isteyerek uyandım, küçük siren.

Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Benim vücudum da ısındı.

Zora her zamanki gibi meraklı bir şekilde omzumun üzerinden metinleri okudu.

Üçüncü mesaj geldiğinde hâlâ okumaya devam ediyordu.

DAMIAN

Taht odasındaki sözümü hatırlıyor musun? Benden bu şekilde saklandığın her seferde bunun geçerli olmasının adil olduğunu düşünüyorum.

Heyecandan karnım gerildi. "Ne vaat etti?" diye sordu.

"İsteddiği zaman beni ısıracağını söyledi." Kızın kaşları kalktı.

"Bunu bir oyuna dönüştürüyor," dedim ayağa kalkarak. "Saklanacak bir yer bulmalıyım. Benim için yemeğime göz kulak olur musun? Muhtemelen ondan önce dönmeyeceğim-"

Onu görmeden önce adamın varlığını *hissettim*.

Elleri belimde, kırım masanın kenarıyla buluşana kadar beni geriye doğru götürmeden bir kalp atışı önce bakışlarım odanın öbür ucundaki bakışlarıyla buluştu. Dişlerini boğazıma geçirdi ve onun büyüyle içime dolan şehvetle savaşıırken çaresizce düğmeli gömleğinin yakasını kavradım.

Bir gün önce beslendikten sonra beni ısırığında çok daha güçlüydü.

Büyüsünü görmezden gelmek neredeyse imkansızdı.

"Siktir git," diye nefes aldım ve gömleğini daha da kavradım. Odanın dört bir yanındaki gözler üzerimizdeydi.

Vampirlere toplum içindeyken özel odalar sağlanmasının bir nedeni vardı. Birinin beslenmesini izlemek kesinlikle diğer insanların yırtıcı içgüdülerini tetikleyebilirdi. Onun beni ısırıldığını görmek başkalarını da aynı şeyi yapmaya itebilirdi.

Ancak güç seviyesi göz önüne alındığında, kimsenin kontrolünü bu seviyede kaybedeceğini düşünmemiştim.

Umarım.

Eller ve ayak parmakları apraz.

Dişlerini nihayet geri çektiği bir önceki geceki kadar uzun süre benden imedi.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, onunkine bastırıyordu. "Herkes

bize bakıyor, ha?" Fısıldadım.

"Evet," dedi Zora yanımdan. Hâlâ oturuyordu, yayılmıştı ama gözlerinde beni gülümseten parlak bir şey vardı.

Tam da Damian'ın yeni başlattığı türden bir oyunu sevecek türden kadındı.

Ve bu bir oyundu. Çünkü az önce lanet olası yemek odasının ortasında benden içki içmişti ve bunu kolay kolay yanına bırakmayacaktım.

"Günaydın, küçük siren," dedi Damian, gözleri parlak ve bakışları muzafferdi. "Beni tekrar uyandırmadan yatağımdan ayrılma."

"*Senin yatağın mı?*" En ufak bir alınganlık göstermemiş olmama

rağmen dudaklarımı bktm. Çok heyecanlıydım.

"Bizim yatağımız," diye düzeltti kendini, sonunda bir adım geri çekildi ve benimkinin diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

Yemeğimiz tam ben tekrar yerime otururken geldi ve Damian da kendi kahvaltı siparişini verdi. Eli masanın altından kalçama indi ve aptal glmsememi saklamak için dudağımı ısırdım.

Telefonum tekrar çaldı ve ekrana baktığımda homurdandım.

Vamp Manor Homies sohbeti patlıyordu ama açmaya zahmet etmedim. Daha ok *Big Daddy Hale* ve *Big Mama B* saçmalığı olurdu.

Dokunduğum mesajlar bunlar değildi.

Kara ve Lou ile konuşmamı başlatırken Zora yine omzumun üzerinden okudu.

KARA

Görünüşe göre Aç Vampiri Doyurma Operasyonu büyük bir başarıya ulaştı

Victoryyy

LOU

Çok sağlıklı görünüyor, Blair.

Sen benim yeni favori kardeşimsin
<3

Zora homurdandı ve Damian okumadan önce mesajları ekrandan kaydardım.

Bu yüzden telefonumu elimden aldı ve mesajları açmak için kodu kendisi yazdı.

"Şifremi sana kim söyledi?" Ben sordum.

"Bir günde yazdığını gördüm. Sinsi değilsin," dedi, Kara ve Lou ile olan mesajlarımı gözden geçirdi ve bunu yaparken başını salladı. "Onları didik didik etmeliyim."

"Ama yapmayacaksın." Sonunda yemeğe başlarken gerçek bir zarar veremeyeceğini düşünerek telefonumu almasına izin verdim.

Bir dakika sonra geri verdi ve Zora ona "Curtis'in durumuyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sorarken sandalyesinde dinleniyordu.

"Somut bir şey yok. Yardım edebilecek eski bir arkadaşımın temasa geçmeye çalışıyorum ama henüz bana geri dönmedi. Curtis hâlâ Clementine'ı istiyor ama diğer liderler bizim tarafımızda. Kamuoyu önünde ve politik olarak onu geri almak için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Ama..." Zora dürttü.

"Ama adamlarımız Malikane'nin bizim kanadındaki arazide onun vazgeçtiğini düşünmek için çok fazla kurdunu buldu. Saldırmak için fırsat kolluyor. Önce biz ona karşı harekete geçmeliyiz."

"Dün kesinlikle pes edecek gibi görünmüyordu," diye katıldım.

Zora ne demek istediğimi sordu, ben de ona diğer liderlerle yaptığım toplantının özetini anlattım.

Biz kahvaltıyı bitirirken, Clementine sonunda odaya girdi, gözleri kan çanağına dönmüştü ama gülümsüyordu. Zora'nın yanındaki koltuğa oturdu ve eğildi.

"Şimdi de yemekhanedeki insanları mı yiyoruz?" diye dalga geçerek Homies grubundan birinin gönderdiği bir fotoğrafı gösterdi.

Damian fotoğrafa bakarak, "Eğer odadaki en güçlü vampir bizsek, öyleyiz," dedi. Biraz sinirli görünüyordu ama grup konuşmasından ya da onu yöneten kişiden hoşlanmadığını biliyordum.

O hoşlanmasa da ben bile bunun Vampir Malikânesi'ndeki havayı değiştirdiğini fark etmiştim. İnsanlar dedikodu yaptıklarını saklamadan konuşabiliyordu ve bu da herkesin daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Big Daddy Hale çok saygılı bir isim değildi ama orada yaşayan herkesin ona saygı duyduğu çok açıktı.

"Ya odadaki en güçlü siren sensen?" Zora karşı çıktı.

Damian omuz silkerek, "Bunu kanıtlamak için bir yolunuz olmalı," dedi. "Ve içimden bir ses üst sıralar için birbirinizle dövüşmeyeceğinizi söylüyor."

Zora bunu düşünüyormuş gibi bize baktı, ben de . Clementine güldü.

Damian'ın yemeği geldi ve Clem aç gözlerle yemeğe baktı.

Adam bunu fark etti ve bir süre sonra masanın diğer tarafına itti. "Ben seninkini alayım."

"Blair seni piyasadan çekmemiş olsaydı, bunun için seninle kesinlikle çiftleşirdim," diye söz verdi ve hemen yemeği kesti.

Gözlerimi devirdim ve Zora homurdandı.

Zora, Clem'e liderlerle görüşmemi anlatırken Damian'ın eli kalçamda oyalandı.

Biraz dinledim ama çoğunlukla, sabahımızın nasıl gittiği konusunda kendimi çok iyi hissetmeme izin vermemek için cehennem gibi savaşımaya odaklandım.

Vampirime karşı duygular beslemeyecektim.

Ertesi gün Damian'la uyanmak düşündüğüm kadar tuhaf değildi. Aslında güzeldi.

...Özellikle de beni yatakta biraz daha tutmak için üzerime indiğinde.

Birlikte kahvaltıya indiğimizde, karşılık vermeme izin vermeden bana yaşattığı orgazmların etkisiyle hâlâ sersemlemiştim.

Ondan sonraki gün başka bir beslenme günüydü.

Oyunumuza devam etmek için tekrar erken kalkmayı düşündüm ama beklemeye ve konuyu açıp açmayacağını görmeye karar verdim. Çünkü eğer dilini tekrar üzerimde gezdirdikten sonra beni ısırmayı teklif ederse, oyunu anında bıraktırdım.

O sabah yine yatağımızda beni yedi ama dişleri ortaya çıkmadı.

Ve beni diş eksikliği yüzünden hayal kırıklığına uğratmayacak kadar çok kez indirdi.

Kahvaltı ettikten sonra ayrı ayrı çalışabilmek için tekrar yollarımızı ayırdık. Aklıma bir fikir geldi ve gün boyunca kız kardeşlerimle evrimii mağaza işlerimizi hallederken sırtımama engel olamadım.

Fark ettiler ve onlara planımı anlattığımda çeşitli eğlenme tepkileri verdiler.

Hiçbiri benim kadar heyecanlı değildi ama bu beni rahatsız etmedi. Büyük, muhteşem bir vampirle kafa kafaya gidenler onlar değildi.

O gece her zamanki gibi Damian'la yemek yedikten sonra ona biraz daha işim olduğunu söyledim. Gözleri kısıldı ama kız kardeşlerimle bana internet mağazasındaki işlerimiz için verilen odaya doğru geri dönerken beni durdurmaya çalışmadı.

Yatmaya gittiğinde odamızda olmazsam beni avlayacağına söz vermişti ve ben de bunu kesinlikle kullanacaktım.

Onun görüş alanından çıkar çıkmaz çalışma odamızın aksi istikametine yöneldim ve doğruca havuza doğru koşmaya başladım.

Yüzten birkaç vampir vardı ama bu benim işime yarayacaktı.

Tüm giysilerimi çıkardım -çağrılara ve ıslıklara aldırmadan- ve seslendim, "Eğer biri Hale'e beni bulmadan önce nerede olduğumu söylerse, iç çamaşırlarımı odanıza saklar ve onu üzerinize salarım."

Sırıtmalar ve kahkahalar bu sözü takip etti.

Onları tek tek tanıımıyordum ama Damian beni kendisi bulana kadar bunu gizli tutacaklarına güveniyordum. Geçen sabah biri Zora'ya anlatırken kulak misafiri olduktan sonra oyunumuzla ilgili mesajlar çoktan yayılmıştı.

Daldım, havuzun dibine kadar yüzdüm ve kendimi yüzeyden olabildiğince uzakta küçük bir koya sıkıştırdım. Damian'ın nefesini dibe inecek kadar uzun süre tutabileceğini biliyordum ama beni hemen görmezse oyunu tamamen kazanabilirdim.

Eğer gerçekten bir kazanan varsa.

Kimse kazanmadıysa bu bir oyun muydu?

Umurumda olmadığına karar verdim. Ne

olursa olsun eğleneliydi. Havuzda rahatladım

ve bekledim.

Zaman geçtikçe heyecanım daha da arttı.

Sonunda tanıdık bir çift kalın kol ve bir çift elektrik mavisi göz gördüğümde iki ya da üç saat geçmiş olmalıydı.

Damian da en az benim kadar çıplaktı.

Piç kurusu havuzu temizlemiş olmalı. Farkına varınca sırtımdan edemedim.

Koyuma doğru hamle yaptı ve son anda ben de ateş ettim.

Beni bir dakika boyunca kovaladı ama hava almak için yüzeye geri dönmek zorunda kalınca içime işledi.

Adam çok öfkelenecekti.

Gülümsemem daha da genişledi.

Suyun yüzeyini izledim ve tekrar daldığını görmeyince kaşlarımı çattım. Bir sebepten dolayı gerçekten havuzdan çıkmıştı.

Gözlerim yüzeyi takip etti.

Başka bir giriş olduğunu fark ettiğimde tam bir dakika geçmişti. Ana bölüme bir tünelle bağlanan devasa bir kaya duvarının diğer tarafındaydı. Oradan geçebilirdi ve-

Beni arkamdan yakaladığında suyun içinde çığlık attım, beni yüzeye taşıırken muzaffer kahkahası kulaklarıma kadar geliyordu. Dişlerini boğazıma geçirdiğinde, bir eli arkamdaki çıkıntıda, diğeri de kalçalarımından birini kavradığında suyu zar zor yarmıştık. Beni açtı ve içerken içime girdi.

Beni havuzun içinde becerirken, benim için yeni hisleri hayata geçirirken, hayatım için onun omuzlarına tutundum.

Su mutluluk vericiydi.

Ve Damian sekste gerçekten çok iyiydi.

Dişlerini geri çektiğinde ve benimle kontrolünü kaybettiğinde, beni zevkiyle doldurduğunda sert bir şekilde boşalıyordum.

Toparlanırken çıplak göğsüm onunkine doğru inip kalktı ve ilk kez toplum içinde soyunmam konusunda bana nasihat etmedi.

Sadece beni öptü.

Ve beni tekrar becerdi, daha yavaş ve daha tatlı, dili benimkiyle birlikte hareket ederken.

Gerçeküstüydü.

Ve çok, çok iyi.

Tekrar bir araya geldiğimizde yüzümü boynuna yasladım, o da bana sarıldı. Eli sırtımda yavaşça hareket etti ve bunun ne kadar harika bir his olduğunu düşünerek iç çektim.

"Soyunduğum için bana bağırmayacaksın değil mi?" Paylaştığımız anların samimiyetinden sonra sesimi yumuşatarak alay ettim.

Suda seks kesinlikle yeni bir favoriydi.

"Hayır. Sen ne zaman yaparsan ben de o zaman çıplak dolaşmaya

başlarım diye düşündüm." Gözlerim boynuna doğru açıldı. "Ne?"

"Soyunduğunda mesajlar aldığımı biliyorsun, değil mi? Pislğin teki olabilirim ama iyi bir liderim. Adamlarım bu pislğı bana rapor eder."

"Sanırım bu mantıklı..."

"Yani, bir dahaki sefere arkadaşımın soyunduğuna dair bir mesaj aldığımda, nerede olursam olayım kıyafetlerimi bırakacağım, böylece ikimiz de çıplak dolaşabileceğiz."

Gözlerim daha da açıldı.

Damian'ın yemek odasında soyunduğunu, Missy'nin ve bu iri, seksi piçi arzulayan diğer herkesin ağzının sulandığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Biraz hırlamaktan kendimi alamadım. "Hayır."

"Hayır mı?" Şaşırmış gibi yaptı. "Çıplaklığı seviyorsun, küçük siren."

"Benden başka kimsenin önünde soyunmayacaksın," diye homurdandım.

"Çıplak yüzmeyi bırakacağım."

"Hâlâ çıplak yüzebilirsin," dedi saçlarımla hafifçe oynayarak. "Senin için havuzu temizledikten sonra ve burada benden başka kimse yokken."

"Bu adil, sanırım." "Sonunda

mantıklı düşünüyor."

Karnına dirsek , o da güldü ve hâlâ içimde gömülü olan siki sarsıldı.

"Oyunumuzu seviyorsun, değil mi?" diye sordu bana, sesi neşeliydi. "bittiğinde hoşlanmamak çok zor. *Zora* vurgu yapıyorum."

Sırıttı, kalçalarını itti ve bir iniltiyi ısırmamı sağladı. "Biraz daha tadını çıkaralım derdim ama bu akşam burada bir film gecesi olması gerekiyor. Başlama saatini ertelettirdim bile, ama muhtemelen dışarıda sinirleniyorlardır."

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin, fark etmemiştim."

"Teşekkür olarak bir tur içki . Umurlarında olmaz."

Sudan çıkıp kıyafetlerimizi giydikten sonra herkesi içeri almak için en yakın kapıyı açtık.

Hepsi arkadaş canlısıydı ve odaya girdiklerinde normal bir şekilde sohbet ediyorlardı. Grup beklediğimden çok daha büyüktü.

"Bu geceyi devralmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi içerideki son adam sırtarak. Önce Damian'la konuştuğunu sandım ama bir dakika sonra benimle konuştuğunu fark ettim. "Bir an için onay alamayacağımızdan endişelendim."

"Hale'e teşekkür etmelisin." Hafifçe göğsünü okşadım. "Bu onun havuzu."

Adam homurdandı. "Onu besleyen sensin, ona ait olan her şeyi talep edebilirsin. Onu taşaklarından yakaladın, Blair." Havuza doğru koşup suya dalmadan önce Damian'ın koluna bir şaplak attı.

"Selam muhabbet kuşları," diye seslendi bir kadın havuzdan. Ona baktığımda, ilk kez yüzmeye gittiğimde tanıştığım kadın olduğunu fark ettim. Missy'nin kız kardeşi. Roscoe'yla çıkan kadın. "Mayolarınızı giyin ve bize katılın! Film yirmi dakika sonra başlıyor, içkileri dağıttıktan sonra!"

"Bunu düşüneceğiz," diye karşılık verdim, kullandığı unvan beni sinirlendirmişti.

Biz *aşk kuşu* değildik.

Biz sadece birbirini besleyen iki kişiydik. Ve düzüşen.

Ve bir odayı paylaştık.

Ve bir eş bağı vardı.

Ama bu, işin içinde duygular olduğu anlamına gelmiyordu.

Damian elimi tuttu ve beni koridorda odamıza çıkan asansöre doğru götürdü.

Asansör bizi yukarı taşıırken beni göğsüne bastırdı ve çenesini başıma yasladı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Film gecesine gitmek ister misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

Sessizdi ve bunu düşündüğu hissine kapıldım.

Sonunda, "Kız kardeşlerinin hiç eş alacağını düşünüyor musun?"

dedi. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Bunu hiç düşünmedim."

"şu anda Malikâne dışında kimseyle görüşemezler ama Curtis'le barışmanın bir yolunu bulduktan sonra istedikleri gibi gelip gitmekte özgür olacaklar. Elbette yine de dikkatli olmaları gerekecek ama sürekli burada kalacaklarını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım onları koruyan vampirler varken toplumun geri kalanıyla etkileşime girebilirlerse, birkaçının sonunda aşık olacağını görebiliyorum. Izzy'nin şimdiden Malikâne'den çıkmak için can attığını biliyorum, yani... evet. Bence eninde sonunda eş alacaklar, sadece koruma için bile olsa."

"Bu olduğunda, burada arkadaşların varsa daha kolay bir zaman geçirirsin. Çünkü gitmene izin vermeyeceğim." Kolu belime dolanmıştı, rahat tutuşu sesindeki kesinliğin tam tersiydi.

"Sanırım," diye itiraf ettim.

Lou ve Kara ile zaten arkadaştım ama ikisinin de başka arkadaşları vardı. Damian dışında yemek paylaşacak insanlara ihtiyacım . Yüzecek insanlar

zaman zaman.

"O zaman bence film gecesine gitmeliyiz," dedi. "Bunun için iyi bir başlangıç olabilir."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Birkaç vampirle arkadaş olacağım."

"Sende zaten bir tane var." Burnuyla boğazımın yan tarafını dürttü. "Lou?"

Asansörün gelişiyle birlikte alay ettim.

Ayaklarımı yerden kesip beni yatağa götürdü ve sırf beni güldürmek için şiltenin üzerine fırlattı.

"Mayonu seçiyorum," dedi dolaba doğru yürürken.

"Pembe bikiniyi seç." Sahip olduğum en dar olanıydı, gerçi birkaç kız kardeşimde çok daha dar olanları vardı.

"Yaksam daha iyi olur," diye karşılık

verdi. Sırıtmama engel olamadım.

Damian mayomu seçerken ben de kız kardeşlerime bir mesaj göndererek ilgilenirlerse diye film gecesinden haberdar ettim. İşim bittiğinde telefonumu yatağımızın üzerine attım ve birkaç arkadaş edinmek için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Hayatımı iyi ya da kötü Vampir Malikanesi'nde geçirecektim, bu yüzden biraz daha iyi hale getirmenin zamanı gelmişti.

sixteen

BLA IR

Oldukça hızlı bir şekilde havuza geri döndük. Sahiplenici bir vampir puşt sayesinde tek parça mayolarımdan birini giyiyordum ama aldırmadım.

Daha önce çıplaklıkla ilgili konuşmamızdan sonra, olayları onun bakış açısından görmeye çalışıyordum ve birlikte oynayacak kadar anlıyordum.

Biz oraya vardığımızda film başlamış ve içecekler dağıtılmıştı. Havuzun uzak tarafında, iki yüzen tüpün arasındaki küçük bir boşluğa sıkışarak kendimizi rahat ettirdik. Kışlarımız kayanın üzerinde, ayaklarımız suyun içindeydi.

Otururken sırtımı rahatça Damian'ın ön tarafına yaslamıştım, onun kolu da ortama sıkıca sarılmıştı. Biri bana meyveli bir kokteyl uzattı ve kaşlarımı kaldırarak tadına bakarak bir yudum aldım.

"Çok sık içmem ama bu oldukça iyi," dedim. "Dene bakalım." Bardağı Damian'a uzattım, o da bir yudum aldı ve başını sallayarak bardağı geri uzattı.

"Nefret , değil mi?" Alay ettim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Benim

favorim değil." "Eğer sana bir tane verirlerse,

onu istiyorum."

"Anlaştık." Boğazımın kenarına bir öpücük kondurdu, dudakları oradaki hassas eş izini okşadı.

Elbette, birkaç dakika sonra ona bir içki verildi ve o da benim oldu.

Alkol büyüğü varlıkları pek etkilemezdi ama bu onu içerken eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmezdi.

Film beni birkaç kez güldüren bir romantik komediydi ve etrafımızdaki aralıklı sohbet gerçekten rahattı. Etrafımda sürekli kız kardeşlerim olduğu için bu rahat arkadaşlığa alışmışım ve Damian'ın vampirlerinin çoğu da bunu paylaşıyor gibiydi.

Bu yüzden kendimi evimdeymişim gibi hissettim.

Sonra tekrar, belime dolanan büyük, güçlü kol da bir fark yaratmış olabilir.

Film bittiğinde herkesin dağılacığını düşünmüştüm... ama biri onun yerine müzik açtı.

Tüm iç tüpler ve diğer yüzdürme araçları atıldı ve bizi kapıda karşılayan adam yüksek sesle Sharks and Minnows zamanının geldiğini duyurdu.

"Bu da ne?" Damian'a fısıldadım.

Oyunun kurallarını özetledi: Büyük bir grup "minnow" havuzda yüzerken, küçük bir grup "köpekbaliğı" onları yakalamaya çalışarak onları da köpekbaliğına dönüştürüyordu.

İlk köpekbaliğı "Blair'i istiyoruz," diye anons etti ve bir grup insan bana bakarken inilti odada yankılandı.

" Hale'i alıyoruz," diye duyurdu ilk minnow. Bu onları neşelendirmedi.

Gülümsememi bastırdım Damian'ın kollarını belimden iterek diğer iki köpekbaliğına katılmak için suya dalıp çıktım.

Herkes sıraya girdi ve bakışlarım arkadaşımınkine takıldı.

Beni yakından izliyordu, onu alt etmem için bana meydan okuyordu.

"İşte plan," dedi ilk köpekbalığı adam ve ben ve diğer kız ona doğru döndük.
"Ben Hale'i alıyorum. Senin dikkatini dağıtmaya çalışacağını biliyorsun, Blair."

Başımı salladım.

Bu kadarı zaten açıktı.

"Strateji yapmak yok!" diye haykırdı minnoşlardan biri.

Adam bana muhtemelen ne anlama geldiğini anlamam gereken bir baş işareti yaptı.

Ne söylemeye çalıştığından tam olarak emin olmasam da başımla onayladım.

Her iki durumda da Damian'ın peşinden gitme dürtüsüne direnmek zorundaydım.

Birisi "Başla!" diye bağırdı ve oyun başladı. Her yerde cesetler vardı.

Kolları ve bacakları tekmeliyor, beceriksizce ama sahip oldukları her şeyle yüzüyorlardı. Ve vampir hızıyla, çok fazla şeye sahiptiler.

Ama ben de aynı hıza sahiptim.

Suyun içinde yelken açtım, etiketledim, sonra etiketlenmeyi görmezden ayak bileklerini çektim.

Su sıçramaları, protestolar ve kahkahalar odanın içinde yankılanarak havuzu daha da canlandırdı.

Damian ayakta kalan son minnow'du, hepimize karşı vahşi bir sırışıla bakıyordu.

Benden o kadar çok içiyordu ki, farkına bile varmadan gelişmiş hızından yararlanıyor gibiydi.

Benden daha hızlıydı, hepimizden daha hızlıydı ama benim numaram vardı.

İlk köpekbalığı *adamıyla* göz teması kurdum ve "*Dikkatini dağıt*" diye bağırdım.

Adam sırtıttı, sonra Damian'a bağırdı, "Bir vampirin yapması gerekenden daha hızlı hareket ediyorsun!"

Suyun altında yavaşça batarken arkadaşım, "Sizin bir avuç yavaş sıkici olmanız benim suçum değil," diye karşılık verdi.

Ne yapacağım konusunda dikkatli olmalıydım, çünkü işler kolayca ters gidebilirdi.

Büyüm tam olarak sabit değildi. Zaten biraz acıkmıştım. Damian'ın bir gün önce beni diğer insanlardan uzak tutmaya çalıştığını fark etmiştim, bu yüzden büyümün biraz yayıldığını söyleyebilirdim.

Ama anlaşmamız gereği henüz ondan içemiyordum. Yani açlığım devam ediyordu.

Bir kez olsun kendi lehime çalışmasını sağlayacaktım.

Havuzda yavaşça süzülerek kenara doğru ilerledim ve suyun hissine odaklandım. Kontrol edemiyordum ama dikkat edersem nasıl ve ne zaman hareket ettiğini tam olarak hissedebiliyordum.

Damian'ın hareketinin ilk işaretiyle büyümü yüzeye çıkardım ve tamamen onu kendime çekmeye odaklandım.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede üzerime geldi, benimle çarpıştı ve ben sihrimi bıraktığımda beni suyun derinliklerine doğru yezdürdü. Su büyüü yumuşak bir şekilde dağıttı ve başka kimsenin bunu hissedecek zamanı olmaması için parmaklarımı çaprazladım.

Bir süre sonra su yüzüne çıktık ve odanın içinde kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle haykırışlar ve tezahüratlar patlak verince güldüm.

"Hilekâr," dedi Damian sırtarak. Suçlamanın ardında bir kızgınlık yoktu, aslında gururlu görünüyordu.

"Sen sihrini kullanabiliyorsan, ben de kullanabilirim," diye karşılık verdim.

İlk köpekbalığı adam bize doğru yüzüp kolunu omzuma atarak, "Eğer deneseydi hepimizi yere serebilirdi," dedi.

Damian'ın gözleri ona dikildi ve hemen elindekini çıkardı.

Odanın öbür ucundan biri, "Ellerin olmasını seviyorsan Büyük Anne B'ye dokunma," diye seslendi."

Damian kızgın bir ses çıkardı ama ben o kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı.

"Orada bizim için yer var mı?" Clementine diğer kız kardeşlerimle birlikte havuzun kenarına yaklaşarak seslendi. Izzy isteksiz görünüyordu ama diğerleri gerçekten heyecanlı görünüyordu.

"Tabii ki!" dedi köpekbalığı adam, içeri girmelerini işaret ederek. "Sanırım geri kalanımız köpekbalığı olurken sirenlerin minnoşları oynamasına ihtiyacımız var."

Kız kardeşlerimin hepsi atladı, o tarafa doğru işaret edildiklerinde duvara doğru yöneldiler.

Zora, "Birinin bize bunun nasıl çalıştığını öğretmesi gerekiyor ki canınıza okuyabilelim," dedi ve biri başka bir açıklama yapmaya başladı.

"Duvara git, küçük siren," dedi Damian, beni minnows'un başlangıç noktasına doğru kışkırtırken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

Kesinlikle kaybedecektim...

Ama bunu yaparken çok

eğlenecektim.

HAVUZ EKİBİMİZ iki sularında yemek salonunda, daha önce aptalca bir şekilde hiç ziyaret etmediğim bir dondurma makinesinden dondurma yiyerek ziyafet çekiyordu. Herkes farklı masalara dağılmıştı ve kız kardeşlerimle oturuyor olsak da diğer vampirlerle normalde olduğundan çok daha fazla etkileşim halindeydik.

"Odamızda bu makinelerden birine ihtiyacımız var," dedim Damian'a, onun yanındaki sandalyede dinlenirken bacaklarım kucağına sarkıyordu.

"Odalarımızdan birine bir tane lazım," diye düzeltti Zora. "Belki bunu vergiden düşmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Dondurma mı?" Avery bir kaşını kaldırarak sordu. "Biraz gibi."

Zora dördüncü ya da beşinci külahını ısırırken, "Bu bizim akıl sağlığı soft servis makinemiz olabilir," dedi. Neyse ki grubumuzdan birinde makinenin yedeklerini sakladıkları yerin anahtarı vardı.

Clementine, "Dondurma ruha iyi gelir," diyerek aynı fikirdeydi.

"Birileri bu konuyu hükümetimizle konuşsa iyi olur." Zora gözlerini bana dikti.

Güldüm. "Bağlantılarım *o kadar* iyi değil."

Damian'a baktı.

Diğer herkes de öyle yaptı. Izzy hariç; o kendi halindeydi ve hâlâ biraz rahatsız görünüyordu.

"Bağlantıları o kadar iyi ki. Yaz gitsin," dedi Damian omuz silkerek. "Blair seninle çiftleştğinde kesinlikle takım için bir tane aldı," dedi Zora.

Bunu rahatsız edici bulacağından endişelenerek ona baktım ama o sadece kıkırdadı. "Haksız değilsin."

İnsanlar gruptan ayrılmaya başlamadan önce yarım saat daha dondurma yedik ve sohbet ettik, sonunda yatmaya gittik.

"Haftaya aynı saatte mi?" diye seslendi köpekbalığı adam, bakışları benim üzerimdeydi (sonunda adının Colby olduğunu öğrendim).

"Ona sor," diye karşılık verdim, Damian'ı işaret ederek.

Damian bana bakarak, "Bu senin havuzun," diye karşı çıktı. "Asistanlarımdan biri senin için bir takvim hazırladı bile. Bu geceyi kabul ettim çünkü Colby peşime düştü ve hayır cevabını kabul etmedi."

İtirazlarım hiçbir işe yaramamıştı ve havuzda ne zaman bir şeyler olacağını bilmek istiyordum... Sonunda "Haftaya aynı saatte" diye seslendim.

Birkaç kişi kıkırdadı ve Damian'ın gözlerinde memnuniyet vardı. Izzy ayağa kalkarak, "Ben bu geceyi bitiriyorum," dedi.

Diğer kız kardeşlerim de aynı şeyi yaptı. Birkaçı İz için endişeli görünüyordu ama onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Her neyle uğraşıyorsa, bir yolunu bulacaktı.

Onların ayrılması beni Damian'la yalnız bıraktı ama orada sadece ikimizin olması daha önce olduğu gibi rahatsız edici değildi. Gergin de değildi.

Hâlâ kucağında olduğu için ayaklarımdan birini sıktı. "Yatmaya hazır mısın?"

"Mhm."

Sık sık yaptığı gibi beni omzuna atıp hızla asansöre götürmek yerine, ayağa kalkarken bana elini uzattı.

Onu aldığımda beni ayağa kaldırdı ve yanına yaklaştırdı. Kolunu omzuma atarak bana sarılması, büyüünün bile yapamayacağı bir şekilde beni rahatlatmıştı.

Doğal ve gerçektir. Ve

sadece... *gerçektir*.

"Parıltını özlemiş gibiyim," dedi saçlarımla biraz oynayarak. "Asla geri dönmeyecek, o yüzden kabullen" diye uyardım ve kıkırdadı.

Yerimize kadar olan yolculuğun geri kalanında sessizdik ama güzeldi. Rahattı.

Sakin ol.

Odamıza döndük ve Damian başımın üstünü öptü. "Ben hızlıca bir duş alacağım."

Havuzun suyu benim ve kız kardeşlerimin sihri sayesinde tamamen temizdi, ama yine de bir ton rastgele insanla birlikte olduktan sonra durulanmak istemeyi anlayabiliyordum.

Yıkanma ihtiyacı hissetmedim, bu yüzden dolapta soyundum ve her zamanki uyku tişörtümü başımın üzerine çektim. Yatağa doğru giderken, yatağımı bağladım.

Uyumaya çalışırken beni rahatsız etmesin diye nemli saçlarımı topuz yapmışım.

Kendimi yatağa attığımda gözlerim Damian'ın çıplak sırtında gezindi. Yatağa ulaşana ve artık onu göremeyene kadar saçlarını şampuanla ovmasını izledim.

Adam muhteşemdi. Gülünç

derecede çekici.

Bakışlarım bir an kıçında oyalansa da en çok odaklandığım şey bu değildi.

Boynunun arkasındaki işaret bu ödülü aldı.

İşaretimle.

Bunu daha önce de görmüştüm. Her gün. Ve bunun ne anlama geldiğinden kaçış yoktu, ama sanırım daha önce hiç gerçekten içine girmemiştim.

Damian benimdi.

Onun için geri dönüş yoktu.

Fikrini değiştiremez ya da gidemezdi. Biz

dosttuk.

İstedğim bu değildi ama bundan kaçış yoktu. Başka bir şeymişiz gibi davranmanın faydası yoktu.

Ona aşık olmak zorunda değildim ama hayatımın geri kalanında onun ortağı olmak zorundaydım, tıpkı onun benim ortağım olması gerektiği gibi.

Bu bağ bizi bir takım yaptı.

Ve bu gerçekten çok yoğundu.

Sonunda gözümü ondan kaçırdım, dudağımı ısırdım ve yatağımızdaki yastığa kıvrılıp gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım.

Uykuya dalıp dalıp çıkarken nefes alış verişim düzleşti, *dostum* Damian kurulanıp benimle birlikte yatağa sınırda geziniyordum.

YastıĒa doĒru d6nd6 ama yastıĒı geçmedi.

Bir elini hafifçe saçlarımın tepesinde gezdirirken, sanki beni rahatsız etmelerini istemiyormuş gibi birkaç gevşek tutamı yüzümden uzaklaştırdı.

Ve yarı bilinçli halimde, sonunda kendime itiraf ettim ki eĒer hayatımı biriyle geçirmek zorunda olsaydım, çok daha k6tüsünü yapabilirdim.

OceanofPDF.com

seventeen

BLA IR

OYUNUMUZ kısa sürede hayatımın en sevdiğim bölümlerinden biri haline geldi. Seks yüzünden değil -gerçi o da inanılmazdı- ama sadece *eğlenceli* olduğu için.

Damian beni hazırlıksız yakalamaya

çalıştı. Beni avlamasını sağladım.

İkimiz de her sırtarak oradan ayrıldık.

Ben de kendimi vampir toplumuna entegre etmek için daha çok çabaladım. Her hafta havuzdaki film gecelerine gidiyorduk ve kız kardeşlerim orada olsa da diğer insanları da tanımaya çalışıyordum.

Kız kardeşlerim her zaman benim kız kardeşlerim olacaktı ve her zaman yakın olacaktık ama ben de topluluğun bir parçası olmak istiyordum. Sadece Vampir Malikanesi'nin *Büyük Anne B'si* ya da kralla çiftleşen siren olarak değil. Ama kendim olarak.

Ben de sosyalleştim.

ZAMAN ÇABUK GEÇTİ.

Bir sabah kahvaltıda otururken anlaştığımızın üzerinden tam bir ay geçtiğini fark ettim.

Damian orada değildi ama bana o sabah taşralı bir vampir klanıyla yaptığı video toplantısıyla ilgili mesaj atmıştı. Yani gelemeyeceğini biliyordum.

Ona yiyecek bir şeyler götürmeyi düşündüm ama işleri tuhaflaştırmak istemedim.

Ya zaten birinden ona bir şey getirmesini istemişse? Yine de *bana* yemek getirmesi garip değildi.

Yemek yiyip yemediğini zarar gelmez, değil mi?

Telefonuma bakıyordum ki yanımdaki boş koltuğa biri oturdu. Selamlamak için gülümseyerek adama baktım.

"Hey, Mama B."

Herkes bana böyle seslenmeye başlamıştı. Sinir bozucuydu ama bir yandan da sevimliydi. En azından *Büyük* kısmını bırakmışlardı. O kısım hiç iltifat gibi gelmemişti.

"Merhaba Colby. Bana Blair demeni istediğimi hatırlıyorum."

Kollarını masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. Havuzdayken kolunu omuzlarıma koyma konusunda dersini almış görünüyordu ve o zamandan beri kişisel alanımı ihlal etmemişti. "Teklifime cevap vermedin."

Alnım kırıştı.

Izzy yanımdaki koltuktan, "O lafin eşine dönmesini isteyeceğini sanmıyorum," diye söylendi. Diğer kız kardeşlerimin hepsi arkadaş edinmiş ve yerleşmiş olmasına rağmen, vampirlerle bir ay öncesine göre daha rahat görünmüyordu.

"Hale onun kadınının peşinde olmadığımı biliyor. Beni onunla konuşmam için gönderen de o," diye açıkladı Colby. "Bu bir *havuz* önerisi."

Kaşlarımı kaldırdım.

Damian ilk kez bana birini göndermişti. Özellikle de erkek birini. Genellikle, önemli bir konuşma yapılması gerektiğinde, benimle konuşacak kişi o olurdu.

"Bizimle diğerk gruplar arasında bazı köprüler kurmak için havuzu kullanmanız konusunda size bir talep gönderdim. Tutulmanın toprakları üzerindeki etkilerinden muzdarip olan bir grup fae ile iyi arkadaşım ve su onlara yardımcı oluyor. Sizin büyüünüz ve havuzunuz sayesinde şehirdeki en iyi suya sahibiz."

Oh.

Vay
canına

.

"Bana hiç talep gelmedi," dedim.

"Hale'in ofisi malikane numaranıza göndermemizi söyledi."

"Malikane numarası mı?"

"Sana bir tane verdiklerini söylediler."

Dudağımı ısırdım. " olsa bile, buna Hale'in karar vermesi gerekmez mi? Fae'lerin içeri girmesine izin vermek onun karar vermesi gereken bir şey gibi görünüyor."

Colby, "Güvenlik ekibimiz geçmelerine izin vermeden önce kurtlarla bağlantıları olup olmadığı incelenirdi, ancak geçmişte bu hiç sorun olmamıştı" dedi.

"Malikâne numarasında neler olduğunu öğrenip Hale ile konuşacağım. Bana birkaç saat verin."

"Yarın tekrar kontrol edeceğim."

İçimden bir ses ona sağlam bir karar verene kadar bu işin peşini bırakmayacağını söylüyordu. Ve kız kardeşlerim söz konusu olduğunda isteksiz bir liderlik pozisyonu almaya alışkın olsam da, Vampir Malikanesi'ne uygulandığında buna kesinlikle hazır değildim.

Tabağımdan bir çilek kopardı ve omzunun üstünden "Teşekkürler, Mama B." diyerek uzaklaştı.

"Bana öyle deme," diye seslendim arkasından.

"Büyün yine yayılıyor. Yukarıdayken Hale'i atıştır," diye bağırdı, tüm yemek odasının duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Kız kardeşlerimden biri homurdandı ve bir elimi saçlarımın tepesinde gezdirerek Damian'a hızlı bir mesaj gönderdim.

BEN

Malikanenin telefon numarası var mı?

"Seni yine aç bırakmayacak, değil mi?" Avery biraz endişeli bir şekilde bana sordu.

"Hayır, ama hâlâ bir anlaşmamız var. Ondan sadece haftada bir kez içiyorum ve kan takviye iğneleri beni kalıcı olarak daha aç hale getirmiş gibi görünüyor."

Zora, "Daha fazla kan yapmak için fazla mesai yapan büyüyle daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duymam mantıklı," dedi.

"Sanırım. Ama bu kadar uzun süre kavga etmeden idare ettikten sonra daha fazla beslenmeyle ilgili bir konuşma başlatmak konusunda isteksizim," diye itiraf ettim.

Hâlâ pisliğin tekiydi ama baş edemeyeceğim bir şekilde değildi. Eğer daha nazik olsaydı, onun üzerine yürürdüm, çünkü ben öyle akışına bırakabilen biri değildim.

Zora, "Birinin ona Colby'nin az önce söylediklerini söylediğine bahse girerim, bu yüzden bunun daha uzun süre sorun olacağını sanmıyorum," diye ekledi.

Telefonum çaldı.

DAMIAN

Evet. Bağımızı mühürlediğimizden beri masamda seni bekleyen tablete bağlı.

BEN

Bana bir tablet olduğunu söylememiştin.

DAMIAN

Bu işe dahil olmak istediğinize dair kanıt bekliyordum.

Neden aç olduğunla ilgili düzinelerce mesaj aldım?

BEN

Colby

DAMIAN

Colby ne?

BEN

Kalabalığa bağırdı.

DAMIAN

Yani büyün yayılmıyor mu?

Senden o kadar etkilendim ki, artık ne zaman olduğunu anlayamıyorum.

Dudağımı ısırdım ve ayağa kalkarak mutfığa açılan kapılardan birine doğru yöneldim.

BEN

Olabilir.

Gelip tableti almam ve Colby'nin teklifi hakkında konuşmam gerekiyor.

DAMIAN

Colby'nin neyi?

Onu öldüreceğim.

BEN

Bu bir havuz teklifi, seks

teklifi değil.

Sen ofisinde kal. Bir dakika içinde orada olacağım. Kahvaltı yaptın mı?

DAMIAN

Hayır, ama artık aç değilim.

Konuştuğumuz gibi güvenlik kameralarına giriş yapıyorum.

BEN

Gözlerimi deviriyorum, çünkü bu durumun cinsel bir yanı yok.

DAMIAN

Kıçın o kotun içinde iyi görünüyor.

Homurdandım, telefonumu cebime koydum ve en yakın güvenlik kamerasına gözlerimi devirerek baktım.

Mutfığa hızlıca bir uğradım. Kibarca kral için o anda pişmiş ve hazır olan her şeyden bir tabak istedikten sonra, birisi

tepsiyi elime aldım ve asansöre yöneldim. Damian'ın ofisine sadece birkaç kez gitmişim ve hiçbirinde birkaç dakikadan fazla kalmamışım, ama onu bulmakta sorun yaşamayacaktım.

Damian beni ofisinin katındaki asansörde karşıladı ve elimden tepsiyi usulca aldı. "Bana kahvaltı getirmene gerek yoktu."

"Bana her zaman yemek getiriyorsun." "Ben senin eşimim."

"Ve ben seninim."

"Peki, teşekkür ederim," dedi ve beni önündeki ofisine buyur etti. Geniş odada ikinci bir masa kurulduğunu fark ettim ve kaşlarımı çattım.

"Artık biriyle aynı ofisi mi paylaşıyorsun? Kiminle?"

"Seninle." Yemeği "benim" masama bıraktı.

Çekmeceleri açtım, aslında benim olmadığına dair bir kanıt aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Neden burada bir masaya ihtiyacım olsun ki?"

"Dekoratorüm sizin Malikânenin benim kanadını yönetmekle ilgileneneğinizi düşünüyor. Başka türlü ikna edilemezdi. Sanırım Lou onun kulağına fısıldıyor. Ben sadece masa olarak kullanıyordum."

"Benim" sandalyeme oturdu ve hemen yemeğine başladı.

Yerine oturdum, bakışlarım evrak işlerinin dağları vadileri üzerinde geziniyordu. "Her şeyi internet üzerinden yapmamanıza şaşırdım."

"Neredeyse her şey öyle. Bunlar sadece basılması gereken şeyler." "Ne gibi?"

"Tarafsız bölgenin resepsiyon masası tarafından bana gönderilen dava dosyaları, resmi talepler ve şahsen imzalanması gereken belgeler. Bunların çoğu gece kulüplerim ve diğer mülklerle ilgili."

Bir deste aldım ve göz gezdirdim, nereyi imzalayacağımı gösteren renkli sekmeleri gördüğümde ıslık çaldım. Bir tür emlak sözleşmesine benziyordu.

"Tabletiniz sol üst çekmecede," dedi.

ve parıltılı bir kılıfın içinde pahalı bir cihaz buldum. "Sana uyuyor," dedi göz kırparak.

"Hey, artık parıltılı değilim."

"Sadece birazcık. Yatağın senin tarafında hâlâ biraz var. Uyluklarının arkasında ve bazen saçlarında görüyorum."

"Bundan , değil mi?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Son derece."

Gülümsedim ve tabletin kapağını açtım.

Ekran , tamamen şarj olmuştu ve birkaç düzine bildirim gösteriyordu. Çoğu takvim isteği idi ama bir kısmı da mesajdı.

"Ne kadarından sorumlu olmam gerekiyor?" Mesajları ve talepleri gözden geçirerek ona sordum.

"Sadece havuz."

Bir kaşımı kaldırarak bakışlarımı ona çevirdim. "Tek yapmam gereken havuzu işletmek olsaydı vampirleriniz bana Kral'ın ofisinde bir masa vermezdi."

"Tarihsel olarak, eşleşmiş bir lider çift, halklarıyla ilgili her şeyi birlikte ele alır. Eşit olarak," diye itiraf etti. "Ama durumu göz önünde bulundurursak, senden bunu beklemiyorum. Kız kardeşlerinle birlikte yürüttüğün işleri seviyorsun. Ben her şeyi tek başıma halledebilirim."

"Ama bana havuzu tahsis ettiniz."

"Teknik olarak, etkinlik planlamacıım neden devasa bir mini golf sahası yerine havuz inşa ettiğimi öğrenince istifa etti. Asistanlarım size havuzu tahsis eden ve tableti kuran kişiler. Onları geri almaya ve başka birini görevlendirmeye ikna etmek öncelikli bir konu olmadı."

"Mini golf sahası o kadar önemli miydi?"

"Benim için değil."

Yüzümü buruşturdum. "Benimle çiftleştiğinde başka kim istifa etti?" "Yeri doldurulamaz kimse yok."

"Damian," diye uyardım.

"Etkinlik müdürü, tesis müdürü ve halkla ilişkiler başkanım. Gerçi koltuğu başka biri doldurdu."

"Colby miydi?" Ondan gördüğüm, havuzu fae'ler için kullanma talepleri, bunun makul görünmesi için yeterince resmi bir şekilde yazılmıştı.

"Maalesef."

İçimi çektim. "Bunu bana daha önce söylemeliydin."

"Çiftleşme konusunda sana bir seçenek sunmadım. Sırf kanın şehvetimi yatıştırıyor diye seni istemediğın bir liderlik rolüne zorlamayacaktım ve zorlamıyorum da."

"Liderlerinize ödeme

yapıyor musunuz?"

"Elbette."

"O zaman benden bir işi kabul etmemi istemek, beni eşin olmaya zorlamaktan başka bir şey değil. Kız kardeşlerimle bu konuyu konuşacağım ama dükkânları işletmek için bana gerçekten ihtiyaçları yok. Onları sadece para kazanmak için bir yola ihtiyacımız olduğu için başlattık ve bu bağımsızlığa sahip olmak hoşumuza gitti. Aktiviteleri yürütme ve tesisi yönetme işlerinin üstesinden gelebileceğime eminim - tabii bunu zaten yapan başka biri yoksa."

"Yapıyorum," dedi isteksizce.

"biraz rahatlamınıza yardımcı olur mu?" Evrak dağını işaret ettim.

"Son derece. Ama..."

"Ama ne?"

Parmaklarını masama vurdu, dudakları bir çizgi halinde kenetlendi ve kahvaltısı bir anlığına unutuldu. "Bu rollerin her ikisi de vampirlerimle sürekli etkileşim halinde olmayı gerektiriyor."

"Amacımın insanları tanımak ve burada kendimi kabul ettirmek olduğunu düşünmüştüm."

"Tabii ki öyle."

"O zaman sorun ne?" "Büyü yayıyorsun."

İçimi çektim. "Bunu durduramam."

"Durdurabilirsin."

"Beslenmeden olmaz. Ve son baktığımda, senden başka kimseden istemiyordun."

Gözleri kısıldı. "Bu asla değişmeyecek."

"O zaman sorunumuzun bir çözümü var. Yedi günün altısında benden içmeyi kabul et, ben de haftada iki kez senden besleneyim. Artık büyü yaymak zorunda kalmayacağım ve sen de şu anda olduğu gibi her gün dişlerinle savaşmak zorunda kalmayacaksın. Şu anki programımızla daha önce olduğundan çok daha iyi hissettiğini biliyorsun."

"Kanın benim için yaratıldı. Zaten aldığım kadarına ihtiyacım yok," dedi ama gözlerinden artık kendine tam olarak inanmadığını görebiliyordum.

"Vücudun benden içmek için yaratıldı. Sık sık."

"Haftada dört gün sık sık."

"Bu yeterli değil. Şimdi acıktığında bunu gözlerinde görebiliyorum ve her gün acıkıyorsun."

"Seni sürekli arzuluyorum. Bu her zaman senden içmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Pekâlâ," dedim ve odamıza girmek için kullandığım kodla mesajlarımı açtım. "Asistanlarınızın isimleri nedir?"

"Rachel ve Rodger."

Rehberlerinin zaten programlanmış olduğunu gördüm ve her ikisine de devralacağım işleri bildiren hızlı bir mesaj gönderdim.

"Ne yapıyorsun?" Bana şüpheyile baktı.

"Asistanlarımıza mesaj gönderiyorum. Görünüşe göre ihtiyacım olan bilgiyi bana gönderecekler."

Gözlerini kısmıştı. "Eğer büyü yayıyorsan, hayır."

"O zaman anlaşmamızı değiştirmek zorunda kalacaksın," dedim açıkça.

"İnatçı küçük siren," diye homurdanarak ayağa kalktı.

Ondan çok daha kısa olmama rağmen, aramızdaki oyun alanını biraz olsun eşitlemek için ben de ayağa kalktım. "Bu unvanı gururla taşıyacağım."

Damian kalçalarımı kavradı, tutuşu her zamankinden biraz daha sertti. "Eğer haftada altı gün senden içmemi istiyorsan, teklif ettiğinden daha iyi bir anlaşmaya ihtiyacım olacak. Beni kontrol etmeye çalışıyorsun ve ben bunun son derece farkındayım."

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum, pislik. Seninle ilgilenmeye çalışıyorum," diye ısırdım. "Ne istiyorsun?"

Gözleri parladı. "Senden her içtiğimde benden beslenmeni istiyorum."

Alay ettim. "Asla olmaz. O kadar sık beslenmemi istiyorsan, her gün benden su içmen gerekir."

"Seni aynı sıklıkta beslemem karşılığında haftada altı kez besleyeceğim. Bu benim teklifim. İster kabul et ister etme. Ama böyle büyü yayarken işlerle ilgili biriyle görüşürsen seni odamıza kilitlerim."

Ona ters ters baktım ve masadan tabletimi aldım. "Siktir git. Ben senin tutsağın değilim." Asansöre doğru ilerlerken kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım.

Tam da onun o kadar da aşağılık biri olmadığını düşünmeye başlamıştım ki, gidip böyle bir şey yapmak zorunda kaldı.

Piç kurusu.

Kız kardeşlerimin çalışacağını biliyordum, bu yüzden odalarına uğrayıp onlara dükkânlarda yardım etmek yerine vampirlerle çalışmak zorunda kalacağımı söyledim. Hiçbiri bu habere şaşırmış ya da rahatsız görünmüyordu, yani en azından bu iyi gitti.

Oradan benim ve Damian'ın odasına çıktım. Asansörün bizim katta açılmasını engellemek için düğmeye bastım ve merdivenlerden odamıza girişı engelleyen kilidi çevirdim.

Sonra kot pantolonumu yere bıraktım ve tabletimle birlikte yatağıma kıvrıldım. Öfkemi okumaya vererek, asistanların bana işlerimle ilgili gönderdiği bilgileri çıkardım. Aktivitelerle başladım, çünkü zaten havuz taleplerim vardı.

Basit bir talimat kitabıydı, bu yüzden güvenliğin nasıl çalıştığını, neye izin verildiğini ve neye izin verilmediğini anlamak için onlarla ileri geri e-posta gönderdim.

Nihayet neleri programlamama izin verildiğini ve neleri geri çevirmem gerektiğini az da olsa anladığımı hissettiğimde akşam yemeğı zamanıydı.

Asistanlar işten ayrılmadan önce beni etkinlik takvimine eklediler, ben de devasa istek listesine göz attım.

Damian'ın yaptığı tüm işlerden bunaldığı belliydi, çünkü bazıları bir aydan daha eskiydi. Reddedilmemişlerdi ama kabul de edilmemişlerdi.

Finansal ve güvenlik etkileriyle ilgili işleri olduğu düşünüldüğünde, faaliyetlerin öncelik listesinin en altında yer alması beni şaşırtmadı. Yapması gereken de tam olarak buydu.

Ama sonsuza dek görmezden gelinemezdi.

Listeyi gözden geçirmeyi bitirdiğimde gözlerim bulanıklaşmıştı. yeni talebe geldiğimde mevcut programı ve karaladığım kuralları tekrar kontrol etmek zorunda kaldım. Bir şeyi geri çevirmek zorunda kaldığımda, neden izin verilmediğini veya daha önce planlanan başka bir şeyle çakıştığını açıklayan geri bildirim eklediğimden emin oldum.

Bu süreçte bazı insanları kızdıracağımdan , ama ilerledikçe bunu çözecektim. Arkadaşımın kim olduğunu göz önünde bulundurursak, Malikânedeki hiç kimsenin faaliyetlerini reddettiğim için bana saldıracak cesareti olduğunu düşünmüyordum.

Damian merdiven boşluğuna açılan kapının kilidini açmaya çalıştığında neredeyse gece yarısıydı. Kilidim bir santimden fazla açılmasını engelledi.

Telefonum çalmadan önce birkaç kez itti. Sesli mesaja gönderdim.

Tekrar aradı.

Tekrar sesli mesaja gönderdim.

Öfkem azalmıştı ama o piçin samimi ve anlamlı bir özür dilemeden içeri girmesine izin vermeyecektim.

Birkaç kez daha kapıyı açmaya çalıştı ve sonra bana bir mesaj gönderdi.

DAMIAN

Beni içeri alın.

BEN

Hayır.

Beni odaya kilitlemekle tehdit edebiliyorsan, ben de seni odaya kilitleyebilirim.

DAMIAN

Bunu tehdit etmemeliydim.

Beni içeri al da konuşalım.

BEN

bir şey yok.

DAMIAN

Yemek yedin mi?

Yapmamıştım.

Ben öğle yemeği yememiştim.

Gün ortasında yemek yiyemeyecek kadar ona kızgındım ve akşam yemeğini düşünemeyecek kadar yeni işlerimden birini çözmeye çalışıyordum.

Midem guruldadı ama duymazdan geldim.

DAMIAN

Açlığın yüzünden diğer vampirlerin seni arzuladığını hayal etmek beni deli ediyor. Senin büyüünün sadece bana ait olması gerektiğini hissediyorum. Seninle tartışmak yerine sakinleşmek için birkaç dakika ayrılmalıydım. Özür dilerim.

Gözlerimi kırpıştırarak telefonuma baktım, mesajı okudum ve sonra tekrar okudum.

DAMIAN

Lütfen kapıyı açın. Bu konuda daha önce yaptığımızdan daha iyi bir konuşma yapmak istiyorum. Ve yemek yemelisin. Güvenlik kameralarında bütün gün burada olduğunuzu gördüm.

Uzun bir nefes aldıktan sonra tabletimi yatağın üzerine bıraktım ve kapıya doğru ilerleyerek kilidi açtım. Üzerimde hala pantolon yoktu ama üstüm ve iç çamaşırim arasında, çok fazla ten gösteriyormuşum gibi hissetmeyecek kadar örtülüydüm.

hepsini görmüştü. Pek çok kez.

Damian kapının çerçevesine yaslanmıştı, muhteşem mavi gözleri iyi olduğumdan emin olmak istercesine vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

"Sihrinin başkalarının da seni benim kadar çaresizce istemesine neden olduğunu bilmekle başa çıkamıyorum," dedi. "Düzgün düşünemiyorum. Özür dilerim."

"Olabileceğinden daha zayıf olduğunu bilmek beni iyi hissettiriyor mu sanıyorsun? Eğer bir saldırı olursa, tam gücünde olmadığın için birilerinin ölebileceğini bilmek? *Sen* ölebilirsin diye mi? Bu konuda yeterince saçmaladık Damian. Lisanslı bir doktor sağlığını korumak için ne kadar yemen gerektiğini belirlemek üzere kanını inceledi ve sen onun tavsiyesine uymayı reddediyorsun."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun bana neye mal olacağından çok korkuyorum. Sana da neye mal olacağından. Ya seni incitirsem? Ya bağımlı hale gelirsem? Ya çok rahat olursam ve sana bir şey olursa?"

"Bana hiçbir şey olmayacak. Biz dostuz, unuttun mu?" Ona yaklaştım ve boğazındaki işarete uzandım.

İşaretimle.

Parmak uçlarımı uzunluğunun üzerinde hafifçe gezdirdim ve o da yavaş bir nefes verdi.

"Korku hayatın normal bir parçasıdır, Damian. Geleceği tahmin edemeyiz ve onu kontrol de edemeyiz. Ama ondan saklanmanın ya da en kötüsü hemen yanı başımızdaymış gibi yaşamamanın bir anlamı yok. Eğer hayat boka sararsa, bunu birlikte çözeriz."

"Tamam," dedi, gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Her gün senden içeceğim. Ekstra şart ya da istisna yok. Ama senden her içtiğimde büyüünü tamamlamanı istiyorum."

"Bu adil."

Omuzlarındaki gerginlik hafifçe azaldı. "Ayrıca günde üç öğün yemek yemeniz gerekiyor."

"Genelde yaparım, o yüzden sorun değil."

Bir adım daha yaklaştı, yanağımı avucunun içine aldı ve başımı geriye yatırdı. "Yemeğimizi üst kata getireceğim. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

"Hayır."

Eğilerek beni hafifçe öptü. Öpücüğü derinleştirdim ve beni daha yakına çekti. Ereksiyonu karnıma dayanmıştı ama ikimiz de onun açık arzusuna göre hareket etmedik.

Birkaç dakika sonra beni bıraktığında biraz daha hızlı nefes alıyordum.

"Bu gece benden kaçma ya da saklanma, küçük siren."

"Yapmayacağım."

Beni kapının eşiğinde bırakıp merdivenlerden aşağı inmeden önce bir kez daha öptü.

Bir sonraki köşeyi dönene kadar gidişini izledim, sonra odaya geri adım attım. Asansörün kilidini açmak için düğmeye bastıktan sonra yatağa geri döndüm ve daha önce oluşturduğum battaniye kozasının içine girdim.

Akşam yemeğini yatakta yemek pek de hijyenik bir karar değildi ama görgü kurallarını bir kenara bırakıp tam da bunu yaptık. Yemek yerken Damian bana üzerinde çalıştığım programı sordu ve emin olamadığım birkaç konuda ne yapacağımı bulmama yardımcı oldu.

Ertesi gün bana diğer işimi nasıl yapacağımı öğreteceğine söz verdi ve tabaklarımızı yatağımızın yanındaki yere koyduktan sonra beni kollarına çekti ve bana sarıldı.

Fiziksel temas tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ona sıkıca sarıldım, gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. Üzerimde hala külotum ve üstümden başka bir şey rağmen, o anın cinsel bir yanı yoktu.

Çok güzeldi.

Gerçekten
güzel.

"Nane gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Damian saçlarıma.

"Sanki modası geçiyormuş gibi suyuma katıyorum."

Kıkırdadı. "Güzel bir koku." Eli yavaşça sırtımda gezindi ve "Burada benimle olduğun için mutluyum" demeden önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Ben de öyleyim."

Kabulüm büyük bir şeydi.

Önemli.

Bu konuda ne hissedeceğimi .

Neyse ki Damian bana en iyi dikkat dağıtıcı şeyi verdi.

Dudakları kulağımı okşadı. "Benim için bacaklarını aç, küçük siren." Teknik olarak bir emirdi... ama yerine getirmek istediğim bir emirdi. Ben de yaptım.

Ellerinden biri kıçımın üzerinden geçip arasına kaydđ ve külotumun üzerinden hafifçe merkezime sürtündü. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Çok iyi," diye fısıldadım.

"Daha geniş aç."

Sırayı takip ettim.

Parmakları nihayet aramızdaki kumaşın eteklerinin altına dalmadan önce dudakları yanağımı okşadı ve ıslak sıcaklığımın üzerinde gezindi.

Kalçalarım eliyle birlikte hareket ederek yükselirken alnımı boğazına biraz daha bastırdım. "İhtiyacın olanı al." diye mırıldandı.

Hiç tereddüt etmeden duygularını çektim.

Şehvet.

Minnettarlık.

Adanmışlık.

Boğazımı ısırırken büyüğü içime doldu ve nefesimi içime çektim.

Eğer aklım başımda olsaydı, duygularının yoğunluğu beni hazırlıksız yakalardı. Ama dişleri damarlarımda ve açlığu karnımın alt kısmındayken, duygularının okyanusunda kaybolmuştum.

O bana dokunurken içtim ve orgazmım hızla içimde dönmeye başladı. Boşalırken zevkle haykırdım, vücudum hiçbir şeyin etrafında sıkılaşmadı.

Onu istedim.

Ona ihtiyacım vardı.

Ben de aynı şeyi söyleyince beni sırtüstü yatırdı, sikini serbest bıraktı ve külotumu kenara çekti. Kıyafetlerimizi çıkarma zahmetine girmeden içimi doldurdu ve bir uzman gibi içimdeki her hassas yere vurduğunda nefesim kesildi.

Zevkim birlikte paramparça olana kadar yükseldi ve nefes nefese yüksekliğimizden aşağı inerken bizi geri yuvarladı.

Boğazımı serbest bıraktı, beni ısırdığı hassas yeri yaladı. Delicesine doymuş bir halde duygularına tutunmayı bıraktım.

"Kontrolün bende olmasından hoşlanıyorsun, değil mi?" Sesi yine şakacı bir hal alarak sordu.

davrandığında çok hoşuma
gidiyordu. "Belki biraz," diye
mırıldandım. "Ya da çok."

"Belki."

Kıkırdadı ve elini yavaşça sırtımda gezdirdi. "Film ya da başka bir şey izlemek ister misin? Henüz uyumaya hazır değilim."

Bir şeyler hissediyordum. Belki de çok şey saklıyordu.

Bir yanımda onu bu konuda uyarmak istiyordu ama bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır olup olmadığını bilmiyordum.

"Elbette," diye kabul ettim.

Büyüsü sistemimden kaybolurken, ne hissettiğini hatırlamaya başlıyordum.

Özellikle bir şey. Bağlılık.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan, hayatımızın sonuna kadar çiftleşecektik. Bir sonraki hayatta da birlikte olacaktık,

Yarattığımız bağ sayesinde. Aramızdaki bağ göz önüne alındığında, bir miktar bağlılık veya bağlantı doğal görünüyordu.

Ama bağlılık daha fazla bir şeye dönüşmeden önce bunun ne kadarını hissedebilirdi?

Bu ve aşk arasındaki çizginin bir tarafı diğerinden ayıramayacak kadar bulanıklaşması ne kadar sürer?

Damian bir film açtı ama benim düşüncelerim bambaşka bir yerdeydi. Ekranda oynayan aksiyondan uzak bir yerde.

Yeni bir yere.

Ve biraz da korkutucu bir yerde.

OceanofPDF.com

eighteen

BLA IR

DAMIAN film bittikten sonra uykuya daldı ama ben geç saatlere kadar boş televizyonumuzun bulunduğu duvara baktım.

Kolları beni sarmıştı ve kendimi iyi

hissediyordum. Çok iyi.

Bu konuda bir şeyler gerekiyordu... Değil mi?

Bilmiyordum.

Telefonumu cebimden çıkaracak kadar kollarından kurtulduktan sonra cihazı çıkardım ve kendi başıma bir şeyleri halledemeyecek kadar bunaldığım da her zaman yaptığım şeyi yaptım.

BEN

Şu anda konuşabilir misin?

AVERY

Evet.

Izzy benimle.

BEN

Sorun değil.

Neredesiniz çocuklar?

Avery, her neyle uğraşıyorsam nasıl başa çıkacağımı bulmam gerektiğinde konuştuğum kişiydi.

Izzy söylediğim her şeyi sır olarak saklardı, bu yüzden onun da duymasını önemsemedim. Sadece kendi başıma işleyemiyordum.

AVERY

Çatıda

Birkaç hafta önce oraya açılan kapıyı bulduk ve Izzy kilidi nasıl açacağını çözdü

Yatak odanızın kapısını geçip merdivenlerden yukarı çıkın.

Başımı sallayıp dışarı çıkmadan önce bir dakika boyunca mesaja baktım.

Onun talimatlarına uyarak iki dakika sonra çatıdaydım.

Durup etrafıma bakmama neden olan devasa, açık bir alandı.

Aklıma bir fikir geldi ve telefonumu çıkarıp asistanlara hızlı bir mesaj gönderdim. Ertesi güne kadar cevap vermeyeceklerdi ama sorun değildi.

Izzy ve Avery'yi bir battaniyenin üzerinde oturmuş, yıldızlara bakarken bulana kadar devasa alanda yürüdüm. Şehrimizde her zaman mevcut olan ince sis tabakasına rağmen, gökyüzü güzel bir şekilde berraktı.

Yanına oturduğumda Avery bana gülümsedi ve Izzy sessizce "Hey" dedi.

Hep birlikte birkaç dakika sessizce oturduk. Zihnim hâlâ endişelerimle dolup taşıyordu ama temiz hava gerginliğimi biraz olsun azaltmıştı.

"Burada olmanın güvenli olduğundan emin misiniz?" Onlara sordum.

Bir sireni almak isteyebilecek pek çok ejderha vardı ve onların kanatları vardı. Bildiğim kadarıyla özellikle bir tanesinin.

Peşimizden gelebilecek bir sürü kanatlı canavar da var.

"Hayır," dedi Izzy, dudaklarını *p*'nin üzerinde patlatarak. "Ama bazı riskler almaya değer. Yıldızlara bakmak için buraya çıkmak da onlardan biri gibi görünüyor. Dışarıda olmayı özledim."

Evimizin geniş bir verandası vardı ve Izzy orayı bir sürü mobilyayla donatmıştı. Her zaman orada çok zaman geçirir, kapalı kalmaktan nefret ederdi.

"Anlıyorum," dedim. Kendim hissetmesem de Izzy'yi anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Ee, ne oldu?" Avery bakışlarını gökyüzüne dikerek bana sordu.

Ne söylersem söyleyeyim beni yargılamayacaktı. Kız kardeşlerim ve ben aşkın tehlikeli olduğu konusunda aynı fikirdeydik.

"Bu gece Damian'ın duygularında yeni bir şey hissettim," diye itiraf ettim. "Bağlılık. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Izzy ıslık çaldı.

Avery başını çevirip bir süre beni inceledikten sonra tekrar gökyüzüne baktı. "Duygularını içmeden de sana böyle hissettiğini söyleyebilirdim."

"Sanki yapabilirmişsin gibi."

"Sana bakışı çok yoğun, Blair. Seni eşi olmaya zorladı ama bunu yaptı çünkü gitmene izin veremeyeceğini biliyordu."

"Bu onu doğru yapmaz," diye karşılık verdim.

"," diye kabul etti. "Ama bağınıza bakış açınızı değiştirmeli." "Neden? Ne şekilde?"

Izzy cevap verdi. "Çünkü senin onun eşi olmanı istiyor, Blair. Onun *gerçek* eşi. Gözleri olan herkes bunu görebilir. Seni kontrol etmek için gücünü kullanabilirdi, ama bunun yerine neredeyse her durumda kontrolü aktif olarak sana veriyor."

Aklım onu benden daha sık içmeye ikna ettiğim ilk zamana gitti. Anlaşmamıza.

Eğer yeterince çabalasaydı, teslim olmak yerine beni kendisinden daha fazla içmeye zorlayabilirdi. Ya da daha fazla dayanamayana kadar aç kalmama izin verebilirdi.

Kontrolü bırakmak için mücadele etti ama . Sık sık.

"Sizce bana aşık mı?" Onlara sordum, sesime korku karışmıştı.

Avery nazikçe, "Bence onun duygularını kendin anlayacak kadar iyi biliyorsun," dedi.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Karmakarışıkta ama umurumda değildi. Endişelenecek çok şey vardı.

"Öyle olsaydı ne değişirdi?" Izzy sordu. "Siz zaten eşsiniz. Zaten birlikte yaşıyorsunuz. Gitmene izin vermeyecek."

"Aşkın tehlikeli olması gerekir. Annelerimize ne olduğunu biliyorsun," diye karşı çıktım.

"Her şey tehlikelidir. Hale ile aranızdaki bağ bizi daha önce hiç olmadığımız kadar güvenli hale getirdi," diye karşı çıktı Izzy.

"Curtis hâlâ peşimizde."

"Onunla aramızda en az bin vampir var. Biz iyiyiz," dedi.

Avery'ye baktım. "Aynı fikirde , değil mi?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Izzy haklı. Siren olmak tehlikeli bir şey. Belki aşk da öyledir ama seçenekler arasında Hale'e aşık olmak ya da uzaklaşarak güvenliğini riske atmak varsa, cevap bellidir."

"Denesem de gitmeme izin vermez," dedim hayal kırıklığı içinde.

"Son zamanlarda güvenlik kontrol noktasına gittiniz mi? Ya da kapalı otoparka?" Avery sordu.

Gözlerimi kırptım. "Hayır."

Ayağa kalktı ve bana kolunu uzattı. İsteksizce onu takip ettim ve koluna girdim.

"Ben burada kalıp yıldız ışığını içime çekeceğim. Turunuzun keyfini çıkarın," dedi Izzy.

Avery ve ben merdivenlerden inip benim katımın altındaki asansöre doğru ilerlerken birlikte adım attık.

"Izzy ne kadar mücadele ediyor?" Avery'ye sordum, herkesin bu konuda gerçekten konuştuğu tek kişinin o olduğunu biliyordum.

"Kabul ettiğinden daha fazla. Kendini buraya uygun hissetmiyor. Onun ne kadar bağımsız olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Curtis'ten kurtulmalıyız, böylece daha fazla özgürlüğe sahip olabilir." "Hale'le bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır." Yüz ifadesindeki bir şey beni şüphelendirdi. "Ne duydun?"

"Clem, Zora onlardan sıkıldığında onunla ve vampirlerle vakit geçirmemi sağlıyor. Birkaçı geçen hafta Hale ile bir kurt adam arasında kulak misafiri olduğu bir tartışma hakkında konuşuyordu."

Alnım kırıştı. "Telefonda bir tartışma mı?"

"Hayır. Sanırım kurt olan eski bir arkadaşı varmış ve onun ofisinde tanışmışlar." Kırışıklıklar derinleşti.

Durumla ilgili yardımcı olabilecek birinden bahsettiğini hatırlıyordum ama bana son söylediğinde onunla iletişime geçememişti.

"Malikânenin bizim kanadında tanıştıklarına göre Damian ona güveniyor," dedim. "Öyle olduğunu varsayıyorum. Bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır, ama zamanımızın çoğunu birlikte oyunumuzu oynayarak geçiriyoruz," diye itiraf ettim. "Derin konuşmalardan ama ona soracağım. Belki onun

özüm ortaya çıkabilir."

"Belki." Avery bir omzunu kaldırdı.

Güvenlik kontrol noktasına vardık ve içeri girmeden önce durdum.

Korumalardan biri bize el salladı ve bizi durdurmak için harekete geçmeyince kaşlarımı tekrar çattım.

Avery bana, "Burada bizden daha fazla tutsak ," dedi. "İzle." Beni güvenlik kapısından geçirip koridordan aşağı çekti. Köşeyi döndük ve kimse bağırmadan, arkamızdan seslenmeden ya da bizi yakalamadan çıktık.

Gerçekten özgürdük.

"Daha ileri gitmemeliyiz," dedim, resmen girdiğimiz tarafsız binanın koridoruna bakarak. Resepsiyondaki adam bize el salladı ve onu ilk geceden tanıdım.

Johnny, sanırım adı neydi?

Koşarak yanımıza geldi, gözleri parlıyordu. "Hey, uzun zaman oldu. İşler nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi," dedim, omzumun üzerinden baktım ve sonra onun yanından geçip kurtlar binasının girişine doğru baktım.

Bize yeni odalarımız hakkında bir şeyler sordu ve ben cevap vermeyince Avery onunla kibarca sohbet etti.

Konuşmayı bitirme fırsatını bulur bulmaz koridora geri döndük.

"Damian'dan haber alamadım. Korumalarının onu aramamasına şaşırdım," diye fısıldadım, koridorun derinliklerine doğru yürürken.

"Belki de yapmışlardır."

"Gitmeye çalıştığımı bilseydi çoktan burada olurdu," dedim. "Seni muhafızlardan daha fazla durdurmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Cevabı düşünmeme gerek yoktu. "Eğer gitmek isteseydim, benimle gelmek için ısrar ederdi. Ama hayatımı riske attığımı düşünürse, kılıcımı sürükleyerek odamıza geri götürürdü."

Avery'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Çok daha kötüsünü yapabilirdin." "Biliyorum."

Gerçek buydu ama bu her şeyi daha da karmaşık hale getiriyordu. "Gidip garajı görelim," dedim.

O da kabul etti ve yola çıktık.

OTUZ DAKİKA SONRA, o kendi odasına ben de kendi odama giderken asansörde yollarımızı ayırdık.

Bir anahtar seti istediğimde, park görevlisi bana bir tane vermekte tereddüt bile etmemişti. Gecenin bir yarısıydı ve ben kralın eşiydim, yine de kimse gitme isteğime gözünü kırpmadı.

Odamıza çıktığımda Damian'dan haber alamadığım için hâlâ şaşkındım.

Telefonunu yatağın yanında yerde gördüğümde ekran aydınlandı ve anladım. Ayrılmadan önce onun için tenteyi indirmiştim, bu yüzden çaldığını görmemiş ya da duymamıştı.

Orada bıraktım, tenteyi kaldırdım, böylece bir kez daha indirmeden önce onunla birlikte yatağa girebildim.

Vücudu benimkinin altında nefis bir şekilde sıcaktı ve yatağın kendi tarafıma dönmeden önce bir an tereddüt ettim.

Yastığıma gayet iyi yerleşmiş olmama ve soğuğun korkunç olmamasına rağmen, Damian'ın huzurlu, uyuyan yüzüne bakmaktan kendimi alamadım.

Zihnim hareket etmeye devam etti.

O tek duyguya dönüp durdu. Bağlılık.

Sevgiler.

Bana karşı böyle hissettiğinin farkında olsun ya da olmasın,

Damian beni seviyordu. Ve bu korkutucuydu.

Dudağımı ısırdım, kız kardeşlerimin onun kontrolü bana bırakması hakkında söylediklerini hatırladım.

Kontrolü bana *veriyor*.

Onunla geçen bir konuşmayı hatırlamaktan kendimi alamadım. Aslında iki konuşma.

İlk gece bana vücudunun özgür bir oyun olduğunu söylemişti. Eğer azarsam, onu kullanmakta özgürdüm ve o da bana katılmak için uyanacaktı.

Ve başka bir zaman, ağzımı ona dayamak istediğimde. O zaman bana, eğer onun üzerinde bu kadar güç istiyorsam, onu hazırlıksız yakalamam gerektiğini söyledi.

Bana onun üzerinde, benim ona verdiğimden çok daha büyük bir ölçüde kontrol teklif etmişti.

Eşi olmamı kabul ettirdiği kısmı saymazsak tabii.

Ve gerçekten de, onun kan arkadaşı olduğum gerçeği bu kısmı kaçınılmaz kılıyordu. Beni asla bırakamazdı. Bir siren olduğumu düşünürsek, beni iz bırakmadan bırakmak onun için de tehlikeli olurdu.

İçinde bulunduğu durumda verebileceği tek makul kararı vermişti.

Belki de kinimi bırakmanın zamanı gelmişti.

Ve belki de bana sunduğu güçten biraz daha almanın zamanı .

Uzun bir nefes alarak yastığı aramızdan çıkardım ve kenara koydum.

Sonra eşimin yanındaki yerini aldım.

Elimi boxer-şortunun içine sokup onu çoktan sertleşmiş bulduğumda kalbim hızla çarpıyordu.

Parmaklarımı etrafına sarıp bir kez yavaşça okşadığımda siki zıpladı. Kalçaları hafifçe sallandı ve ereksiyonunu serbest bırakırken dudağımı ısırdım.

Nefes alış veriş i düzgündü.

Büyük boy gömleğimi ve sütyenimi başımın üzerinden geçirip bir kenara attım. Külotumu çıkarmak zor olacaktı, o yüzden üzerimde bıraktım.

Damian'ı en çok neyin çıldırtacağını bildiğimden, bir bacağıma göğsünün üzerinden geçirdim ve dudaklarımı sikine doğru indirirken kıcıımı ona dönük bıraktım. Uyandığında ağzım onun üzerindeyken göreceğ i tek şey kıcıım olacaktı ve kıcıım kadar sevdiğ i çok az şey vardı.

Boxerını ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı çekerken uykusunda biraz kıpırdandı.

Oral seks konusunda çok deneyimli olmasam da, elimi kalın ereksiyonunun tabanına sardım ve dudaklarımı etrafına doladım.

Onu ağzımın derinliklerine alırken kalçaları şiddetle sarsıldı ve elleri kıcıımı kavramadan önce soluk soluğ a bir "*Siktir*" sesi duydum.

Lanet mükemmel bir şekilde uyuyordu, çünkü onun tadı gerçeküstüydü. Bağımlılık yapıyordu.

Lezzetli.

Beni kucağından atması için ona zaman tanıyarak bir an bekledim, belki ağzımdan uyanmak konusunda söylediğ i kadar emin değildir diye.

Onun yerine kıcıımın yanaklarını ayırdı ve hırladı.

Başımı salladım ve kalçaları benimle buluşmak için sallandı. İsteddiğ ini almamaya çalıştığını ve boğazımın derinliklerine doğru ittiğini anlayabiliyordum ve bunu takdir ediyordum. Buna hazır olmam için birden fazla oral seks yapmam gerekecekti.

Külotumu kenara yırtıp parmaklarıyla içimi kabaca doldurduğ unda sikinin etrafında nefes nefese kaldım.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Parmaklarını çekti ve arka giriş kapımın üzerinde gezdirdi.

Bu his *heyecan* vericiydi.

Kıçımı kaldırarak onu ağzımın derinliklerine çektim ve bir parmağını arka girişime sokmadan önce bir küfür savurdu.

Ağzının etrafında haykırdım, kalçalarını hafifçe iterken başka bir hırıltı kazandım.

Onu daha derine çektim ve acımasızca küfretti. Ben emdim ve o kükredi, kalçaları sarsıldı ve salıverilmesi boğazımı doldururken horoz zonkladı. Ezici bir şeydi, hem de en iyi şekilde.

Tek bir güçlü hareketle bizi ters çevirdi, böylece üstümdeydi, siki hâlâ ağzımdaydı. Külotumu tamamen yırttı ve yüzünü kalçalarımın arasına gömdü, ben zevkle haykırıırken parmağını arka girişime daha derine itti.

Bir kez paramparça olana kadar diliyle beni sert bir şekilde çalıştırdı, ama tekrar boşalana kadar klitorisimle alay etmeyi bırakmadı.

Ben daha ne yaptığını anlamadan, dişlerinden birinin ucunu klitorisime batırdı.

Büyüsü her zamanki gibi acıyı yok etti ve hissettiğim tek şey zevkti. Sıcak, *elektrikli* bir zevk.

Ona karşı sallanırken çığlık attım, doruk noktamın yüksekliğini kovaladım. Sonunda solmaya başladığında beni serbest bıraktı, ben iyileşirken dilini yavaşça üzerimde gezdirdi.

Beni son kez yaladığında yine kıvranıyordum, kirli çenesini kalçamın iç kısmına silerek beni ürperti.

Beni doğru tarafa çevirdi ve kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Kalçalarımın arasındaki ıslaklık kıçımdan aşağı kayarken yastığımın üzerine uzandığımı fark ettim.

Genellikle çit olarak kullandığım.

"Beni yastığın üzerine bilerek , değil mi?" Mırıldandım. "Asla," diye mırıldandı, sesinde uyku vardı.

"Gecenin bir yarısı sapıkça davranıyorsun."

"Eğer beni ağzınla uyandırırırsan her şey biter. Ya da amınla. Hâlâ yüzüme oturmanı bekliyorum."

Dudağımı ısırma dürtüsüne karşı koydum, yüzüm sıcacıktı. "Bir süre bekleyeceksin."

"Seni istediğim zaman uyandırmama izin vermediğin sürece." Ben gidiciydim.

Tamamen gidici.

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Emin misin?" "Çoğunlukla."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni çevirmen için sana bir şans vereceğim." "O zaman kesin evet."

Beni öptü ve ağzının tadı benim zevkim gibiydi.

Bundan iğrenmeli miydim yoksa tahrik mi olmalıydım emin değildim. Hâlâ biraz azgın olduğumu düşünürsek, ikincisi kazandı.

Gözlerini kapattı ve ben de ereksiyonunu mükemmel pozisyona getirmeye çalışarak ona biraz kaydım.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Sesinde yargılama yoktu ama yine de midem biraz gerildi.

Gözlerini açtığı anda, gözlerindeki hain parıltıyı gördüm ve kendime olan güvenim kayboldu.

"Zavallı küçük siren," diye mırıldandı.

Kumaş hışırtısı duydum ve sikinin başını giriş yerimde hissettiğimde neredeyse inliyordum.

"İkimiz de beni muhtaç sevdiğini biliyoruz," diye nefes aldım ve içime girerken sırttı.

"Şüphesiz."

TEKRAR BİR ARAYA GELDİĞİMİZDE, Damian savruldu
Yastığı yatağın en uzak tarafına koydu ve beni kollarına çekti.

"O şeyi gerçekten , değil mi?" Boynuna karşı mırıldandım. "Aslında ondan nefret ediyorum." Başımı hafifçe öptü.

"Artık yastık yok o zaman."

"Bunun için teşekkürler."

Güldüm ve beni daha yakına çekti.

Kollarına kıvrıldım ve bir anlığına da olsa bizi gerçek dostlar olarak görmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başladım.

Ve dürüstçe?

Bu fikir o kadar hoşuma gitti ki canım acıdı.

OceanofPDF.com

nineteen

BLA IR

Sonunda Damian'ın göğsüne terden ve kim bilir başka nelerden yapışmıştım.

Terin verdiği rahatsızlığa rağmen kendimi uzun zamandır olmadığım kadar dinlenmiş hissediyordum.

Her ne kadar bu değişimi bir gece önce ondan beslenmeme bağlamak istesem de, kollarının beni bu şekilde sarmasından kaynaklandığını biliyordum. Sadece fiziksel temas bile beni rahatlatmaya yetiyordu.

Kollarından biri belime dolanmış, beni sıkıca kendisine tutuyordu. Eli sırtımdaydı, tenimi hafifçe okşuyordu ve bu beni o kadar iyi hissettirdi ki erimek istedim. "Günaydın, küçük siren."

Mırıltısı dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Günaydın." Başımı ona yaslandığı yerden kaldırmadım.

"Ben uyurken Malikâneden ayrılmaya çalıştığına dair birkaç mesaj aldım."

Ah.

Doğru

.

"Mahkum olmadığımı söylediklerinde kız kardeşlerime inanmamıştım. Avery bunu kanıtladı. Güvenlik ekibiniz beni durdurmaya çalışmadı. Otoparktaki adam bana anahtarları verdi."

Kolunu bana doladı. "Elbette bir mahkûm değilsin. Sadece güvende kalmanı istiyorum. Benimle birlikte."

"Bir dahaki sefere beni bırakmamalarını söyleyecek misin?"

"Hayır. Bir dahaki sefere olacaksa telefonumu daha yakında tutacağım."

Sesinde soru işareti yoktu ama gizlice kaçacağımı falan düşünmesini istemiyordum. "Öyle bir şey olmayacak. Eğer ayrılmak istersem, sana haber veririm."

Tutuşunun biraz gevşediğini hissettim. "Teşekkür ederim."

"Mmhm. Ama sana böyle şeyler anlatmaya başlayacaksam, sen de bana tüm önemli şeyleri anlatmak zorundasın."

"Porter'a olanları duydun mu?"

"Kurt adamın adı bu mu?"

Damian iç çekti. "Evet. Eski bir arkadaşım."

"Neden onunla buluşuyordunuz? Ve neden kavga ediyordunuz?"

"Porter'ın ailesi yüzyıllar boyunca Mistwood'daki sürüyü yönetti, ta ki başka bir alfa babasına meydan okuyup onu öldürene kadar. Kurtadam yasaları, meydan okuyanın Porter'ın annesi ve kardeşlerinin gitmesine izin vermesini gerektiriyordu ama o onları da öldürdü. Porter tüm bunlar olurken orada değildi, ama duyar duymaz kasabaya geri döndü ve yeni alfayı paramparça etti. Kanunda belirtildiği gibi sürüye liderlik etmek için kalmak yerine, onu terk etti. Onun yerine Curtis güçlendi."

Kaşlarım Damian'ın tenine doğru kalktı. "Yani gerçek alfa o mu?"

"Haklı alfa, evet, ama gerçek alfa değil. Curt sürünün büyüsunü elinde tutuyor. Her yönden yetkili o, sadece kurtların yapması gerektiği gibi Porter'la bu hak için savaşmadı."

"Oh. Yani onu görüşmek için çağırdınız çünkü..."

"Çünkü Curtis'i öldürürsem, bu bir savaş başlatır. Ama Porter onu öldürürse barış sağlanır," dedi basitçe. "Diğer tüm liderler de Porter'ı tanıyor ve ona güveniyor. Onu sürünün alfası olarak belirleyebilirsek, hepimiz Malikâne'deki güvenliğimizi rahatlatabilir ve Curt iktidara gelmeden önce yaptığımız gibi insanlarımıza odaklanabiliriz."

"Ve kız kardeşlerim özgür olacaktı."

"Çiftleşmedikleri sürece yine de biraz tehlike altında olacaklar ama evet. Vampirlerim onları yeterince iyi koruyabilir, böylece hepiniz çok fazla risk almadan zaman zaman şehre inebilirsiniz."

"Peki neden kavga ediyordunuz?"

Damian sinirli bir nefes verdi. "Bedavaya geri gelmeyecek." "Ne istiyor?"

"Bilmek istemezsin."

"İstiyorum."

Beni vücudunda biraz daha yukarı çekti, böylece alnım boynuna daha fazla bastırdı. "Bir sirenle çiftleşmek istiyor. Senin ne olduğunu ve bir kapsülün olması gerektiğini biliyor. Hiçbir para onu ikna edemez - kız kardeşlerinden birini istiyor."

Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin? Neden?"

"İblisleri var ve uzun zamandır yalnız bir kurttu. Uzaklara gittiğinden beri zihninin karanlık bir yerde olduğunu düşünüyorum. Senin büyüün bunu düzeltebilir."

Kararsız bir nefes verdim. "Ona kız kardeşlerimden birini veremeyiz." "Biliyorum. Bunu ona ben söyledim. Bu yüzden kavga ediyorlar."

"Ama Curtis'in yerine geçmesi için onu ikna etmenin başka bir yolu yok mu?" "Hayır. Başka bir şeyle yetinmeyeceğini açıkça belirtti."

"Belki içlerinden biri ayda bir kez falan ondan beslenmeyi kabul eder. Sence bunu kabul eder mi?"

"Pek olası değil ama içlerinden biri istekliyse deneyebilirim." "Onlarla konuşacağım."

Alnımdan öptü. "gereken toplantılar var. Dün gece için teşekkürler."

Hatırlatma karşısında yüzüm ısındı.

Kahretsin, güzel bir geceydi.

"Mmhm." Boğazını her zaman benimkini öptüğü gibi öptüm ve ürperdi. "Dişlerimin boynuna bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyor musun?" Alay ettim.

"Savunmasız bir durum," diye itiraf etti Damian. "Ama nahoş değil."

Sonunda üstünden kaydım ve o kaldırmak için düğmeye basarken gölgelik kenarının altına eğildim. "Kız kardeşlerimi toplayıp onlarla konuştuktan sonra seni bulmaya geleceğim."

"Pekala."

Duşa doğru yürüdüm, başka bir şey yapmadan önce kalan tuzu ve diğer vücut sıvılarını cildimden arındırmam gerektiğini biliyordum. "Beni mi takip ediyorsun?" Duşa girdiğimde arkamda olduğunu fark ettiğimde sordum.

"Gecenin bir yarısı biri sikime tırmandı. Benim de duşa ihtiyacım var." Bana katılırken göğsü sırtımla buluştu ve suyu açmak için yanımdan uzandı.

Boğazımı öperken başımı yana eğerek titredim. Suyun altında bir adım attı ve beni de kendisiyle birlikte hareket ettirdi. Ereksiyonu belime dayanmıştı, parmakları saçlarımla arasında kayıyor ve başımı daha da eğiyordu. Üzerimize düşen su beni elektriklendirdi ve dişleri hassas cildimi fıraladığında, bu onu daha çok istememe neden oldu.

"Hâlâ seni her gün ısırmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Evet." Hiç tereddüt etmedim.

"Bunun seni her gün becereceğim anlamına geldiğini biliyorsun." "Buna güveniyorum."

Kıkırdaması alçak ve gürültülüydü, eli kalçalarımın arasına kaydı. Klitorisimi yavaşça okşarken nefesimi içime çektim. "Ellerini saçlarıma koy, küçük siren."

Parmaklarımı tellere gömdüm ve o da beni göbeğimden yakaladı. Beni yukarı kaldırıp düşün duvarına dayadığında çığlık attım.

Göğüslerim soğuk fayanslarla buluştuğunda tenimden aşağı su aktı ve içime kabaca girdiğinde nefesim kesildi.

Dişleri boğazımı kesti ve ben gidiciydim.

Adam beni tamamen kontrolü altına almıştı ve bundan gerçekten hoşlandığımı düşünmeye başlamıştım.

Bir saat sonra Clementine'in odasının kapısını çaldım, saçlarım duştan ıslanmıştı ama vücudum rahatlamıştı.

Damian ve ben kahvaltıyı kaçırdık ama o mutfağa mesaj atarak büyük, erken bir öğle yemeği istedi ve kimse kralı geri çevirmek üzere değildi.

"Geç kaldın," dedi Zora, kapıyı çekip açarak ve bana şüpheyile yukarıdan aşağıya bakarak. "Ve sakinsin. Fazla sakın."

"Ben her zaman sakinimdir." Onun yanından geçip Clem'in odasındaki herkesin yanına gittim. Gözlerim Avery'ninkilerle buluştu ve bakışlarındaki soruyu görmeme rağmen cevap vermedim.

Onunla aşk meselesi hakkında konuşup konuşmadığımı bilmek isteyecekti ama . Korktuğum için değil, büyük bir şey olduğu için.

Duygularını içime çekebilmem, onun bu konuda konuşmak istediği anlamına gelmiyordu.

"Ben de muhteşem bir vampirle sabah seksi yaptıktan sonra hep sakın olurum," dedi Clem göz kırparak. Zora ile birlikte yatağında oturuyordu. Avery masa sandalyesinde oturuyordu ve Izzy yerdeydi, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını göğsüne dolamıştı.

"Ben öyle bir şey yapmadım." Oturacak başka yer olmadığı için masanın kenarına oturdum. "Ama yapmış olsaydım, mükemmel olurdu."

Zora

homurdandı.

Clem güldü.

Izzy ve Avery beni izliyorlardı. Muhtemelen şaka yapıyorsam, bunun bazı talihsiz gerçekleri söylemeden önce ortamı yumuşatmak için olduğunu fark etmişlerdi.

"Damian'la buluştuğu kurt hakkında konuştum," dedim. "Adı Porter ve görünüşe göre gerçek alfa o. öldürmüş ama sonra ayrılmış. O gidince Curtis devralmış."

Dört çift kaş kalktı.

"Damian onu Curt'ü ortadan kaldırması için ikna etmeye çalışıyor çünkü bunu bir vampir yaparsa bu bir savaş ilanı olur. Damian halkını riske atmadan doğrudan bu işe karışamaz, ki bunu yapmayacaktır."

"Ve ondan bunu istemeyeceğiz," dedi Clem kararlı bir şekilde.

Curtis'in bir savaş başlatmasına izin vermektense onun kollarına kendisi atılmayı tercih ederdi. Belli ki kadın vampirleri seviyordu. Belki benden bile çok seviyordu ve ben biriyle çiftleşmiştim.

"Hayır," diye kabul ettim. "Porter'la konuşuyor, sürüyü ele geçirebilmek için Curtis'e meydan okumasını sağlamaya çalışıyor. Ama Porter onun benimle çiftleştiğini öğrendi ve hepinizin var olduğunu anladı."

Izzy'nin gözleri
kısıldı.

Avery yüzünü
buruşturdu.

"Şu anda başka türlü bir ödeme almaya istekli değil. İçinizden birini eşi olarak istiyor, büyüünüzle zihnindeki iblislerle savaşmasına yardımcı olmanız için."

"Siktir," dedi Izzy.

Clem elini saçlarında gezdirdi. "Bu hiç iyi değil."

"Siktirip gidebilir," dedi Zora.

Avery'nin yüzünü buruşturması daha da derinleşti.

"Eğer istekliyseniz, birinizin ayda bir ya da haftada bir ondan beslenmesini önerebiliriz diye düşünüyordum. Belki istediğimizi alırız ve yine de ona istediğini veririz," diye önerdim.

"Bunu kabul etmesine imkân yok," dedi Izzy. "Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getireceğimize dair hiçbir garantisi yok. Curtis'in ölümüyle elindeki tüm pazarlık kozlarını kaybedecek. Eş bağı dışında hiçbir şeyi kabul etmeyecektir."

"O zaman burada kalacağız," diye karar verdi Zora. "Vampirler bizi güvende tutabilir ve burayı seviyoruz. Çok iyiler. Malikâneneden ayrılmamıza gerek yok."

Clem başını salladı. "Bunun için özgürlüğümüzden vazgeçmemize değmez."

Avery de aynı fikirdeydi. "Sırf gidebilmek için biriyle çiftleşmeye razı değilim." Herkes Izzy'ye baktı.

Alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Genellikle kararlarını çabuk verir ve fikrini değiştirmezdi.

Bekledik.

Dudağı serbest kaldı ve yüzüne tanıdık bir kesinlik yerleşti. ". "Gözlerimi kırptım.

Geri kalanımız da öyle.

"Sonsuza kadar burada kapalı kalamam," dedi. "Aklımı kaybediyorum. Hale Porter'ı tanıyor, değil mi? Ona güveniyor mu?"

Yavaşça başımı salladım. "Tüm liderler öyle."

"O zaman o kadar da kötü olamaz. Onunla çiftleşeceğim. Curtis'i öldürecek ve tekrar özgür olacağız."

"Bu delilik," diye itiraz etti Zora. "Burası harika bir yer. Harika bir havuzumuz var ve vampirler bize iyi davranıyor. Ayrıca, bizi beslemek için her zaman istekliler."

Izzy kararlı bir şekilde, "Üzgünüm ama hayatımı bu binada vampirlerle kapana kısılmış bir şekilde geçiremem," dedi. "İstemiyorum. İstemiyorum."

Clementine, "Kurtlar *daha iyi* değil, *daha kötü*," diye karşı çıktı.

"Bana bok gibi davranmayacaksa, bir yolunu bulacağım. Sonsuza kadar burada kalamam," diye tekrarladı Iz.

"Bu onun seçimi," dedi Avery. "Eğer ayrılmak istiyorsa, bu muhtemelen bunu yapmak için en iyi fırsatı. Kurt adam alfası onu güvende tutabilecek ve geri kalanımıza da biraz daha güvenlik sağlayacak."

"Artık Curtis'ten korkarak yaşamamayı hak ediyorsunuz. Hepimiz hak ediyoruz," dedi Izzy ayağa kalkarak. "Hadi gidip Hale'e söyleyelim."

Zora ellerini uzattı. "En azından bunu biraz düşünmelisin."

"Bunun pek benim tarzım olmadığını biliyorsun." Izzy ona küçük bir

sırıtiş fırlattı. Zora içini çekerek başını salladı. "Sen delisin."

"Belki biraz."

Olayların gidişatından endişelenerek Izzy'yi Clem'in odasından çıkarken takip ettim. Kapı arkamızdan kapanırken ellerini yırtık, bol kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Bundan emin misin?" Ona sordum.

"Hale ile çiftleştiğin için pişman mısın?"

Soru göz kırpmama neden oldu.

"Zamanda geriye gidip reddetme şansınız olsaydı, bunu yapar mıydınız?" diye ekledi.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama onu geri çevirseydim hepimiz Curtis'in merhametine kalmış olacaktık."

"Porter'la çiftleşmezsem hepimiz burada kapana kısılmış olacağız," dedi Izzy. "Özgürlüğü seçtiğim için pişman olacağımı sanmıyorum."

"Ya düşündüğünden daha kötüyse?" diye sordum. "Ya ondan etkilenmiyorsan? Yoksa geçmişini beklediğinizden daha mı korkunç? Ya da-"

"İhtiyacım olan her şeyle başa çıkabilirim," dedi kararlı bir şekilde. "Biraz karanlık, kendimi korku dolu bir hayattan kurtarmak için ödenecek küçük bir bedel. Curtis'in öldüğünü görmek buna degecek."

"Bu sizin kararınız. Ama biraz daha düşünme konusunda Zora'ya katılıyorum."

"Neye benzediğini gördükten sonra istersem geri çekilmek için zamanım olacak."

Söylemedi ama adım atmayacağını biliyordum. Izzy bir konuda karar verdiğiinde bunu değıştirmezdi.

"En azından artık kralların toplantılarındaki tek kadın olmayacağım," dedim.

Gülümsedi. "Tahtlarını çaldığımızda bizi eşleri olmaya zorladıkları için pişman olacaklar."

Güldüm.

İçimden bir ses, Damian'ın istesem beni kendi tahtına oturtacağını söylüyordu.

OceanofPDF.com



Egan masamın karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Senin adına sevindim," dedi. "Belli ki tanıştığınızda yaşananlara rağmen kadının gönlünü kazanmışsın."

"Ben öyle demezdim ama oraya doğru gidiyoruz."

Ve bulunduğumuz yeri çok seviyordum.

Blair ve Izzy, ben ona yeni muhafızlarımız hakkında soru soramadan ofisime girdiler ve ayağa kalkmadan önce bana göz kırptı.

"İyi şanslar, Hale."

Çıkarken onları selamladı ve onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

Masamın önünde iki sandalye vardı ve kadınlar birer tane aldılar.

Blair'e baktım, başımı onun masa sandalyesine doğru eğdim. Arkadaşımanın karşımda oturmasını istemiyordum, sanki o da bana diğer herkes gibi cevap veriyormuş gibi.

Başını salladı ve ben de çenemi sıkma isteğimle savaştım.

Kadın beni deli ediyordu.

Kesinlikle, tamamen delice.

Ben de bunun için yaşıdım ama karşımda o şekilde oturmasının artık geride kaldığını düşünüyordum.

Sandalyemde arkama yaslandım. "İçimden bir ses ikiniz de ofisime bu şekilde geldiğinizde endişelenmem gerektiğini söylüyor."

Izzy kollarını kavuşturdu. "Porter'la çiftleşeceğim."

Kaşlarım havaya kalktı.

Blair yüzünü buruşturdu. "Onu bundan vazgeçirebileceğini umuyoruz, Damian."

İlk adımı aramıza koyduğu mesafeden duyduğum rahatsızlığı hafifletti.

Izzy açıkça, "Kimse beni bundan vazgeçiremez," dedi. "Artık içeride kapana kısılmak istemiyorum. Kurtların Malikane'nin kendi bölümlerinin arkasında çok fazla arazisi olduğunu biliyorum, bu yüzden orada daha fazla alanım olacak. Clementine ve diğer kız kardeşlerime yönelik tehditten kurtulmak sadece bir bonus. Bunu kendim için yapıyorum, onlar için değil."

Cevabının hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Arkadaşımın güvenliğini sağlayabilirdi. Porter'ın Curtis'i yenmek için çok büyük bir şansı vardı. Kazanacağından kesinlikle emin olduğumu söyleyerek kimseye yalan söylemeyecektim ama sürünün geçmişi göz önüne alındığında, bu muhtemeldi.

Genel olarak, o bizim en iyi şansımızdı.

Ama onunla çiftleşecek bir siren sözü olmadan savaşmazdı.

Eğer bunu teklif ediyorsa, onu çevirmem mümkün değildi. Kurtlarla barışı teşvik edebilecek bir liderlik perspektifinden değil. Ve Curtis'in eline fırsat geçerse dişime zarar verme fırsatını kaçırmayacağını bildiğimden, eş açısından da kesinlikle olmazdı.

"Ona hayır demiyorsun," diye homurdandı Blair, ama şaşırılmış görünmüyordu.

"Benden tekrar nefret etmene neden olmadan evet demenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Blair inledi. "Sen de mi?"

"En iyi seçenek bu ve bunu hepimiz biliyoruz," dedi Izzy. "zalim değil, değil mi?"

"Porter mı? Hayır. Yine de mesafeli biri. Alfa olsaydı muhtemelen kurtlarıyla bağ kurmaya alışmazdı. Doğrusu, eşiyle de olması gerekenden daha fazla bağ kurmaya çalışacağını sanmıyorum."

"Bu daha da iyi oluyor. Onun bir fotoğrafı var mı?" Izzy kontrol etti.

Blair'e baktım. Mutlu görünmese de, onu eşiim olmayı kabul etmeye zorladığım zamanki gibi benden nefret ediyormuş gibi de görünmüyordu.

Bu iyiydi.

Muhtemelen.

Benim, Porter'ın ve Bane'in gençliğimizde çekilmiş bir fotoğrafını çıkardım ve bilgisayar ekranını onların da görebileceği şekilde çevirdim.

"En azından ateşli," diye araya Izzy.

"Hepiniz arkadaş mıydınız?" Blair sordu.

"Evet. Güç, sorunlardan kaçınmak için sizi benzer güce sahip başkalarıyla arkadaş olmaya zorlar," dedim.

" biri?"

"Eskiden üçümüz arasında en vahşi ve asi olan oydu. Ailesi öldürüldüğünden beri onu sadece birkaç kez gördüm, o da çok sessiz ve ciddi. Onunla vakit geçirmeye çalıştığım da telefonu kapatıyor ya da ortadan kayboluyor."

Izzy ayaklarını masama dayayarak, "Yani yükü ağır," dedi.

Blair'in gözleri bana kaydı, sanki kız kardeşinin ayaklarını umursayacağımdan endişelenmiş gibiydi ama umurumda bile değildi. Sadece bir masaydı.

"ok ağır."

"Ben de . Buradan sonrası nasıl işliyor?"

"Onu geri arayacağım ve istekli olduğunuzu bildireceğim. Curtis'e meydan okumadan önce bağı mühürlemekte ısrar edecektir. Kabul edeceğim ama güvenlik amacıyla o piç kurusu ölene kadar benimle kalmanı sağlayacağım. Hemen bir meydan okuma düzenleyecektir."

"Sen onu aradıktan sonra benim için gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Fikrinizi değiştirmeniz için size zaman tanımak istemeyecektir, bu yüzden birkaç saat içinde burada olacağını tahmin ediyorum. Şehrin dışında yaşıyor, o yüzden ancak bu kadar hızlı gelebilir."

Başını salladı. "Ne zaman istiyorsun?" "Bu

tamamen senin kararın, Izzy," dedim.

"Birkaç gün beklemelisin," diye araya girdi Blair, bakışları kız kardeşinin üzerinde sabitlenmişti. "Böylece iyice düşünmek için zamanın olur. Fikrini değiştirmene izin vermeyecekse, olumlu olduğundan emin olmalısın."

Izzy ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Buraya geldiğimizden beri hayatımı riske atmadan ayrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, Blair. Fikrimi değiştirmeyeceğim." Bana baktı. "Ara onu. Nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum."

"Bir krala emir veremezsin," diye uyardı Blair. "Ve kral olduğunu inkâr etme, Damian." Bana öyle bir uyarı bakışı attı ki ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

"Teknik olarak ben de kraliçe olmak üzereyim. Yani eşitiz," diye belirtti Izzy.

Kıkırdadım.

Blair içini çekerek sandalyesine geri oturdu. "O kurdu kararından pişman edeceksin, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Izzy'nin sesi sanki bu fikir hoşuna gitmiş gibi neşeliydi.

Bilgisayarımı geri çevirdim ve görüntülü arama başlatmak için düğmeye bastım.

Kadınlar sandalyelerinden kalkıp masamın etrafına geldiler. Videoda görünmeyecek kadar uzakta durmalarına rağmen

Ekranı gör.

Porter son anda yetişti.

"Eğer eşinin kız kardeşlerinden birini benim kız kardeşim olmaya ikna ettiğini söylemek için aramıyorsan, telefonu kapatıyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

"Eşimin hâlâ kız kardeşi yok," diye yumuşak bir yalan söyledim.

Yalan olduğunu biliyordu ama gerçeği kabul etmek ona koz verecekti. Ve güç. Buna izin vermeyecektim. Izzy onun kız kardeşleriyle tanışmasına izin vermek istiyorsa, bu kendi vereceği bir karardı.

"Siktir git."

Telefonu kapatmadan önce hızlıca dedim ki, "Ama başka bir siren koruma talebiyle bana geldi. Karşılığında seninle çiftleşmeyi kabul etti."

Porter'ın gözleri hafifçe kısıldı. "İstekli mi?"

"Evet. Ve aç."

"Güneş batmadan orada olacağım."

"Curtis seninle gelmeden önce ona meydan okuyacaksın elbette."

"Şehre giderken dövuşü ayarlamak için mesaj göndereceğim. Bu gece olacak. Diğer liderlere haber verin."

Bununla birlikte, Porter telefonu kapattı.

"Bu bana onun hakkında hiçbir şey söylemedi," diye homurdandı Izzy. "Onunla çiftleşeceğimi söylediğinde gözünü bile kırpmadı."

"Bütün bu süre boyunca sakindi. En azından pek sinirli birine benzemiyor," diye önerdi Blair.

"Kişiliğini o kadar bastırdı ki, ondan fazla duygu göreceğinden şüpheliyim," diye kabul ettim. "Güvende olacaksın."

Izzy'nin yüz ifadesi *"güvende olmanın canı cehenneme"* gibi bir şey söylüyordu.

"Gidip eşyalarımı toplayacağım. Teşekkür ederim," dedi, minnettarlığı bana dönüktü. Samimi görünüyordu.

Kapıyı kapattı ve beni kadınımın baş başa bıraktı. "Ee," dedi Blair, kalçasını masama yaslayarak.

"Yani," diye tekrarladım, sandalyemi çevirerek onu inceleyebildim. "Izzy için endişelenmeli miyim?" diye sordu.

"Hayır. Porter onunla birlikteyken ona saygı ."

"Onunla sık sık birlikte olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım ailesini kaybettiğinde kaybolan bir parçasını bulmak için onun büyüsunü istiyor. Ve bunu yapana kadar da -eğer *yaparsa*- aralarına olabildiğince mesafe koyacak."

Blair yüzünü buruşturdu. "Bunu yaptığını fark ederse, geri adım atacaktır."

"O zaman belki onu bu korkusundan kurtarabilir."

"Ya da belki onun kalbini kırar."

Bir omzumu kaldırdım. "Her iki da, bu onların vereceği bir karar."

"Sanırım. Sadece sonunda acı çekebileceğini ve bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek hoşuma gitmiyor. Ama o kendi seçimini yaptı."

"Tıpkı buraya gelip sanki *benim* kraliçem değilmişsin gibi karşıma oturduğunda seninkini yaptığın gibi." Ayağa kalktım, göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde ona yaklaştım.

"Sorumlu benmişim gibi kız kardeşimin karşısına oturmuyacaktım," diye karşılık verdi. "Sen benim kraliçe olduğumu düşünüyorsun ama başka kimse düşünmüyor."

"*Herkesin* var."

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

Bir adım daha yaklaştım, eğilip masamdaki telefonun düğmesine basarken onun önünü kendiminkine bastırdım. Bir erkek sesi cevap vermeden önce bir kez çaldı.

"Alo?"

"Selam, Charlie. Ben Hale. Kraliçem bu akşam yemeğinde naneli kek istedi." Ben konuşurken bakışlarımız onunkilerle kilitlenmişti.

"Bunu gerçekleştireceğim," diye söz verdi Charlie, hiç vakit kaybetmeden. "Blair'e gelecekte tercihlerini bana göndermesini söyle. Menüümüzü ona göre ayarlamaktan mutluluk duyarız."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Telefonu kapattı ve ikimiz de başka tarafa bakmadık.

"Kendine asla kral demiyorsun," dedi sonunda. "Başkalarının sana böyle hitap etmesine bile izin vermiyorsun."

"Buna yok. Ama siz her *zaman* kraliçe olarak bilineceksiniz." "Bu da gereksiz."

"Benim için değil."

Bir elimi yüzüne götürdüm ve yanağını avuçladığımda gözlerini kapattı. Başını eğerek dudaklarımı kulağına doğru indirdim. "Burası bizim ofisimiz. Bir dahaki sefere buraya biriyle geldiğinde, sandalyene ya da kucağıma oturacaksın."

"Ya sandalyeni istersem?"

Kıkırdadım. "Sonra kolçağın üzerine tüneryim ve kime ait olduğunu açıkça belli ederim."

"Boğazımdaki işaret bu oldukça iyi bir iş çıkarıyor, öyle değil mi?"

"Seviyorum." Başını daha da eğdim, böylece dilimin ucunu yavaşça hassas işaretin üzerinde gezdirebildim. Titredi ve ben de hafifçe tenini emdim.

Yumruklarından biri gömleğime sıkıştı. Gömleğimi buruştururdu ama kadınının beni nasıl kavradığını gösteren kanıtlarla dolaşmak hoşuma giderdi.

Onun uyarılma kokusu ereksiyonumu daha da kalınlaştırdı ve onu masamın kenarına kaldırdım. Avucumun tabanını göbeğine bastırdığımda nefesini içine çekti.

"Şu anda son iğnem için Kara ve Lou ile buluşmam gerekiyordu," diye nefes aldı.

"Bugün henüz seni tatmadım." Kalçalarının arasına diz çöktüm.

Dudağını ısırıldı.

"Bağımlı olmamı isteyen sendin, kadın. Artık geri almak yok." Pantolonunu kalçalarından aşağı sıyırıp ofisin diğer ucuna fırlattım.

"Pekala, çabuk olun."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim, yanaklarını pembe ve gözlerini parlak buldum. "Çabuk olmasını istemezsin."

"Evet biliyorum."

Eğildim ve dilimi klitorisinin etrafında yavaşça gezdirdim. O kadar yüksek sesle inledi ki, asistanlarım muhtemelen koridorun aşağısından duyabilirdi. Kalçaları hareket ettikçe hareketi tekrarladım, saç tellerini daha sert çekerken elleri saçlarıma gömüldü.

"Daha hızlı," diye nefes nefese kaldı ve ben daha da yavaşladım.

"Sikeyim seni." "Yapacaksın, küçük siren."

Yan tarafımı gönülsüzce tekmeledi ve ben de dişlerimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirerek nefesini kesmesini sağladım. "Damian!"

Yavaşça alay etmeye devam ettim, vücudunu çalıştırırken onu inlettim ve eğildim. "Sana ihtiyacım var," dedi, sesi umutsuzca yükseliyordu.

Sonunda istediği gibi hızlandığımda onu iki parmağımla doldurdum ve parmaklarımın etrafında sert bir şekilde boşaldı, kanalı zevkiyle sıkılaştı.

Bilgisayarım birinin beni görüntülü aradığını gösteren melodiyi çalmaya başladı ve ben de onun çekirdeğine karşı hırladım. Muhtemelen bir sonraki finansal toplantımdı ama bekleyebilirdi.

Beni sandalyeme doğru iterken Blair'in yüzü kızarmıştı. "Toplantılarınız var."

"Bekleyecekler."

Eşimi tekrar elde etmeden durmayacaktım, bundan kesinlikle emindim.

"Hayır, Damian." Israrı beni şaşırttı. Beni sandalyeme doğru itti, masanın üzerinden kayarak altına girdi.

Ne dediğini anladığımda sikim neredeyse fermuarımı yırtacaktı.

Ne yaptığını.

Bir parçam, görüntülü görüşme yaparken beni bu şekilde kontrol etmesine izin verme fikrine dayanamıyordu.

Ama gözlerinde bir meydan okuma vardı ve sonuçta ona güvendim. Ve onu istedim.

Yüzümü koluma sildim ve sandalyeme oturdum, aramayı cevaplamak için düğmeye basarken sandalyemi masama doğru çektim.

Vücudumdaki her hücre masanın altındaki kadına odaklanmış olsa selamlamam otomatikti.

Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve o fermuarı açarken ben de sandalyemin kolçaklarını kavradım.

O güzel küçük dudaklarını sikimin etrafına sardığında tepki vermemek için kendimi zor tutarken çenem sıkıştı.

Kadınımın hiç acelesi yoktu, toplantı boyunca benimle yavaş yavaş ilgilendi.

Görüşmeyi hızlıca sonlandırmaya çalıştığım için yanıtlarım kesik kesikti ama o beni yaladıkça görüşme devam etti.

Beni emdi.

Benimle
dalga geçti.

Beni boğazının derinliklerine çekti ve hırıltıyla boğulmama neden oldu.

Aklımı daha da kaybetmem için benden beslendi.

Ama boğazına boşalmaya her yaklaştığımda geri çekildi.

Toplantı nihayet sona erdiğinde, yüksek sesle hırladım, seksi küçük kıcını masamın altından çıkardım ve ona çarparken onu kenara bıraktım, onu alırken çığlık atmasını sağladım.

Salgımı onun dar kanalına pompalarken onu ısırdım, bir kez benimle boşalmasını sağladım, sonra tekrar, ikimiz de yükseklerden inerken nefes nefese kalana kadar.

"Beni delirtiyorsun," diye hırladım saçlarına

doğru. Nefes nefese güldü. "Buna bayılıyorsun."

"O kadar çok acıtıyor ki."

Onu sertçe öptüm, muhtemelen onun benimkinde kendini tattığı gibi ben de onun dilinde kendimi tattım.

"Her gün o anlamsız finansal toplantılardan kaç tanesine katılıyorsunuz?" diye sordu.

"Çok fazla."

"Belki de onlara size bir özet e-posta göndermelerini söylemeli ve bunun yerine zamanınızı başka bir şeye harcamalısınız. Her zaman yapacak milyonlarca işiniz var."

"Belki de öpmeliyim." Onu tekrar öptüm, daha yavaş.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," dedi ağzıma karşı. "Daha sonra erken öğle yemeği için buluşuruz, değil mi?"

"Pekâlâ. İğne için sana katılmamı istersen haber ver." Gözlerini devirdi.

"Sanırım bunu halledebilirim."

Yapabileceğini biliyordum ama yapmak zorunda kalmasını istemiyordum.

Kıyafetlerinin düzgün olduğundan emin olduktan sonra omzunun üzerinden göz kırparak ofisimizden çıktı.

Ona çok aşıktım.

OceanofPDF.com

twenty-one

BLA IR

Sonunda Vampir Malikânesi'nin hastane kısmına vardığımda hâlâ yüzüm kızarmış ve nefes nefese kalmıştım.

Kapıdan içeri girerken, "Biliyorum, çok geç kaldım, özür dilerim," diye özür diledim. Lou ve Kara konuşuyorlardı, ikisi de bir saatten fazla geç kaldığım için rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. "Damian'ın hatası olduğunu söyleyebilirdim ama benim de hatam vardı, o yüzden özür dilemekle yetinelim," dedim ve iğnelerim sırasında her zaman oturduğum sandalyeye çöktüm.

Lou'nun burnu kıışı. "Seks gibi kokuyorsun." "Bize tüm detayları anlat," diye emretti Kara.

Lou öğürür gibi bir yüz ifadesi takındı. "Aklından bile geçirme."

Lou orada olmasaydı bile Kara'ya detayları vermezdim, bu yüzden sadece başımı salladım.

Kara küçük enjeksiyon tüpünü aldı. "Onu her gün beslemeye ikna edebildin mi?"

"Evet, nihayet dün kendine geldi. Bugün kesinlikle iyi görünüyor," dedim yüzüm daha da kızararak.

Bir yanım masasının altına girip onu o şekilde ağızıma aldığıma inanamıyordu ama diğer yanım da ne kadar eğlendiğimi düşünmeden edemiyordu.

Ve bunu tekrar yapmak istiyorum.

Kara yüzünde bilmiş bir ifadeyle, "Sen bir kahramansın," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Lou, yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Eminim senin için iyi oluyordur ama onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Buna çok ihtiyacı vardı."

"O da benimle ilgileniyor," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaş olduğumuzu kabul etmedik, ama sanırım buna doğru ilerliyoruz. Emin değilim. Bana karşı hislerinin arttığını biliyorum ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ve ben sadece... bu çok fazla."

"Gerçek anlamda derken ne demek istiyorsun?" Kara sordu. Sesi merak doluydu.

Yüzüm daha da kızardı. "Beni onunla çiftleşmeye zorladı, hatırladın mı? Artık bunu aştım, onun için en iyi seçeneğin bu olduğunu biliyorum. Ama bağı mühürlediğimizde hiçbir şeyin değişmeyeceği konusunda anlaşmıştık. Birbirimizden nefret ve sırf bağ gerektirdiği için birbirimizden beslenmeye devam edecektik. Bundan daha fazlası olmak hakkında hiç konuşmadık."

"Uzun birbirinizden nefret etmiyorsunuz," diye Lou. "Kabul etmek istediğimden daha uzun süredir."

"O zaman bağınızın nesi gerçek değil?" Kara bana sordu.

"Bilmiyorum. El ele tutuşmak, sarılmak ve savunmasız konuşmalar yapmak gibi normal arkadaşlık şeylerine karşı kurallarımız vardı. Dün gece ilk kez sarıldık."

"Bu çok saçma," diye homurdandı Kara.

İçimi çektim. "O zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmemi engellemek için iyi bir yol gibi görünüyordu."

"Peki ya şimdi?" Lou sordu.

"Bilmiyorum."

Gerçek buydu.

Sıkıcı bir finans toplantısı sırasında masasının altına diz çöküp ona oral seks yapmışım -ki bu kesinlikle çılgıncaydı- ama yine de ona onu sevdiğimi söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum.

Ya da o da beni sevdiğini itiraf edecek kadar duygularından emin olsaydı. Ya ben ona açılısam ve o bana aynı şekilde hissetmediğini söylese?

Ya da ya ondan nefret etmeye devam etmemi istiyorsa?

Gerçeği itiraf edersem yanlış gidebilecek milyonlarca şey vardı ve doğru gidebilecek çok az yol vardı.

Açılmadan önce emin olmam gerekiyordu, değil mi?

"Senin hakkında ne hissediyor?" Kara sonunda bana enjekte ederek sordu. "Bilmek zorundasın, değil mi?"

Başımı salladım. "O beni seviyor. Ama bazı duygular derinlere gömülüdür. Beni sevdiğinin farkında mı bilmiyorum. Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi söylersem ve o henüz duygularının farkına varmamışsa, bu her şeyi mahvedebilir. Bu bir risk. Ve ben genelde risk almam."

Ben Izzy gibi değildim, sırf Vampir Malikânesi'nden kurtulmak için bir yabancıyla çiftleşmezdim. Bunu yapmışım çünkü kendimi ve kız kardeşlerimi korumanın başka bir yolu yoktu. Ve şimdi Damian'ın bizi Curtis'e gerçekten vermeyeceğini bilsem de, o zaman bunu bilmiyordum.

Öyle olsaydı, onu reddedebilirdim.

Ve oradan sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Senden asla nefret etmedi," dedi Lou. "Sadece eş bağıyla başa çıkmaya çalışıyordu ve bunu eline yüzüne bulaştırdı. Seni onunla bağ kurmaya zorladığı için ona çok kızmışım."

"Buna inanmaya başlıyorum." Bir elimi saçlarımin tepesinde gezdirerek altın rengi dalgaları dağıttım. Damian da aynısını yapmıştı, yani daha kötüsü olamazdı. "Sanırım duygularımla başa çıkmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"O senin arkadaşın, tatlım. Dünya kadar vaktin var." Kara, ikimiz de gereksiz olduğunu bildiğimiz halde enjeksiyon bölgesine bir yara bandı yapıştırdı. "Her şey hazır."

"Teşekkür ederim." Ona çabucak sarıldım ve Damian'la buluşmaya gitmeden önce Lou'ya da sarıldım.

Öğle yemeğinden sonra kız kardeşlerimle buluşacaktım.

Izzy'nin toplanmasına yardım edecektik... ve sonra yüzmeye gidecektik, her ihtimale karşı onu tekrar görene kadar bir süre geçecekti. Eşinin onu bizden uzak tutmayacağını umabilirdik ama kaçmayı bu kadar çok istediğine göre, onu ne kadar sık göreceğimiz konusunda endişeliydim.

Porter ile bir bağ kurmayı kabul ettiği için delirmişti.

Ama Damian'ın dediği gibi, bu onun vereceği bir karardı. Onu bir odaya kilitleyip ne kadar deli olduğunu görmeye zorlamak istesem bile buna saygı duymalıyım.

SAATLER SONRA, büyük bir kaya havuzun dibine doğru süzüldü. Bunu evimizden kurtardığımız bir taş olarak tanıdım - Curtis'in adamlarının yok etmediği tek şeylerden biriydi, çünkü kayaların bizim için bir anlamı olduğunu fark etmemişlerdi.

Clementine'in yüzeye doğru işaret eden gözünü yakaladım ve o da Izzy'nin omzunu tuttu. Hepimiz yukarı doğru yüzdük ve havuzdan çıktık.

Damian suyun yanında bekliyordu, elleri ceplerindeydi ve her zamanki gibi kollarını ön kollarına sıvamıştı.

Bakışlarım kollarında oyalandı.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Porter ofisimde bekliyor," dedi. Sözler Izzy için olsa da bakışları benim üzerimdeydi.

"Sanırım güzel piçle tanışma vakti geldi," dedi Izzy, sesi neşeli çok uzaktı. Genelde neşeli şeyler yapmazdı. Alaycılık kesinlikle, ama

İyimserlik mi? Tipik olarak değil. Kötümser değildi ama gerçekçiydi.

Damian düğmeli bluzunu başının üstünden geçirip benimkini çekiştirdi. Ona gözlerimi devirdim ama düğmelerini çeneme kadar iliklediğinde itiraz etmedim.

Zora homurdandı.

Clem fısıldadı, "En azından omzuna atıp odasına taşımadı ve onunla tekrar birlikte olmadı."

"Eninde sonunda ikiniz de büyük, sahiplenici bir piçle çiftleşmenin ne demek olduğunu öğreneceksiniz," diye uyardım.

"Bazı avantajları var," diye atıldı Damian.

"Büyük avantajlar," diye itiraf ettim, biraz

isteksizce de olsa. "Büyük, *zor* avantajlar," diye takıldı.

Izzy sadece küçük bir gülümsemeyle yetinse de hepimiz gülmekten kırıldık.

Bu özel avantajları çok yakında öğrenecekti. Ve seksten ne kadar hoşlandığını yeterince duymuştum, bu nedenle eş bağından pişmanlık duymayacağından emindim, diğer cephelerde pişmanlık olsa bile.

Damian elimi tuttu ve yola çıkarken parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı.

Asansöre ve ardından koridordan Damian'ın ofisine doğru yürüyüşümüz kısa sürdü, ama biz ilerledikçe ruh hali çok daha ciddileşti. Endişe karnımı gerdi.

Izzy'nin bir eş almasından endişeleniyordum... ama bundan da , önümüzdeki saatlerin en kötü sonucu hakkında endişeleniyordum.

Porter Curtis'e meydan okuduktan sonra *kaybedebilir*.

Curtis daha sonra egosuna daha da kapılabilir ve daha da diktatörleşebilir.

Ona karşı komplo kurduğumuz için bizden daha fazlasını

isteyebilir. Ve bu gerçekten çok kötü olur.

Muhtemelen çiftleşmemiş kız kardeşlerimin geri kalanını saklamalıydık, ama üçüne bir bakışım bana Izzy'nin eşiyle tanışacaklarını söyledi, sonuçları ne olursa olsun.

Belki gerekirse onların da yardıma ihtiyacı olan sirenler olduğunu iddia edebiliriz.

Porter, Damian'ın ofisinin dışında bekliyordu. Görüntülü görüşmede görüldüğünden daha iriydi, belki Damian kadar bile iriydi. Bronz bir teni ve yanları tıraş edilmiş ama tepesi uzun, kırmızımsı kahverengi saçları vardı.

Adam Izzy'den bir dakika yalnız kalmak istediğinde, Izzy kabul etti ve onunla birlikte içeri girdi.

Bir an sonra kapıya çarpan bir gümbürtü duyduk. Kız

kardeşlerim ve ben birbirimize şaşkınlıkla baktık.

"Kahretsin, hiç vakit kaybetmemişler," diye ıslık çaldı

Zora.

Clementine komplocu bir tavırla, "O kadar ki, istese ben de onu becerirdim," diye fısıldadı.

Avery, "Izzy onun eşi olduktan sonra bunu söylediğini duymasın," diye uyardı.

Üçü de bana baktı ve Damian hakkında da benzer şeyler söylendiğini hissettim.

Elim onun elini sıktı ve o da elimi hafifçe sıktı. O

benimdi.

Önemli olan da buydu.

Kız kardeşlerim de azgın olabilirdi ama hiçbiri çiftleşmiş bir erkeği becermeyi hayal edemezdi. Çiftleşmiş çiftler kesinlikle yasaktı.

Bundan birkaç dakika sonra çift nihayet dışarı çıktı. Yüzleri kıpkırmızıydı ve normalden daha hızlı nefes alıp veriyorlardı.

Boğazlarının etrafındaki siyah lekeler hemen dikkatimi çekti. Izzy'nin sormadan bile seveceğini bildiğim güzel, kıvrımlı bantlardı.

Oradan koridora yöneldik. Ve tarafsız

bölgeye.

Zora, Clementine ve Avery, Malikânenin vampir kanadında kalmadan önce Izzy'ye sarıldılar ve "İyi şanslar," diye fısıldadılar.

Koridorda Egan tarafından yönetilen kalabalık bir vampir muhafız grubuyla karşılaştık ve Porter biz olmadan uzaklaşmadan önce Izzy'ye bir emir homurdandı.

Hepimiz birlikte gelemedik.

Herkesin Curtis'e karşı çalışmak için bir araya geldiğimizi düşünmesini istemiyorsak -ki istemedik- ayrı kalmak zorundaydık.

OceanofPDF.com

twenty-two

BLA IR

Damian beni grubun önüne doğru çekerken, İZZY'nin etrafı tamamen dev vampirler tarafından sarılmıştı. Sakin ve ağırbaşlı görünmesine rağmen elimi demir gibi sıkıca kavradı ve bir ip çıkardı.

"Beni gerçekten kendine bağlamayacaksın, değil mi?" Fısıldadım.

"Öyleyim. Eğer bu kurtlardan biri seni yakalamaya çalışırsa, büyük bir sürprizle karşılaşacaklar." İpi önce benim kemer halkalarımın birine, sonra da kendi kemer halkalarından birine geçirdi ve karmaşık bir düğüm attı.

İçimi çektim ama itiraz etmedim.

Eğer bir kurt beni yakalamaya çalışırsa, onun paranoyası için mutlu olacaktım.

Tarafsız bölgeye giden ulaştığımızda *her yerde* kurtlar vardı.

Kurtlar sıraya
girmiş.

Kurtlar
kalabalıkta.

Kurtlar heyecanla fısıldaşıyor.

Kurtlar odanın bir köşesinde güreşiyor ve birbirlerini yumrukluyor.

Onlardan biriyle çiftleştigimi, etrafımın sürekli tüylü canavarlarla çevrili olduğunu hayal ettim ve ürperdim.

Evet, vampirleri severdim. Bana sivri dişler ve kana susamışlık ver, altın değerindeydim. Sonra tekrar, yanımda olmasını istediğim tek bir diş seti vardı.

Dudaklarımı ısırdım ve kurt adamların arasına doğru ilerlerken Damian'a yan gözle baktım.

"Çekilin," dedi onlara. Sesi sakindi ama durdu ve itaat etmelerini bekledi.

Ses tonunda onu görmezden gelmemeleri konusunda onları uyaran bir şey vardı.

İçlerinden biri şöyle bir baktı ve bizi görünce yüzü bembeyaz oldu. Kalabalık hemen dağılırken fısıltılar ve çığlıklar koridorda yuvarlandı.

"Senden bu kadar korkmaları beni tahrik etmemeli," diye mırıldandım Damian'a, yürümeye devam edip koridorda ilerlerken.

"Neden olmasın?" Bana bir kaşını kaldırdı ve gülümsemese de gözlerindeki mizahı gördüm.

Sonunda şimdiye kadar gördüğüm en büyük odaya girmeden önce birçok koridordan geçtik.

Gözlerim odanın öbür ucundaki Curtis'in gözleriyle buluştu ve çok öfkeli görünüyordu.

Damian avucumun içini öpebilmek için iç içe geçmiş ellerimizi yavaşça kaldırarak, "Ürktüğünü görmesine izin verme," dedi.

Bakışlarım bir an için Curt'ünkinden ayrıldı ve tekrar kurt adama baktığımda, yüzündeki ve hareketlerindeki öfkeyi gördüm.

Bizi izliyordu. Damian'ın elimi öpmesinin nedeni buydu. "Onu

kızdırmak gerçekten iyi bir fikir mi?" Ben sordum.

"Ne kadar öfkeli olursa, hareketleri de o kadar dengesiz olacaktır ve Porter şu anki durumunda dengesiz olmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Koridorda o kadar da sakın ve aklı başında görünmüyordu."

"Göreceksiniz. Kaybetmeyecek." Damian'ın sesi bundan benden daha emin geliyordu, ben de başımı salladım.

Devasa odanın ortasına basit bir metal çit yerleştirilmiş, Porter ve Curtis'i geri kalanımızdan ayıran bir tür kafes oluşturulmuştu. Aralarında elinde mikrofonla duran bir adam vardı ama arkasındaki birine bir şeyler bağırırken üstünü kapatıyordu.

Kafesin hemen dışında, Bane ve Talon'un arasında yerimizi aldığımızda Porter bize doğru bakmadı.

Vampir grubumuz hemen arkamızdaydı ve Izzy muhtemelen rahatsız bir şekilde onların arasına sıkışmıştı.

Tribünler odanın etrafında yükseliyordu ama ben odanın içindeki kurtadam sürüsünün çılgın gürültüsünü duymazdan gelmeye çalışıyordum.

"Bunu sen mi ayarladın?" Bane bana ve Damian'a bakarak seslendi.

"Bunu asla düşünmeyiz bile," diye yalan söyledi Damian, dudakları hınzırca yukarı doğru kıvrıldı.

Bane güldü ve diğer tarafıma baktığımda Talon da sırtıyordu. Curtis gittiğinde hiçbiri hayal kırıklığına uğramayacaktı.

...Porter'ın kaybetmediğini varsayarsak.

"Kai şu anda fae aleminde mi?" Damian sordu.

"Evet. Bunu kaçırdığı için çok kızacak," bağırdı Bane. Kurtlar odaya doluşurken birkaç dakika daha geçti.

"Burası balo salonu," dedi Damian kulağıma. "Her yıl burada diğer liderlerle birlikte maskeli balo tarzında bir parti düzenlerim."

Yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve kulağına konuşabilmem için eğildi. "Beni bu şekilde davet ediyorsan, pas geçmek zorundayım."

Sırıttı. "Bu bir davet değildi. Kışını oraya kendim sürüklemek zorunda kalsam bile benimle geliyorsun."

Güldüm ve o da şakacı bir şekilde yanağımı öptü.

Spiker boğazını temizledi ve yüksek ses odaya yayıldı.

Damian beni kendine çekti ve kafesle arasına sıkıştırdı.

Mikrofona "Herkes sussun!" diye seslenen spikerin sesi gürledi.

Sözler zarif olmaktan uzaktı, ancak sonraki birkaç dakika boyunca tüm oda sessizleşirken işlerini hallettiler.

"Zaman kaybetmeyelim," diye bağırdı adam. "Bir meydan okuma için buradayız!" Kalabalık o kadar yüksek sesle kükredi ki kulaklarımı kapatma isteğime direndim.

Ben yüzümü buruşturunca Damian kıkırdadı, göğsü sırtıma yaslandı. "Kurt olmadığımıza memnun musun?" Sesi şakacıydı ama haklıydı.

Çok doğru.

Ben vampirlere aittim.

Sanırım kader beni onun kan arkadaşı yaptığında bana bunu söylemeye çalışıyordu. Bir daha düşündüm de, belki de bunu daha önce fark etmeliydim.

Spiker, "Sevgili alfamıza meydan okuyan, iki yüzyıl önce bizi geride bırakan tahtın varisi Porter Jenkins var," diye ekledi.

Kalabalık daha yüksek sesle kükredi.

Porter'ın kanını mı istiyorlardı yoksa onun kazanmasını mı istiyorlardı emin değildim.

Belki ikisinden de biraz.

"Bildiğiniz gibi, bu ölümüne bir dövüş. Hayatta kalan son kişi sürüyü alır. Hazır mıyız?"

Odayı daha sağır edici çığlıklar kapladı.

Spiker sonunda "BAŞLA!" dediğinde parmaklarım bizi kurtlardan ayıran parmaklıklara dolandı.

Kavga o kadar hızlı başladı ki, biraz geriye doğru sarsıldım.

Çocukken eğitim almıştım ama yaşayan en güçlü iki adam arasındaki gerçek bir dövüşe hazır olmadığımı açıklı.

Birbirlerinin boğazına saldırırken kürkleri derilerini yırtıyor, devasa kurt formlarına dönüşüyorlardı. Porter'ın kürkü saçlarıyla aynı kırmızımsı kahverengi renkteydi ve Curt'ünki sarıydı, bu yüzden onları ayırt etmek kolaydı.

Porter son anda yuvarlandı ve Curtis sırtını yarpençelerini Curtis'in karnına geçirdi.

Fayansın üzerine indiler ve yavaşça birbirlerinin etrafında döndüler. Birbirlerini ölçüp biçerlerken kalbim küt küt atıyordu.

Curtis dişlerini Porter'ın boğazına geçirdi.

Porter Curt'ün bacağına saldırdı ve kemiği kırarken çıkan çatırtıyı duydum.

Curtis bu anı Porter'ın omzunu yırtmak için kullandı ve Porter yana yuvarlansa da derin yaradan kaçamadı.

İkisi biraz daha temkinli bir şekilde birbirlerinin etrafında dönerken kanıyordu. Curtis biraz topallasa da Porter'ın omzu hiç iyi görünmüyordu. Vücudum o kadar gergindi ki zar zor nefes alabiliyordum.

Curtis kazanırsa, . Ve Izzy.

Vay anasını.

Izzy ölü bir adamla eş bağına sahip olacaktı.

Ömür boyu yalnız kalacaktı.

Nasıl olduğunu görmek için ona dönüp bakmak istedim, ama gözümü kavgadan ayırmama izin vermedim. Hiçbir Şeyi kaıramazdım. Her Şey tehlikedeyken olmazdı.

Curtis tekrar saldırdı ve Porter kaçarak onun bğrn yardı.

Curtis açıkça sinirlenerek boğazına sarıldığında, Porter derisine geri ve yuvarlandı. Curtis'in kurdunu boğazına doladığı demirden bir insan koluyla yere serdi.

Kalabalık hep birlikte nefes almış gibiydi.

Curtis hırladı, kolları ve bacakları şiddetle sallanırken o da geriye doğru kaydı. Porter'ın saçlarını ve kollarını yakaladı ama Porter kontrolü tamamen ele almış .

Curt'n hareketleri zayıfladı ve Porter sonunda onun kulağına bir Şeyler söyledi.

Curtis uludu ama bir an sonra havada bir çıt sesi ve canavarın sesi aniden kesildi.

Nefes sesleri etrafımızda yankılandı.

Damian kulağıma doğru rahatlamış bir nefes verdi. Ve sonra, bir anda, kalabalık kükremeye başladı.

Porter Curtis'in bedenini yana itti ve ayağına kalktı, kıyafetleri vardiyada yırtılmış ve arkasında bir yerde karo zemine terk edilmişti.

Kalabalık onun için çığlık atıyor, gürültüden kulaklarım çınlıyordu ama bakışları bana ve Damian'a sabitlenmişti.

Arkamıza, kız kardeşimi ortaya çıkarmak için ayrılan vampirlere baktım ve baktığımın biz olmadığımızı fark ettim.

Aramızdaki mesafeyi geçti ve çitin üzerinden tırmandı, yanımızdan geçip Izzy'yi yakalamadan önce hiçbir Şey olmamış gibi yere düştü.

Adam yumruğunu tavana doğru kaldırıp zaferini haykırırken sesi diğerlerinininkine karıştığında şaşırmış görünüyordu.

Kalabalığın sesi gittikçe yükseliyordu ama yeni arkadaşı yumruğunu iki kez sıkıp ardından dişlerini kız kardeşimin omzuna geçirirken bakışlarım kız kardeşime sabitlenmişti.

Yüzünü şok ifadesi kaplayınca dudaklarım aralandı.

Izzy'yi ısırıldığı kadar hızlı bir şekilde serbest bıraktı, sonra onu omzunun üzerinden fırlattı ve odadan dışarı çıktı.

Kurtlar tereddüt etmeden ya da emir vermeden onun için ayrıldılar, o gittikten sonra bile tezahüratları odayı doldurmaya devam etti.

Dışarı akın etmeye başladılar ama biz olduğumuz yerde kaldık.

Savaşmadan kurt dalgasını yarmamızın imkânı yoktu ve bir savaş başlatmaya da gerek yoktu.

Önümüzdeki birkaç dakika içinde heyecan azaldıkça ve kalabalık nihayet seyrelmeye başladıkça gürültü de azaldı.

Damian'ın elleri hâlâ kalçalarımıdaydı. "Onu kalabalığın önünde ısırıldı," dedim, hâlâ neredeyse Izzy kadar şok olmuştum. Damian'ın beni kendi halkının önünde ısırması beni şaşırtmıştı ama o bir *vampirdi*, bu yüzden en azından bunun bir olasılık olduğunu biliyordum.

Kız kardeşlerim ve ben diğer büyülü varlıklar hakkında, kurt şekil değiştirenlerin de eşlerini ısırabileceğini düşünecek kadar bilgi sahibi değildik.

"Kurtlar bunu yapar. Kamuoyu önünde hak iddia etmek onlar için büyük bir şey," dedi dudakları kulağıma değerken.

"Ona çok kızacak."

"Bundan sonrası daha da kötüleşiyor, bu yüzden içimden bir ses ona sık sık kızacağını söylüyor."

"Neredeyse benim sana yaptığım gibi mi?" Dirseğimle biraz şakacı bir şekilde karnına vurdum.

"Hayır, bugünlerde sadece beni sertleştirmek için bana kızgınmış gibi davranıyorsun." "Oh, öyle mi?"

"Evet." Beni öptü, ereksiyonunu hissedebilmem için beni kendine doğru çekti. "Ve işe yarıyor."

Güldüm ve beni tekrar öptü, biraz daha uzun.

"Eğer o kız kardeşlerinden biriyse, seni öldüreceğim," diye homurdandı Talon, Damian'ın omzuna iyi huylu bir şaplak atarak. "Hâlâ bir sirene ihtiyacım var."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Damian omuz silkerek. "Ama geri kalanımızın yardımına ihtiyacın olursa, arkada olduğumuzu biliyorsun."

"Bu siz piçlerin yardım edebileceği bir şey değil. Bir siren olmalı. Eşleşmemiş biri."

"Eğer hiç çiftleşmemiş sirenimiz olsaydı -ki hala yok- *onları* öylece dağıtmazdık, hatırladın mı? Onlar duyguları olan insanlar olurdu. Ve büyük, korkunç bir ejderha şekil değiştirene teslim edilmek istemezlerdi," dedim.

Talon isteksiz bir sırtış attı. "En azından iltifatını kabul ediyorum."

"Benim kadınıma gülümseme," diye çıkıştı Damian, ama yüz ifadesinden flört etmediğimizi anladığı anlaşılıyordu.

Dışarı çıkmak için yeterli alan olduğunda dördümüz kalabalığın geri kalanı arasında yolumuzu bulduk.

"Porter'in sürüyle arasını düzeltmesi için biraz zaman geçtikten sonra birkaç gün içinde bir toplantı yapmamız gerekecek," dedi Damian biz giderken.

Diğer çocuklar da aynı fikirdeydi ve vedalaştıktan sonra vampir maiyetimizle birlikte Malikane'deki kanadımıza geri döndük.

Damian elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasına soktu. Bununla ilgili bir şey gülünç derecede doğru hissettirdi.

"Umarım Izzy iyidir," dedim ve elimi sıktı. "Porter ona zarar vermez."

Gülümsedim. "Ben daha çok *ona* zarar vereceğinden endişeleniyorum. Ama insanlara sandığından daha fazla ihtiyacı var."

"Kurtların eksikliğini hissetmediği tek şey insanlardır. Ve fiziksel temas."

Güldüm. "Onu deli edecekler. Ama belki de bu onun için iyi olur."

"Umarım."

Egan ve diğer muhafızlarımız kendi yönlerine doğru giderken Damian beni kendine çekti. Kız kardeşlerim güvenlik kapısının hemen ötesinde bekliyorlardı ve hemen aşağı indiler.

Olan biten her şeyi kanlı ve korkunç ayrıntılarıyla anlattıktan sonra tatmin oldular.

Biraz üzgündüm ve Izzy'nin yeni sürüsünün önünde ayarlanmış eşi tarafından ısırılmasına şaşırdığım kadar şaşırmıştım ama tatmin olmuştum.

Hepimiz yemek salonuna yöneldik ama Damian ve ben kalabalığın en arkasında kaldık.

"Sana ikinci işin hakkında hiçbir şey öğretmedim," dedi.

"Hayır, öğretmedin."

"Gizlice odamıza kaçıp mutfak çalışanlarından birine bize yiyecek bir şeyler getirmesi için rüşvet vermeye ne dersin? Sana öğretebilirim ya da bir film izleyebiliriz..." diye devam etti ve bana sırtarak baktı.

"Hey, siz çocuklar havuzdaki film gecesine geliyorsunuz, değil mi?" Zora omzunun üzerinden seslendi.

"Bu gece olduğunu unutmuşum," diye itiraf ettim.

Damian rahatlıkla, "Akşam yemeği ve havuza gidebiliriz," dedi.

Barışı korumak için açıkça istediği şeyden geri adım atıyordu. Ve kardeşlerimle barışı korumak için değil, *benimle* barışı korumak için.

Ama biz arkadaştık.

Tüm niyetlerime rağmen, gerçek dostlar. Sadece seks arkadaşı değil.

Ve o gece sosyalleşmek istemeyen ben olsaydım, Damian sorgusuz sualsiz benim tarafımı tutardı.

Benim de aynısını yapmaya başlamamın zamanı gelmişti.

"Bu gece evde kalıp biraz çalışacağız," diye karşılık verdim.

"Artık seksin şifresi bu mu?" Clementine alay etti. Biraz içten değildi ama Izzy'nin gidişine üzüldüğünü biliyordum. Yine de onu bununla baş başa bırakmak istemedim, Avery ve Zora vardı. Damian ise sadece bana sahipti.

Izzy'nin gidişiyile mücadele etmese de, yine de yanında birinin olmasını hak ediyordu.

Tüm bunların yanında.

Onunla takılmak istedim. Onunla

vakit geçirmek istedim.

Ve konuşmaktan kaçındığım ciddi şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor.

Yani evet, bir "iş" gecesi.

"Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Yemekte iyi eğlenceler!" Köşede kaybolurlarken onlara bağırdım.

Damian bizi asansöre götürecek koridorda bana yol gösterdi ve birlikte içeri girdik.

"Kız kardeşlerinle takılmak istemedin mi?" diye sordu, asansörün arka duvarına yaslanırken göğsümü kendine doğru çekti.

"Seninle takılmak istedim," dedim basitçe.

İlk tepkisi şaşkınlık oldu ve ardından yüzüne yayılan yavaş bir gülümseme gözlerini aydınlattı ve bana doğru seçimi yaptığımı söyledi.

Beni yavaşça ve tatlı tatlı öptü.

Asansör çok erken çaldı ve "Bir sonrakini bekle" diye seslenecek kadar uzun süre ağzımı bıraktı.

Arkamda kakhahalar koptu ama Damian ağzımı tekrar yakaladığında görmezden geldim.

Bazı şeyler o kadar iyiydi ki.

OceanofPDF.com

twenty-three

BLAIR

Odamıza girerken DAMIAN yiyecek isteyen bir mesaj gönderdi.

"Kavga sırasında orada olduğum için kendimi iğrenç hissediyorum, bu yüzden sanırım duş alacağım," dedim ve elini bırakıp banyoya doğru yöneldim.

"Sana katılacağım." Telefonunu yatağın üzerine fırlattı ve beni takip etti.

"Bu artık yaptığımız bir şey mi?" Tişörtümü başımın üzerinden geçirerek alay ettim.

"Umarım öyledir." Ellerini belimin çıplak kıvrımlarında gezdirdikten sonra sütyenimin arkasındaki tokayı buldu ve çözdü. Kumaş düştü ve onu kollarımdan aşağı çekerek beni daha da çıplak bıraktı.

Elleri göğüslerimin üzerinde gezinip meme uçlarımla oynarken gözlerim kapandı. Dudakları boğazımın kenarına hafifçe dokundu.

Daha önceki farkındalıklarımla ilgili düşünceler aklıma geldikçe karnım sıkıştı.

Benim
hislerim.

Duyguları.

Konuşmak istemediğim ama konuşmam tüm rahatsız edici şeyleri.

Yumuşak bir nefes vererek gözlerimi açtım. "Hey, Damian?"

"Mmhm?" Gözleri ellerinde, göğüslerimdeydi. "Bence

bu gece sevişmek yerine konuşmalıyız." Gözlerini

kırıştırdı, sonra bakışlarımla buluştu. "Ne hakkında

konusacağız?"

İçimden bir parça ürperdi ama kendimi o kelimeyi söylemeye zorladım. "Biz."

Kaşları kalktı. "Endişelenmeli miyim?"

" sanmıyorum."

Başını öne eğdi. "O zaman konuşuruz. Ama ben yine de meme uçlarıyla oynayacağım."

Benden hızlı bir kahkaha kaçtı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Soyunmayı bitirdik ve birlikte duşa girdik. Suyun altında kaldığımız neredeyse tüm süre boyunca elleri vücudumdaydı, ben yıkanırken bana dokunuyor ve benimle alay ediyordu. Beni tahrik etmeye çalışmadığını, sadece tenimi hissetmek istediğini bilmek mideme garip şeyler yapıyordu

Dışarı çıktığımızda, öncekinden daha da gergindim. Ya duygularını

kabul etmeye hazır değilse?

Ya onları hissettiğinin farkında bile değilse?

Ya ilişkimizin sadece seks etrafında dönmesini istediye ve ben her şeyi berbat ettiysem?

Kahretsin, belki de yanlış seçim yapmıştım.

Büyük boy uyku tişörtlerimden birine uzandım ama ben fırsat bulamadan askıdaki tişörtlerinden birini kapıp başıma geçirdi.

"İç çamaşırına izin yok," dedi, saçlarımı gömleğin eteğinin altından çekerek.

"Belki de sadece seks yapmalı ve başka bir zaman konuşmalıyız?" Ben önerdim.

Saçlarımı çözmeyi bitirdi ve bir çift iç çamaşırı aldı. "Hayır, konuşmak istediğin bir şey varsa konuşmaktan kaçmıyoruz."

hakkında."

İçimi çektim ama itiraz etmedim.

Korkmama rağmen konuşmamız gerekiyordu.

Boxer-şortunun içine girdi, sonra elimi tuttu ve isteksiz kıcımı yatağa çekti. Her zamanki yerimize oturmak yerine yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına çekti.

Elleri kalçalarımı kavradı ve benimkiler de omuzlarına indi. "Pekâlâ, küçük siren. Bizim hakkımızda ne konuşmamız gerekiyor?"

Tereddüt ettim.

Onu tenimden ayıran kumaşa rağmen kalçalarımı hafifçe okşadı. Adamın acelesi olmadığı belliydi.

Düşüncelerimle bir dakika daha boğuştum ve sonunda, "Senden içtiğimde bizi gerçek dostlar olarak gördüğünü hissediyorum," dedim.

Gözlerini kırptırdı, elleri bir an için hareketsiz kaldı.

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum," diye ekledim aceleyle. "Sadece bunun ne anlama geldiğini konuşmadık. Ve ne hissettiğini fark etmemiş olabileceğini biliyorum, çünkü bazen sirenler çok derinlere gömülmüş duyguları bulurlar, ama-"

"Bizi hiçbir zaman gerçek eşlerden başka bir şey olarak düşünmedim, küçük siren." Sonunda kalçalarımı okşamaya devam etti, sabit bakışları benimkilerle buluştu.

"Ah," dedim, kalbim küt küt atıyordu.

"Oh," diye kabul etti, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bizim hakkımızda ne düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Dudakları daha da kıvrıldı. "sana karşı ne hissettiğimi söyleyebilir miyim?"

"Evet."

Kalçalarını serbest bıraktı ve yüzümü hafifçe kavradı. Nazikçe. Dikkatlice. "Seni seviyorum, Blair. Derinden. Yoğun bir şekilde. O gece kulübünde beni öptüğünde hiç beklemediğim şekilde. Bir eş aramıyordum ama şimdi sana sahip olduğuma göre, seni kaybetmemek için her şeyi yaparım."

"Hatta devasa bir havuz inşa edip golf sahası yapmayı reddederek tüm vampirlerinizi kızdırmak mı?"

Dudakları bir sırtışıyla gerildi. "O bile."

"Mini golf sahası için daha iyi bir yer buldum. Bu konuda asistanlarımıza mesaj atıyordum. Çatı bunun için mükemmel olacak."

Beni göğsüne doğru çekti. "Mini golf sahası umurumda değil. İstiyorsan yap. İstemiyorsan yapma. Ama şu anda bizden bahsediyoruz."

Başımı salladım, duygular boğazımda düğümlendi. "Sana aşık olmak istemedim."

"Farkındayım."

"Aşk tehlikelidir," diye ekledim, sesim giderek yumuşuyordu. "En çok sevdiğim insanlara nasıl zarar verdiğini gördüm. Annem beni kimseye aşık olmamam konusunda defalarca uyardı."

Damian başını

salladı. Bunu o da

biliyordu.

"Ama seni sevmek kendimi tehlikeye atmak gibi gelmiyor. Güvende hissediyorum. Her nasılsa, sana bağlı olmanın tüm kavgası ve çılgınlığı içinde, sana kalbimle güvenmemi sağladın. Nasıl ya da neden bilmiyorum. Ve çoğum kesinlikle dehşete düşmüş durumda ama güveniyorum. Sana güveniyorum. Seni istiyorum. Seni seviyorum."

O muhteşem mavi gözlerinde duygular yanıyordu ve beni öptü. Pozisyonla ilgili bir şey beni kulüpteki o geceye geri götürdü. Kendimi rahat hissetmemi sağlamıştı.

Beni daha fazlası için zorlamadan açlığımı giderme şekli.

Ve onunla Malikâne'de tanıştığımndan beri ilk kez gerçeği itiraf etmeme izin verdim:

O gece kulüpte olduğu gibi bana karşı da hep aynıydı. Eğlenceli. Korumacı.

Büyüleyici. Eğlenceli.

Bazen beni korumak, onunla bir eş kurmam için bana baskı yapmak anlamına geliyordu.

Ve Damian vampir kralıydı, ama daha da önemlisi, o benimdi. Sonsuza kadar. Aramızdaki bağ bunu kesinleştirmişti.

Son bir uzun öpücükle ağzımı bıraktı ve sonunda beni yanına yatırarak yatağa yerleşti.

"Neden durdun?" diye sordum. Sarılmak hoşuma gitmişti ama benimle uğraşacağını düşünmüştüm.

"Bana bu gece konuşacağımız söylendi, sevişeceğimiz

değil." "Biz zaten konuştuk," diye belirttim.

"Sonunda gerçek dostlar olmayı kabul ediyorsanız konuşacak en az yüz şey daha var."

"Gibi..."

"Çocuklar gibi. Malikâne söz konusu olduğunda ne kadar sorumluluk almak istiyorsun? Diğer liderlerle her türlü iletişime dahil olmak mı istiyorsunuz yoksa benim halletmemi mi istiyorsunuz. Malikânenin diğer kanatları ile halkla ilişkilerde ne kadar yer almak istiyoruz. Eğer-"

İçimi çektim. "Belki de gerçek dostlar ."

Güldü ve beni daha yakına çekti. "Artık kurtuluş yok, küçük siren. Beni çok seviyorsun." Sözleri şakacıydı ama haklıydı.

"Biliyorum. Pekâlâ, her şeyi çözelim ve sonra ." "Anlaştık."

Komodinlerden birinin üzerine bıraktığım tableti aldı ve notlar bölümünü açarak ilk bir avuç tartışma konusunun listesini çıkardı.

"Çocuklar mı?" diye sordu bana.

"Bunu beş yıl sonra tekrar tartışabiliriz," dedim açıkça. "Şu anda buna kesinlikle hayır diyorum. Kız kardeşlerim hâlâ vampirlerin arasında saklanmak zorundayken bu dünyaya daha fazla siren getirmeyeceğim."

Damian da aynı fikirdeydi. "Pekala, sıradaki konu."

Akşam yemeğini yine yatakta yemek için ara vererek listede ilerledik. İlerledikçe, soruların çoğunu pek de umursamadığını fark ettim. Sadece nasıl hissettiğimi öğrenmek istiyordu.

"Bu tür şeyleri önemsemeye hakkın olduğunu biliyorsun," dedim ona, listeyi göstererek. "Belli bir rolü üstlenmemi tutkuyla istiyorsan, üstesinden gelebilirim."

"Şu anda tutkuyla istediğim tek şey vücudunun her gün benimkine . Günde iki kez." Düşündü, sonra düzeltti, "Günde üç kez."

Güldüm.

Çok seks yapardık ama genelde o kadar da değil. İkimiz de şaka yaptığını biliyorduk ama bu daha eğlenceli hale getiriyordu.

"Ve bir . Sihir aşkına, bir , " diye ekledi. "Artık çıplak yüzmemeye çoktan karar verdim," diye takıldım.

"Yalnız olmadığımız

sürece." "O zaman, tüm

bahisler kapandı."

Beni hafifçe öptü. "Şimdi, listeye geri dönelim."

Yazdığı konuların sonuna yaklaştığımızda ben de YOLA ÇIKMAYA BAŞLADIM. Daha fazlasını bulacağımızdan emindim - konuşmadığımız çok şey vardı - ama çok şey konuşmuştuk.

Damian'ın önemseydiği birkaç kişi bile *vardı*.

Çoğunda kararları benim vermeme izin verdiği düşünülürse, birimizin Mistwood dışında bir klanla buluşması gerekirse, birlikte gideceğimizi kabul etmekte sorun yaşamadım.

Ya da finansal kararları birlikte alacağımızı.

Ya da banka hesaplarımızı birleştirip bir çiftin yapması gerektiği gibi gerçekten bir takım olacağımızı. Bunu kabul etmek önceki ikisinden biraz daha zordu ama gerekçesini açıkladığında anladım.

Son sorulardan birkaçına verdiğim cevapları mırıldandım ve o bunları yazarken gerçekten uykuya daldım.

Ne kadar süre uyuduğumu söyleyemezdim -birkaç dakika ya da birkaç saat olabilirdi- ama sıcak ve ipeksi bir şeyin klitorisime yavaşça sürtünmesi nefes almamı sağladı. Kalçalarım kalktı ve göz kapaklarımı zorlayarak açtım, Damian'ın sıcak, uyku yüklü bakışlarıyla karşılaştım.

Bir parçam, beni bu şekilde uyandırmasına izin verme konusunda kararsız kaldığımda onu geri çevirmem için bana bir şans verme sözünü hatırladı.

O yanım tam bir morundu.

Saçlarından tutup onu tekrar kalçalarımın arasına çektim ve beni tekrar yalamadan önce kısık bir kıkırdama duydum.

Nefes alıp verirken ve küfrederken kalçalarım kemerli ve sallanıyordu. Beni sırt üstü dönecek kadar uzun süre kaldırdı ve birçok kez bahsettiği gibi beni yüzüne çekti.

İki kez dilinin kontrolünü kaybettim ve sonunda bana sikini verdi. Beni sert ve hızlı bir şekilde almak yerine, yavaşça içime girdi.

Derinlemesi

ne.

Samimiyetle

.

Çok, delicesine yoğundu.

Ve bir araya geldiğimizde, yardım edemedim ama sadece sevişmediğimizi fark ettim.

Sevişmiştik.

Ve bu Damian'ı daha çok istemem için yeterliydi. Sonra tekrar.

Onu hiç istememiş miydim?

Dudaklarım yukarı doğru

kıvrıldı.

Beni kızdırdığında bile ondan etkileniyordum.

Birbirimiz için yaratılmıştık; bu kadar basit ve karmaşıktı.

OceanofPDF.com

epilogue

DAMIAN—A FEW MONTHS LATER

Ben odaya girdiğimde BLAIR ofisimizdeki masasında oturmuş, bir e-postaya cevap yazıyordu.

Beni selamlamak için döndüğünde gülümsedi ama elimdeki hediye çantasını görünce kaşları kalktı.

"Bu kimin için?"

Kucağına bıraktım. "Sence kim?"

"Doğum gününe daha iki ay var," diye itiraz etti. "Ve Noel'e daha birkaç gün var."

Ofisimizin köşesindeki ağaç bunu kanıtlıyordu. Blair, Cadılar Bayramı'nın ertesi gününden itibaren Vampir Malikânesi'nin tamamını Noel dekoruyla kapladığımızdan emin oldu.

Her seferinde onun tarafını tutmam onu çok mutlu ediyordu.

Birkaç yüz ya da bin ağaç isteseydi, ağaçları satın alırdım. Ve gerekirse onları kendim süslerdim.

Neyse ki buna gerek kalmadı.

Depomuzda o kadar çok ağaç vardı ki, hiç satın almamıza gerek kalmadı, bu yüzden tek yapmam gereken birkaç Grinchy piçini tehdit etmektir.

en azından.

"Beklemekten yoruldum. Aç şunu," dedim.

Gülümsemesi geri döndü ve kâğıdı çıkarıp çantanın içine baktı.

Alnı kırıştı ve parlak siyah bir kumaş çıkarırken sırtmamak için kendimi zor tuttum. Ne olduğunu anladığında gözleri kısıldı ve sonra benimkilerle buluştu.

"Dalış kıyafeti mi, Damian? Sana söyledim, lanet olası bir dalış kıyafeti giymiyorum." "Diğer her şeyi çıkar."

İki basılı uçak bileti çıkarınca kızgınlığı kayboldu - biletler dijital olduğu için internetten sahte bir versiyonunu oluşturmak zorunda kaldım
-Ve sahip olduklarından çok daha dar bir bikini.

Biletleri taradı ve gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmadan önce genişledi. "Beni tatile mi götürüyorsun?"

"Okyanusa," diye kabul ettim. "Kendi plajı olan bir koyda saklanmış bir sahil evi kiraladım, böylece istediğin kadar yüzebilir ve çıplak dolaşabiliriz. Gerçi yılın bu zamanı su soğuk olur, tabii vampir olma talihsizliğini yaşarsan."

Hediye paketini masanın üzerine bıraktı ve kollarını bana doladı. Onu ayaklarından kaldırdığımda, bana sıkıca sarılırken bacakları da belime dolandı. "Dalış kıyafeti *senin* için mi?"

"Mmhm. Sana bir dalış kıyafeti vereceğime söz vermiştim ama kimin giyeceğini belirtmemiştim."

Tenime karşı güldü. "Seni seviyorum, Damian."

"Ben de seni seviyorum, küçük siren." Alnından öptüm ama yüzümü kendine doğru çekti ve ağzımı yakaladı.

Benim olduğu için o kadar mutluydum ki.

SON

IZZY & PORTER'İN HİKAYESİNİ BURADAN OKUYUN

OceanofPDF.com

afterthoughts

Tuhaf kitaplar çok eğlencelidir.

Blair'i insan yapmayı planlarken bu kitabın fikrini sevmiştim... ama tutku yoktu. Onu bir siren yapmak istediğimi fark ettiğim anda, bir parça denizkızı ve bir tutam vampirlikle.

O zaman altın değerindeydik.

Bu kitabın yarısını gerçekten iki günde yazdım. İki günde. Günde. Geri kalanı daha uzun sürdü ama tutku hâlâ oradaydı.

Sanırım dersimi aldım.

Tuhaf kitaplar benim .

Her neyse, Blair ve Damian'a kesinlikle takıntılıyım. Takıntılı. Izzy ve Porter'a ve diğerlerine ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Sirenler de! Daha fazla imkânsız havuzumuz mu olacak? Ve daha fazla klor mu?

Bunu sadece zaman gösterecek ;)

Bu serideki kitapların başlıklarının beni her seferinde güldürdüğünden bahsetmiş miydim? Bu çok saçma.

Saçmalıyorum.

Ama çok eğlenceli!

Her neyse, okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım bu hikayeyi benim kadar beğenmişsinizdir ve umarım Izzy'nin kitabına da göz atarsınız.

Bir dahaki sefere kadar!

Sevgilerimle,

Lola Glass <3

OceanofPDF.com

stay in touch

Lola'nın yeni bültenlerini almak istiyorsanız (spam yok!) bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu
bulun:

[FACEBOOK](#)

[TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

[OceanofPDF.com](#)

all series by lola glass

Bağlantılı Bağımsızlar:

Kralla Çiftleşen Cub

Lake Romanları

Çiftleşen Eşin Hayatta

Kalması Mountain

Wildwood

Aldatma ve Bağlılık

Kurt Tarafından

Sahiplenilen Yasak

Eşler Vahşi Av

Felaketin Kralları

Gecenin Laneti

Outcast Paketi

Feral Paketi

Eş Avı

Seri:

Yanan Krallık Fae Kralı

Şekil Değiştiren Kraliçe'ye

Kurban Edildi

Kurtboğan Şekil

Değiştiren Şehir

Doğaüstü Yeraltı Dünyası

Canavarların Ayı Reddedilen

Eş Sığınağı

OceanofPDF.com

about the author

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşka -gerçek aşka- tutkusu olan bir kitapseverdir. Çiçekler ve çikolatalar gibi bir aşk değil, iki insanın uzun sürecek kadar güçlü bir ilişki kurduğu türden bir aşk. Okumayı sevdiği ve kitaplarında tasvir etmeye çalıştığı ilişki türü budur.

Şımarık kadınlar ve kocaman, büyülü erkeklerle ilgili eğlenceli hikayeler olsalar da ;)

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.